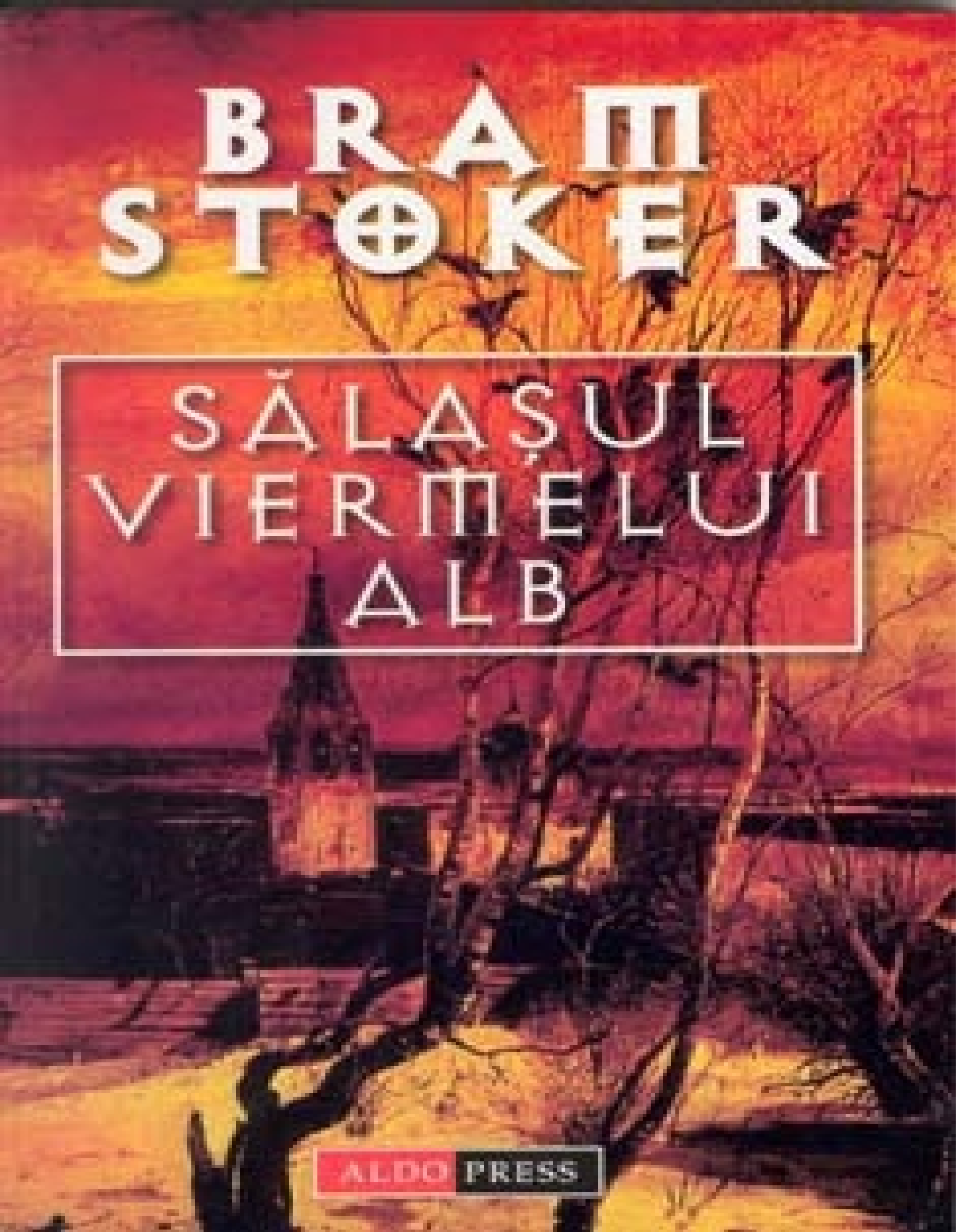
BRAM STOKER
SĂLAȘUL VIERMELUI ALB
ALDO PRESS

BRAM STOKER

Sălaşul Viermelui Alb

Traducerea: Silvia Constantin

Editura ALDO PRESS, 2003

BRAM STOKER

Sălaşul Viermelui Alb

Editor ALDO PRESS, Bucureşti

© by Aldo Press

Toate drepturile pentru această versiune aparţin
Aldo Press

Informaţii, comenzi ramburs, comenzi
pentru editare şi tipărire de cărţi şi broşuri
OP 76, CP 161, Bucureşti, 062590
Tel./Fax 4341750;
Email *aldopress@rdsmail.ro*
www.aldopress.ro

ISBN eBOOK: 978-973-701-127-5

ISBN 973-7945-49-2

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Capitolul I. SOSEŞTE ADAM SALTON

Adam Salton umbla de colo colo prin Clubul Empire din Sydney, şi descoperi că-l aştepta o scrisoare de la unchiul său. Primise vaşti din partea bătrânului domn pentru prima oară cu mai puţin de un an în urmă, când Richard Salton îşi recunoscuse înrudirea, declarând că nu fusese în stare să scrie mai devreme, deoarece îi fusese foarte dificil să afle adresa strănepotului său. Adam era încântat şi răspunse cu cordialitate; el îl auzise pe tatăl lui vorbind deseori despre ramura mai veche a familiei cu care oamenii lui pierduseră

de mult legătura. A urmat o corespondenţă interesantă. Adam dechise cu nerăbdare scrisoarea care de-abia sosise şi care conţinea o invitaţie cordială de a sta cu unchiul său la Lesser Hill, atât de mult cât putea.

“Chiar aşa”, continua Richard Salton, “am speranţe că îţi vei face aici un cămin permanent. Vezi tu, dragul meu băiat, tu şi eu suntem tot ce am ai rămas din neamul nostru şi este chiar potrivit să îmi fii succesor atunci când va veni momentul. În acest an de graţie, 1860, mă apropii de optzeci de ani, şi deşi am fost un neam longeviv, lungimea vieţii nu poate fi prelungită dincolo de limite rezonabile. Sunt sigur că-mi va plăcea de tine şi-ţi voi

face şederea alături de mine pe cât de fericită ţi-ai dori-o. Vino imediat după primirea acestei scrisori şi vei descoperi primirea pe care sunt pregătit să ţi-o fac. Îţi trimit, în caz că ţi-ar putea uşura situaţia, un cec de bancă în valoare de 200 de lire. Vino curând, astfel încât amândoi să ne bucurăm de multe zile fericite împreună. Dacă îmi poţi oferi plăcerea de a te vedea, timite-mi cât de curând poţi o scrisoare în care să-mi spui când să te aştept. Apoi, când soseşti la Plymouth sau Southampton sau în oricare alt port de destinaţie, aşteaptă la bord şi te voi întâmpina imediat ce vei ajunge."

Bătrânul domn Salton a dat instrucţiuni ca o trăsură să-i fie pregătită

pentru ziua importantă, să pornească spre Stafford, unde putea prinde trenul de 11:40 a.m. El urma să petreacă noaptea cu strănepotul său, fie pe vapor, ceea ce ar fi o nouă experienţă pentru el, fie, dacă oaspetele său prefera, la un hotel. În oricare din cazuri ei vor porni dimineaţa devreme spre casă. El îi dăduse instrucţiuni administratorului moşiei sale să trimită trăsura înainte la Southampton, ca să fie pregătită pentru călătoria spre casă şi să aranjeze să fie trimise schimburi ale propriilor săi cai, fără întârziere. Intenţiona ca strănepotul său, care stătuse toată viaţa în Australia, să vadă câte ceva din Anglia rurală în timpul călătoriei. El avea o mulţime de cai tineri

crescuţi şi dresaţi de el şi putea conta pe o călătorie memorabilă pentru tânăr. Bagajul urma să fie trimis înainte cu trenul la Stafford, de unde îl va prelua una din căruţele lui. Salton, în timpul călătoriei spre Southampton, se întrebă deseori dacă strănepotul său era la fel de emoţionat ca şi el de ideea de a-şi întâlni o rudă atât de apropiată pentru prima dată.

În timp ce trenul trăgea la peron, el tocmai îşi strângea bagajele de mână când uşa compartimentului a fost deschisă cu forţa şi un tânăr sări înăuntru.

— Ce mai faci, unchiule? Te-am recunoscut din fotografia pe care mi-ai trimis-o! Doream să te întâlnesc cât de repede posibil, dar totul este atât de

ciudat pentru mine încât nu prea ştiam ce să fac. Totuşi, iată-mă. Mă bucur să te văd, sir. Am visat la această fericire mii de mile; acum văd că realitatea depăşeşte toate visurile! grăind astfel tânărul şi bătrânul îşi strângeau mâinile din toată inima.

Întâlnirea, începută sub asemenea auspicii, continuă bine. Adam, văzând că bătrânul era interesat să viziteze vaporul, îi sugeră să stea peste noapte la bord, şi că el însuşi va fi gata să pornească la orice oră şi să meargă oriunde sugera celălalt. Această bunăvoinţă de a-i urma planurile îi câştigă inima bătrânului aproape de tot. El acceptă invitaţia cu căldură şi imediat ei erau în termeni nu

doar de relaţie afectuoasă, ci aproape de vechi prieteni. Inima bătrânului, care fusese pustie ani în şir, descoperi o nouă încâtare. Tânărul descoperi, ajungând în vechea ţară, o primire şi nişte împrejurimi în armonie totală cu visele sale din timpul călătoriilor şi singurătăţii sale şi promisiunea unei vieţi noi şi pline de aventură. Nu dură mult până când bătrânul îl acceptă într-adevăr ca pe un nepot, chemându-l pe numele de botez. După o lungă discuţie pe probleme diverse, s-au retras în cabină. Richard Salton îşi puse mâinile cu afecţiune pe umerii băiatului – căci deşi Adam ajunsese la al douăzecilea an, era un băiat şi mereu va rămâne astfel, pentru unchiul său.

— Mă bucur să te aflu aşa cum eşti, dragul meu băiat – exact un tânăr aşa cum mi-am dorit ca fiu, în zilele când încă aveam astfel de speranţe. Totuşi, acestea au trecut cu toatele. Dar, slavă Domnului, există o viaţă nouă pe care să o începem amândoi. Pentru tine trebuie să fie în cea mai mare parte – dar încă mai este timp şi pentru mine ca s-o împărţim în comun. Eu am aşteptat până când ne-am întâlnit ca să abordez subiectul; deoarece m-am gândit că nu este bine să leg viaţa ta tânără de cea bătrână a mea, până când nu vom avea suficientă cunoaştere personală ca să justificăm o asemenea întreprindere. Acum pot, pe cât mă priveşte, să intru în ea de bunăvoie, deoarece din momentul

când mi-a căzut privirea asupra ta mi-am văzut fiul – aşa cum va fi, cu voia Domnului – dacă alege o astfel de cale pentru sine însuşi.

— Într-adevăr, aleg, sir – din toată inima!

— Îţi mulţumesc, Adam, pentru aceasta.

Ochii bătrânului se umplură de lacrimi şi vocea sa tremură. Apoi, după o lungă tăcere între ei, el continuă:

— Când am auzit că vii mi-am făcut testamentul. E bine ca interesele tale să fie protejate din acel moment. Iată actul – păstrează-l, Adam. Tot ceea ce am, îţi va aparţine; şi dacă iubirea şi urările de bine, sau amintirile lor, pot îndulci viaţa,

a ta va fi una fericită. Acum, dragul meu băiat, este momentul să ne ducem la culcare. Pornim devreme dimineaţa şi avem un drum lung înaintea noastră. Sper că nu te supără mersul cu trăsura? Intenţionam să aduc vechea trăsură de călătorie în care bunicul meu, mergea la Curte când era rege William al IV-lea. Este în regulă – se construia bine în vremurile acelea – şi a fost păstrată în stare foarte bună. Dar cred că am făcut mai bine că am trimis trăsura în care călătoresc eu însumi. Caii sunt crescuţi de mine, şi schimburile lor ne vor duce tot drumul. Sper că îţi plac caii? Ei sunt de multă vreme una dintre cele mai mari pasiuni din viaţa mea.

— Îi iubesc, sir, şi sunt fericit să spun că am mulţi de-ai mei. Tatăl meu mi-a dat o fermă de cai când aveam optsprezece ani. M-am devotat ei şi s-a dezvoltat. Înainte să plec, administratorul meu mi-a raportat că sunt la ferma mea mai mult de o mie, aproape toţi buni.

— Mă bucur, băiete. Încă o legătură între noi.

— Ce încântare va fi, sir, pentru mine să văd atât de mult din Anglia – şi într-o companie plăcută!

— Îţi mulţumesc din nou, băiete. Îţi voi spune totul pe drumul despre viitorul tău cămin şi împrejurimile lui. Vom călători în maniera bătrânilor, să ştii. Bunicul meu mereu călătorea cu patru cai

înhămaţi; aşa vom face şi noi.

— Oh, vă mulţumesc, sir, vă mulţumesc. Pot să ţin frâiele din când în când?

— Oricând doreşti, Adam. Echipajul este al tău. Fiecare cal pe care îl folosim astăzi va fi al tău.

— Eşti prea generos, unchiule!

— Absolut deloc. Doar plăcerea egoistă a unui om bătrân. Nu se întoarce în fiecare zi un moştenitor al vechiului cămin. Şi – oh, apropo… Nu, mai bine ne ducem la culcare acum – îţi voi spune restul mâine dimineaţă.

Capitolul II. FAMILIA CASWALL DE LA CASTRA REGIS

Toată viaţa Richard Salton se trezise devreme şi la fel făcuse şi în dimineaţa următoare, mai ales că zgomotele diverse de pe vaporul uriaş, oricum îl împiedicaseră să-şi mai prelungească somnul. Bătrânul, în icuda vitalităţii sale, se simţea obosit din cauza călătoriei; rămăsese întins, odihnindu-şi în continuare trupul, în timp ce în minte i se derulau ultimele evenimente legate de emoţionanta întâlnire cu Adam. Acesta, ca şi el, după obicei, se trezise devreme şi

privea cu drag la unchiul său, aşteptându-l să-i dea demnalul pentru începerea noilor şi interesantelor experienţe de viaţă. mediat ce fiecare şi-a dat seama că celălalt e nerăbdător să înceapă o nouă zi, au sărit din pat, s-au îmbrăcat, s-au grăbit să-şi mănânce micul dejun şi nu dură mult până ce au coborât pe pasarelă la ţărm în căutarea trăsurii.

L-au găsit pe administratorul domnului Salton uitându-se după ei pe doc şi el îi duse imediat unde îi aştepta trăsura pe stradă. Richard Salton îi arătă tânărului său însoţitor, cu mândrie, cum era pregătit vehiculul pentru toate necesităţile călătoriei. La ea erau înhămaţi patru cai bine făcuţi, cu un schimb pentru fiecare

pereche.

— Vezi, spuse bătrânul, are tot ce-i trebuie pentru călătorie: confort, ca şi viteză. Nu există nimic care să obstrucţioneze vederea celor care călătoresc şi nimeni care să tragă cu urechea la ceea ce ar spune ei. Folosesc trăsura asta de un sfert de secol şi nu am văzut vreuna mai potrivită pentru călătorie. O vei încerca în scurt timp. Drumul nostru va trece prin Salisbury, Bath, Bristol, Cheltenham, Worcester, Stafford; şi de acolo acasă.

Adam rămase tăcut câteva minute, în care era numai ochi, măsurând întregul cerc al orizontului.

— Are călătoria noastră de astăzi,

sir, întrebă el, vreo legătură deosebită cu continuarea discuţiei de aseară?

— Nu în mod direct, dar indirect, întru totul.

— Spuneţi-mi acum, nu cred că ne aude nimeni.

Atunci bătrânul Salton grăi:

— Să încep cu începutul, Adam. Acea prelegere de-a ta "Romanii în Britania", al cărui rezumat mi l-ai trimis prin poştă, m-a pus pe gânduri – pe lângă faptul că mi-ai spus despre preferinţele tale. Ţi-am scris imediat şi te-am rugat să te întorci acasă, deoarece deoarece acesta este exact locul pentru cercetarea istorică de care eşti pasionat, pe lângă faptul că este căminul propriilor tăi strămoşi. Dacă

ai putut să înveţi atâtea despre romanii britanici, atât de departe în New South Wales, unde nu poate exista nici măcar o tradiţie de-a lor, câte nu ai putea face cu aceeaşi cantitate de cunoştinţe chiar la faţa locului. Mergem în inima adevărată a vechiului regat al Merciei, unde se află urmele tuturor naţiunilor diferite care au format conglomeratul numit Britania.

— Avusesem impresia că aveai un motiv mai personal să mă grăbesc. Până la urmă, istoria antică poate aştepta – dar dacă este vorba de cea contemporană, este altceva.

— Chiar aşa, băiete. Există un motiv, aşa cum ai ghicit cu mare înţelepciune. Eram nerăbdător să fii aici atunci când se

va petrece o fază importantă a istoriei noastre locale.

— Despre ce e vorba, dacă îmi permiţi să întreb?

— Bineînţeles. Cel mai important proprietar de pământ din provincia noastră este în drum spre casă şi va fi întâmpinat după cum ai să vezi. De fapt, de mai mult de un secol diverşii proprietari care s-au succedat aici, cu excepţia unui timp foarte scurt, au locuit în străinătate.

— Cum se face asta, sir?

— Casa impunătoare şi proprietatea din colţul nostru de lume este Castra Regis, reşedinţa familiei Caswall. Ultimul proprietar care a locuit aici a fost Edgar

Caswall, bunicul omului care a rămas aici. Bunicul acestui om, de asemenea numit Edgar – ei păstrează tradiţia numelor de botez în familie – s-a certat cu familia lui şi a plecat să trăiască în străinătate, fără să păstreze vreo legătură cu rudele lui, deşi acest Edgar a vizitat proprietatea familiei, totuşi fiul său s-a născut, a crescut şi a murit în străinătate, iar nepotul său, ultimul moştenitor, de asemenea s-a născut şi a trăit în străinătate până peste treizeci de ani – vârsta lui actuală. Aceasta a fost a doua generaţie de absenţi. Marea proprietate de la Castra Regis nu a avut ştiinţă de proprietarul ei de peste cinci generaţii – acoperind mai mult de o sută douăzeci de ani. A fost bine

administrată, totuşi, şi nici un arendaş sau altcineva legat de ea nu a avut nimic de care să se plângă. Cu toate acestea, a fost o dorinţă naturală de a-l vedea pe noul proprietar şi cu toţii suntem emoţionaţi de evenimentul venirii lui. Chiar şi eu sunt, deşi am proprietatea mea, care, chiar dacă este în vecinătate, este destul de departe de Castra Regis. – Iată-ne acum pe teritorii noi pentru tine. Aceea este turla Catedralei Salisbury şi ne vom apropia de vechea provincie romană şi vei avea nevoie de ochi pentru vechea Mercie. Totuşi nu trebuie să fii dezamăgit. Vechiul meu prieten, sir Nathaniel de Salis, care, ca şi mine, este proprietar de pământ lângă Castra Regis – proprietatea lui,

Turnul Blestemat, se află dincolo de marginea Derbyshire-ului, pe Peak – vine să stea cu mine pe timpul festivităţilor pentru întâmpinarea lui Edgar Caswall. Este exact genul de om care o să-ţi placă. Este devotat istoriei şi este Preşedintele Societăţii Arhelologice Merciene. Cunoaşte mai multe despre această parte a ţinutului nostru, cu istoria şi oamenii săi, decât oricine altcineva. Mă aştept să fi sosit înaintea noastră şi noi trei putem avea o lungă discuţie după cină. El este, de asemenea, geologul nostru local şi un bun cunoscător al naturii. Tu şi el veţi avea multe în comun. Pe lângă altele, el are o cunoaştere deosebită despre Peak şi peşterile sale şi ştie toate vechile legende

din timpurile străvechi.

Cei doi au petrecut noaptea la Cheltenham şi în dimineaţa următoare şi-au reluat călătoria spre Stafford. Ochii lui Adam erau preocupaţi în continuu să înregistreze tot ce observau, cu încântare.

În timp ce se lăsa amurgul, ei au mers spre Lesser Hill, casa domnului Salton. De-acum era prea întuneric ca să mai vezi detaliile împrejurimilor. Adam putea doar să zărească vârful unui deal, nu chiar atât de înalt ca cel ocupat de Castel, pe al cărui turn flutura steagul şi care era înconjurat de lumini mişcătoare, fiind pregătit în vederea festivităţilor de dimineaţă. Astfel că Adam îşi amână curiozitatea până la lumina zilei. Unchiul

său a fost întâmpinat la uşă de un bătrân bine făcut, care l-a salutat cu căldură.

— Am venit aşa cum ai dorit. Presupun că acesta este strănepotul tău – sunt bucuros să vă cunosc, domnule Adam Salton. Eu sunt Nathaniel de Salis şi unchiul dumneavoastră este unul dintre cei mai vechi prieteni de-ai mei.

Adam, din momentul când li s-au întâlnit privirile, simţi că erau deja prieteni. Întâlnirea a fost o nouă notă de bun-venit pe lângă cele care deja îi răsunaseră în auz.

Cordialitatea lui Sir Nathaniel a făcut ca schimbul de impresii să fie foarte plăcut. Sir Nathaniel era un om de lume, inteligent, care călătorise mult şi studiase

în profunzime. Era strălucit în conversaţie, cum era de aşteptat din partea unui diplomat de succes, chiar în condiţii obişnuite. Dar fusese mişcat şi într-o anumită măsură însufleţit de admiraţia evidentă a tânărului şi de dorinţa lui de a învăţa de la el. Prin urmare, conversaţia a început în condiţiile cele mai prietenoase şi curând se încălzi spre mulţumirea tuturor. Sir Nathaniel ştia că vechiul său prieten voia ca strănepotul său să înveţe tot ce putea despre subiectul în discuţie şi astfel în timpul călătoriei de la Peak spre Lesser Hill îşi pusese gândurile în ordine pentru naraţiune şi explicaţii. Prin urmare, Adam nu avea decât să asculte şi să reţină tot ce dorea să

ştie. Când cina s-a terminat şi servitoriii s-au retras, lăsându-i pe cei trei bărbaţi cu vinul lor, sir Nathaniel începu.

— Am înţeles de la unchiul tău, dar mai întâi, presupun că ar fi mai bine să vorbim despre voi fără să mai precizăm relaţia exactă de rudenie. De fapt, unchiul tău este un prieten atât de vechi şi drag mie, încât, cu permisiunea ta, voi renunţa la formalism faţă de tine, cu totul, şi îţi voi spune simplu Adam, ca şi cum ai fi fiul lui.

— Mi-aş dori, spuse tânărul, din toată inima!

Răspunsul încălzi inima celor doi bătrâni, dar cum englezii evită subiectele emoţionante personale, ei se întoarseră la

tema istorică a conversaţiei. Sir Nathaniel preluă conducerea.

— Înţeleg, Adam, că unchiul tău ţi-a scris prin poştă despre relaţiile din familia Caswall.

— Parţial, dar am înţeles că voi primi detalii precise de la dumneavoastră – dacă veţi avea bunătatea.

— Voi fi încântat să îţi spun orice, atât cât am cunoştinţă. Ei bine, primul Caswall, din datele ştiute de noi, este un anume Edgar, capul familiei şi stăpânul proprietăţii, care şi-a intrat în drepturi cam în timpul regelui George al III-lea. El avea un fiu cam de douăzeci şi patru de ani, când a avut loc o ceartă violentă între cei doi. Nimeni din generaţia această nu

are vreo idee legată de motivul ei, dar, ţinând cont de caracteristicile familiei, putem să o luăm de bună că, deşi a fost profundă şi violentă, a fost neînsemnată la suprafaţă.

Rezultatul certei a fost că fiul a părăsit casa fără o împăcare şi fără să-i spună tatălui său unde se duce. Nu s-a mai întors niciodată. La câţiva ani după aceasta, el a murit, fără să fi schimbat între timp o vorbă sau o scrisoare cu tatăl său. Se căsătorise în străinătate şi a lăsat în urmă un fiu, care a fost crescut în ignoranţă faţă de neamul lui. În timp, fiul s-a căsătorit şi a avut la rândul său un fiu, dar, nici bucuria, nici tristeţea, nu i-a adus laolaltă pe cei răzleţiţi. În astfel de

condiţii nici un fel de apropiere nu era de aşteptat şi o indiferenţă deplină bazată, în cel mai bun caz, pe necunoaştere a continuat. Doar datorită vigilenţei avocaţilor a fost descoperită naşterea acestui nou moştenitor. De fapt, el chiar a ajuns să-şi petreacă o perioadă de câteva luni în căminul strămoşesc.

După aceasta, interesul pentru familie s-a păstrat doar în ceea ce priveşte moştenirea proprietăţii. Cum nici un alt copil nu s-a născut în anii care au urmat, toată moştenirea revine nepotului acestuia.

Ar fi bine să reţii caracteristicile de bază ale acestui neam. S-au păstrat foarte bine şi sunt neschimbate: răceală, egoism, tendinţă de dominare şi lipsă de

chibzuinţă privind consecinţele propriilor fapte. Respectarea principiilor a fost o chestiune care i-a preocupat prea puţin, dar au avut grijă să se gândească dinainte la ceea ce aveau de făcut ca să-şi atingă scopurile. Dacă făceau vreo greşeală, altcineva trebuia să răspundă în locul lor. De atâtea ori s-a întâmplat aceasta, încât părea să fie o tactică bine stabilită. Nu a fost de mirare că, oricâte schimbări au avut loc, ei au fost mereu asiguraţi în posesiile lor. Erau absolut neîndurători prin natura lor. Nici unul din ei – pe cât avem cunoştinţă – nu se ştie să fi fost atins de sentimente mai blânde, să-şi schimbe vreo hotărâre, sau să-şi oprească mâna să asculte îndemnurile inimii. Tablourile şi

efigiile lor arată descendenţa din prototipul roman timpuriu. Ochii lor erau mari; părul lor, de o întunecime de corb, creştea gros, des şi cârlionţat. Siluetele lor erau masive şi emanau forţă.

Părul negru, aspru, crescând în jos pe gât, vorbea despre o putere şi rezistenţă fizică deosebite. Dar cea mai remarcabilă caracteristică sunt ochii. Negri, pătrunzători, aproape de neîndurat, par să conţină în ei înşişi o voinţă remarcabilă care nu poate fi contrazisă. Este o forţă specifică rasei şi parţial individuală; o putere impregnată cu ceva misterios, hipnotică, ce pare să ia din ochii pe care îi întâlneşte toată dorinţa de opoziţie. Unor astfel de ochi nu te poţi împotrivi

decât dacă la rândul tău, n-ai o voinţă inflexibilă.

Ai putea crede, Adam, că toate acestea sunt imaginaţia mea, în special pentru că nu l-am văzut pe niciunul dintre ei. Aşa este, dar imaginaţia se bazează pe un studiu în profunzime. Am folosit tot ce am ştiut sau pot presupune în mod logic legat de această rasă străină. Cu asemenea calităţi stranii şi irezistibile, este oare de mirare că s-a născut ideea că este o posesie demonică, ceea ce tinde spre o credinţă mult mai categorică conform căreia anumiţi indivizi s-au vândut în trecut Diavolului?

Dar cred că am face mai bine să ne ducem la culcare acum. Avem de trecut

prin multe mâine dimineaţă şi vreau să ai creierul limpede şi toate simţurile în alertă. Mai mult, vreau să vii cu mine într-o plimbare devreme, în timpul căreia am putea observa, în timp ce discuţia este proaspătă în minţile noastre, aşezarea deosebită a acestui loc – nu doar a proprietăţii unchiului tău, ci tot ţinutul din jurul ei. Sunt multe locuri în care putem căuta şi, probabil, găsi explicaţii. Că cu cât ştim mai multe la început, cu atât mai multe detalii care ne-ar putea apărea în vedere ni se vor revela.

Capitolul III.

DUMBRAVA DIANEI

Curiozitatea îl sculă din pat pe Adam dimineaţa devreme, dar când se îmbrăcase şi coborâse; descoperi că, oricât ar fi fost de devreme, sir Nathaniel i-o luase înainte; era pregătit pentru o plimbare lungă şi porniră imediat.

Bătrânul, fără să vorbească, arătă drumul spre est. În timp ce au coborât şi au urcat din nou, s-au pomenit pe marginea unui deal abrupt. Era de o înălţime mai mică decât cel pe care era situat castelul, dar astfel aşezat încât domina toate dealuri care înconjurau creasta. De-a lungul întregii creste stâncile se iţeau la suprafaţă, golaşe şi

întunecate, frânte în creneluri naturale. Forma crestei era un segment de cerc, cu punctele mai înalte înspre vest. În centru se înălţa castelul, pe cel mai înalt loc din toate. Între stânci erau pâlcuri de copaci de diferite mărimi şi înălţimi, printre care se aflau ceea ce, în lumina primei dimineţi, păreau nişte ruine. Acestea – orice ar fi fost – erau din piatră masivă cenuşie, calcar rudimentar cioplit – dacă nu cumva nu era o formaţie naturală. Panta terenului era abruptă, atât de abruptă încât ici şi colo şi copacii şi stâncile şi construcţiile păreau să atârne desupra câmpiei aflate departe în jos, prin care curgeau pârâuri.

Sir Nathaniel se opri şi privi în jur,

de parcă nu voia să piardă nimic din panoramă. Soarele urcase pe cer şi făcea toate detaliile clare. El arătă cu un gest larg, atrăgându-i atenţia lui Adam la întinderea priveliştei, apoi merse, concentrându-şi atenţia către detalii. Adam era un elev interesat şi îi urmă mişcările cu exactitate, fără să piardă – sau încercând să nu piardă – nimic.

— Te-am adus aici, Adam, deoarece cred că acesta este locul de unde ne începem cercetările. Acum ai în faţa ochilor tăi aproape întregul regat antic al Merciei. De fapt, aproape întregul regat, în afară de partea cea mai îndepărtată, spre Hotarele Galeze, care ne este ascunsă de terenul înalt din vest. Putem

vedea – teoretic – întreaga mărginire estică a regatului, care se întindea la sud de la Humber la Walsh. Vreau să reţii orientarea terenului, pentru că la un moment dat, mai devreme sau mai târziu, trebuie să-l avem în minte când vom analiza tradiţile şi superstiţiile antice şi vom încerca să descoperim esenţa lor. Fiecare legendă, fiecare superstiţie pe care o studiem, ne va ajuta la înţelegerea celorlalte. Şi cum toate acestea au o bază locală, putem să ne apropiem de adevăr, cunoscând condiţiile fizice ale zonei, în timp ce înaintăm. Formele şi geologia acestor dealuri – ba mai mult, chiar şi cele ale câmpiei întinse care se află între noi şi mare – ne pot învăţa multe despre

materialele de construcţie folosite în diferitele epoci şi putem înţelege, ca dintr-o carte, lecţia naturii.

— De exemplu? spuse Adam, îndrăznind o întrebare.

— Ei bine, priveşte dealurile care înconjoară terenul cel mai înalt ales cu înţelepciune pentru construcţia castelului. Uită-te şi la celelalte. Este ceva ostentativ în fiecare din ele şi după toate probabilităţile ceva nevăzut şi nedemonstrat, dar care poate fi imaginat.

— N-am pra înţeles, continuă Adam.

— Hai să le luăm unul câte unul. Acela de la est, unde sunt copacii, mai în jos – acolo a fost cândva amplasat un templu roman, posibil fondat peste unul

pre-existent druidic. Numele său îl implică pe primul, iar dumbrava de stejari străvechi îl sugerează pe cel din urmă.

— Adică?

— Vechiul nume tradus înseamnă "Dumbrava Dianei." Apoi celălalt mai înalt decât el, dar chiar în spatele lui, se numeşte Mercy – după toate probabilităţile o corupere sau naturalizare a cuvântului Mercia, cu un joc de cuvinte roman în el. Aflăm din manuscrisele timpurii că locul se numea Vilula Misericordiae. A fost iniţial o mănăstire de maici, înfiinţată de Regina Bertha, dar făcută praf de Regele Penda, apărătorul păgânismului după Sfântul Augustin. Apoi vine proprietatea unchiului tău – Lesser

Hill. Deşi este atât de aproape de castel, nu are legătură cu el. Este teritoriu liber şi, din câte ştim, de aceeaşi vârstă. A aparţinut dintotdeauna familiei tale.

— Atunci nu mai rămâne decât Castelul!

— Istoria lui conţine le conţine pe toate – de fapt, întreaga istorie a Anglie timpurii.

Sir Nathaniel, văzând privirea plină de aşteptare de pe faţa lui Adam, continuă:

— Istorial castelului nu are nici un început din câte ştim noi. Cele mai îndepărtate consemnări, sau presupuneri, sau deducţii îl acceptă pur şi simplu ca existenţă. Unele dintre acestea – păreri, să

le spunem – arată că exista o structură fortificată atunci când au venit romanii, prin urmare trebuie să fi fost un loc de importanţă în timpurile druide – dacă într-adevăr acela a fost începutul. Normal, romanii l-au preluat, aşa cum făceau cu tot ceea ce era, sau le putea fi, util. Modificarea este sugerată de numele Castra. Era cel mai înalt teritoriu protejat şi, firesc, a devenit cea mai importantă tabără a lor. Un studiu al hărţii îţi va arăta că aşa trebuie să fi fost. În acelaşi timp proteja înaintarea spre nord şi ajuta la supravegherea coastei mării. Adăra hotarele de vest, dincolo de care se afla Ţara Galilor sălbatică şi pericolul. Oferea o cale sigură de a ajunge la Severn, în

jurul căruia se construiau marile drumuri romane care făceau posibilă legătura pe apă spre inima Angliei, prin măreţul Severn şi afluenţii săi. Aducea estul şi vestul împreună prin cele mai rapide şi uşoare căi cunoscute în acele timpuri. Şi, în cele din urmă, oferea u modalitate de coborâre asupra Londrei şi întregii întinderi de ţinut udate de Tamisa.

Un asemenea centru, deja cunoscut şi organizat, fiecare nou val de invazie – anglii, saxonii, daneziişi normanzii – l-a considerat o proprietate personală şi astfel i-au asigurat susţinerea. În secolele timpurii era pur şi simplu un teren avantajos. Dar când romanii victorioşi au adus cu ei fortificaţiile solide şi

inexpugnabile de către armele epocii, poziţia lui dominantă, ea singură, îi asigura existenţa. Apoi s-a întâmplat că tabăra fortificată a devenit castelul regelui. Întrucât, actualmente, suntem încă ignoranţi în legătură cu numele primilor regi ai Merciei, nici un istoric nu a fost în stare să descopere care din ei l-a transformat în reşedinţă; şi presupun că nu vom şti nici de acum încolo. De-a lungul timpului, împreună cu dezvoltarea artei războiului, i-au fost mărite dimensiunile şi rezistenţa. Lipsa documentelor nu ne împiedică să citim istoria în adaosurile arhitectonice şi în pietrele de construcţie. Modificările uluitoare care au urmat Cuceririi Normande au şters cu totul orice

urmă de însemnări, dacă vor fi existat. În zilele noastre îl acceptăm drept unul dintre primele castele ale Cuceririi, probabil nu mai târziu de epoca lui Henric Întâiul. Romanii şi normanzii au fost înţelepţi păstrând locurile cu utilitatea confirmată, ale căror caracteristici s-au conservat până în zilele noastre, oferindu-ne lecţii privind lucrurile care, ele însele, au dispărut de multă vreme.

Cam atâta despre înălţimile fortificate; depresiunile au şi ele povestea lor. Dar cum mai trece timpul! Trebuie să ne grăbim spre casă, altfel unchiul tău se va întreba ce s-a ales de noi.

El porni cu paşi mari spre Lesser Hill şi Adam curând alerga în urmă ca să ţină

pasul cu el.

Capitolul IV. LADY ARABELLA MARCH

— Acum, nu este nici o grabă, dar imediat ce sunteţi amândoi gata vom porni, spuse domnul Salton după ce începuse micul dejun. Vreau să, mai întâi, să vizităm o relicvă remarcabilă a Merciei şi apoi vom merge la Liverpool prin ceea ce este denumită Marea Vale din Cheshire. S-ar putea, Adam, să fii dezamăgit, dar nu trebuie să te aştepţi la ceva uimitor sau eroic. Nu ai considera

locul deloc vale, decât dacă ţi s-a spus dinainte şi ai încredere în sinceritatea vorbitorului. Ar trebui să ajungem la cheiul de debarcare la timp că să întâmpinăm vaporul West Africa, şi să-l prindem pe domnul Caswall când coboară pe ţărm. Vrem să-l salutăm – şi, în plus, va fi mult mai bine să facem prezentările înainte să mergem la sărbătorirea lui de la castel.

Trăsura era pregătită, aceeaşi care fusese folosită şi în ziua precedentă, dar erau alţi cai – animale magnifice şi dornice de muncă. După micul dejun se urcară în trăsură. Vizitiul primise ordinele şi curând erau pe drum într-un ritm alert.

După un timp, ascultând de semnalul

domnului Salton, trăsura trase în partea opusă unei grămezi mari de pietre de la marginea drumului.

— Aici, Adam, spuse el, se află ceva ce tu nu ar trebui să treci cu vederea. Acel morman de pietre ne trimite dintr-odată la naşterea regatului anglican. A fost ridicat cu mai mult de o mie de ani în urmă – în ultima parte a secolului al şaptelea – în memoria unei crime. Wulfere, Regele Merciei, nepotul lui Penda, şi-a asasinat aici cei doi fii pentru că au îmbrăţişat creştinismul. După cum era obiceiul vremii, fiecare trecător adăuga o piatră grămezii funerare. Penda a reprezentat reacţia păgână după misiunea Sfântului Augustin. Sir Nathaniel poate să-ţi dea

multe informaţii exacte.

În timp ce priveau la grămada de pietre, au observat că o altă trăsură se oprise alături de a lor; pasagerul, de fapt, pasagera, îi privea plină de curiozitate. Trăsura era una de călătorie, cu un blazonul superb pe uşi. Bărbaţii îşi ridicară pălăriile, în timp ce ocupanta, o doamnă, li se adresă.

— Ce mai faceţi, sir Nathaniel? Ce mai faceţi, domnule Salton? Sper că nu aţi avut şi dumneavoastră un accident. Uitaţi-vă ce am păţit!

În timp ce vorbea ea arătă spre unul dintre arcurile grele, rupt la mijloc, metalul strălucitor arătându-şi licărirea. Adam vorbi imediat

— Oh, acela poate fi reaprat repede.

— Repede? Nu este nimeni prin preajmă care să poată drege asta.

— Eu pot.

— Dumneavoastră? spuse ea privind cu neîncredere spre tânărul domn spilcuit care vorbise. Păi, asta e treabă de muncitor.

— Foarte bine, sunt un muncitor – deşi acesta nu este singurul fel de muncă pe care îl fac. Sunt australian şi, fiindcă noi trebuie să ne deplasăm rapid, suntem pregătiţi cu toţii pentru potcovt şi tot felul de accidente care pot interveni într-o călătorie – sunt cu totul în serviciul dumneavoastră.

— Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc

pentru bunătatea dumneavoastră, de care voi profita cu bucurie. Nu ştiu ce altceva aş putea să fac, deoarece doresc să îl întâmpin pe domnul Caswall de la Castra Regis, care soseşte acasă din Africa. Este ceva remarcabil; toată provincia vrea să-l salute.

Ea îi privi pe bătrâni şi se lămuri rapid în legătură cu identitatea necunoscutului.

— Dumneavoastră trebuie să fiţi domnul Adam Salton din Lesser Hill. Eu sunt lady Arabella March din Dumbrava Dianei.

În timp ce vorbea ea se întoarse puţin spre domnul Salton, care imediat făcu prezentările.

Imediat după aceasta, Adam luă câteva unelte din trăsura unchiului său şi începu să lucreze la arcul rupt. Era un muncitor îndemânatic şi reparaţia a fost terminată curând. Adam îşi strângea uneltele pe care le folosise, când observă că mai mulţi şerpi negri se târâseră din grămada de pietre şi se strângeau în jurul lui. Preocupat de ei, abia o observă pe lady Arabella, care deschisese uşa trăsurii, sărind cu o mişcare de alunecare rapidă. Ea se afla deja printre şerpi când el strigă să o avertizeze. Dar nu părea să fie, căci şerpii se întorseseră şi se zvârcoleau înapoi spre morman cât de repede puteau. El zâmbi şi gândi "Nici un motiv de teamă. Ei par mai speriaţi de ea

decât ea de ei.” Cu toate acestea el începu să bată în pământ cu un băţ care zăcea alături de el, cu instinctul unuia obişnuit cu astfel de situaţii. Într-o clipă rămase singur lângă morman cu lady Arabella, care părea destul de neimpresionată de incident. Apoi el se uită lung la ea şi doar îmbrăcămintea ei era suficientă ca să-i atragă atenţia. Era înveşmântată într-un fel de material moale alb, care se mula pe trupul ei, arătându-i pe deplin orice mişcare a siluetei sinuoase. Purta o bonetă dintr-o blană fină, de un alb orbitor. Încolăcit în jurul gâtului ei alb era un colier mare de smaralde, a căror profunzime a culorii îţi lua ochii când soarele strălucea în ele. Vocea ei era

deosebită, foarte joasă şi dulce şi atât de moale încât aducea a şoaptă. Mâinile ei, de asemenea, erau ciudate – lungi, flexibile, albe, cu o mişcare stranie de fluturare blândă.

După ce i-a mulţumit lui Adam, spuse că ea ar fi mai mult decât fericită să-şi urmeze drumul împreună spre Liverpool.

— Cât timp ce staţi aici, domnule Salton, trebuie să consideraţi pământurile din Dumbrava Dianei ca pe ale dumneavoastră, astfel încât să puteţi veni şi pleca aşa cum faceţi în Lesser Hill. Sunt câteva privelişti frumoase şi nu tocmai puţine curiozităţi naturale care cu siguranţă vă vor interesa, dacă sunteţi student la istorie, mai ales perioada

timpurie, când lumea era mai tânără.

Felul inimos în care vorbi ea şi căldura cuvintelor ei – nu a manierei, care era rece şi distantă – îl făcu suspicios. Între timp, atât unchiul său, cât şi sir Nathaniel îi mulţumiseră pentru invitaţie – de care, totuşi, ei au spus că nu aveau cum să profite. Adam a avut o bănuială că, deşi ea a răspuns cu regret, era în realitate uşurată. Când s-a urcat în trăsură alături de cei doi bătrâni şi au plecat, nu a fost surprins când sir Nathaniel vorbi.

— Nu am putut să nu simt că era bucuroasă să scape de noi. Îşi poate juca jocul mai bine singură!

— Care este jocul ei? Întrebă Adam pe negândite.

— Toată provincia ştie, băiete. Caswall este un om foarte bogat. Soţul ei era bogat când s-a căsătorit cu ea – sau părea să fie. Când s-a sinucis, s-a aflat că nu-i mai rămăsese nimic şi proprietatea era ipotecată până la ultima bucăţică. Singura ei speranţă stă într-o căsătorie bogată. Presupun că nu mai este nevoie să trag vreo concluzie; poţi să faci asta la fel de bine ca mine.

Adam rămase tăcut aproape tot timpul cât au trecut prin aşa-zisa Vale a Cheshire-ului. El se gând mult în timpul acelei călătorii şi ajunse la mai multe concluzii, deşi buzele lui nu s-au mişcat. Una din aceste concluzii era că el avea să fie foarte atent în privinţa lui lady

Arabella. El însuşi era un om bogat. Cât de bogat nici chiar unchiul său nu-şi închipuia şi ar fi fost surprins dacă ar fi aflat.

Restul călătoriei a fost lipsită de evenimente şi după sosirea la Liverpool au urcat la bordul vaporului West Africa, care tocmai trăsese la cheiul de debarcare. Acolo unchiul său se prezentă domnului Caswall şi apoi prezentându-i pe sir Nathaniel şi pe Adam. Nou venitul îi primi cu bunăvoinţă şi spuse că era o plăcere să vină acasă după o absenţă atât de lungă a familiei sale de la vechea reşedinţă. Adam a fost încântat de căldura primirii, dar nu putea evita un sentiment de repulsie faţă de faţa omului. Încerca

din greu să depăşească aceasta când o diversiune a fost creată de sosirea lui lady Arabella. Cei doi Salton şi sir Nathaniel erau şocaţi de faţa lui Caswall – atât de dură, atât de neîndurătoare, atât de egoistă, atât de arogantă. "Dumnezeu să-i ajute", era gândul general, "pe cei care se află sub dominaţia unui astfel de om!"

Caswall şi servitorul său negru erau doi sălbatici, dar câtă diferenţă între ei! În timp ce primul era sălbatic pentru că aşa voia şi aşa se simţea bine, dar cultura, civilizaţia şi educaţia îşi lăsaseră amprenta pe chipul lui teribil, Oolanga africanul era un sălbatic nativ, copil păgân al pădurii şi mlaştinii, abia intrat în starea de om. Lady Arabella şi Oolanga s-au

pomenit faţă în faţă, aproape simultan şi Adam a fost surprins să observe ce efect avea înfăţişarea lor asupra fiecăruia din ei. Femeia părea să nu binevoiască să arate vreun interes pentru o astfel de creatură. Pe de altă parte, comportamentul negrului era astfel încât să justifice prin el însuşi mândria ei. El o trată nu numai aşa cum un sclav îşi tratează stăpânul, ci aşa cum un credincios şi-ar trata o zeitate. El îngenunche în faţa ei cu mâinile întinse şi fruntea în praf. Cât timp ea a stat pe loc, el nu se mişcă; doar când ea s-a dus spre Caswall el s-a ridicat şi a rămas într-o atitudine respectuoasă.

Adam îl chemă pe servitorul său, Davenport, care sosise împreună cu

administratorul de la Lesser Hill, într-o şaretă cu un ponei. În timp ce Adam vorbea, el arătă spre un îngrijitor de pe vapor şi imediat îşi trimise servitorul la el.

— Cred că ar trebui să mergem, spuse domnul Salton. Am câteva lucruri de făcut în Liverpool şi sunt sigur că domnul Caswall şi lady Arabella ar dori să o pornească spre Castra Regis.

— Şi eu, de asemenea, aş dori să fac ceva, răspunse Adam. Vreau să aflu unde locuieşte Ross, comerciantul de animale – vreau să iau un mic animal cu mine acasă, dacă nu vă supăraţi. Este doar o fiinţă mică şi nu va crea probleme.

— Bineînţeles că nu, băeite. Ce fel

de animal îţi doreşti?

— O mangustă.

— O mangustă! Dar pentru ce, Doamne iartă-mă, o vrei?

— Ca să omoare şerpi.

— Bine! şi bătrânul îşi aminti mormanul de pietre şi nici o explicaţie nu mai era necesară.

Când Ross auzi ce voia, întrebă:

— Vreţi ceva special, sau este de ajuns o mangustă obişnuită?

— Ei bine, desigur că vreau una sănătoasă. Dar nu văd nici o necesitate pentru ceva special. Este pentru folosinţă obişnuită.

— Puteţi să alegeţi singur. Am întrebat numai, deoarece am una foarte

specială pe care am obţinut-o recent din Nepal. Are un record al său personal. A omorât o cobră regală în grădina Rajahului. Dar nu cred că avem vreun şarpe de felul acela în clima noastră rece.

Când Adam se întoarse la trăsură, ţinând cu grijă cutia cu mangusta, sir Nathaniel îl întrebă:

— Ce ai acolo?

— O mangustă.

— Pentru ce?

— Să omoare şerpi!

Sir Nathaniel râse.

— Am auzit invitaţia lui lady Arabella pentru tine ca să te duci la Dumbrava Dianei.

— Ei bine, are asta de-a face cu ea,

pentru numele lui Dumnezeu?

— Nimic în mod direct, din câte ştiu eu. Dar vom vedea.

Adam aşteptă, şi bătrânul continuă:

— Ai auzit din întâmplare porecla ce i-a fost dată prin zonă?

— Nu.

— I se spunea... Subiectul acesta are nevoie de o discuţie lungă. Aş zice să aşteptăm până când suntem singuri şi avem o grămadă de timp pentru noi.

— În regulă.

Adam era plin de curiozitate, dar se gândi că era mai bine să nu grăbească lucrurile. Totul urma să vină la momentul potrivit. Apoi cei trei bărbaţi se întoarseră acasă, lăsându-l pe domnul

Caswall să-şi petreacă noaptea în Liverpool.

Ziua următoare grupul de la Lesser Hill porni spre Castra regis şi pentru un timp Adam nu se mai gândi la Dumbrava Dianei sau ce mistere conţinuse ea, sau ar putea să mai conţină.

Invitaţii se înghesuiau înăuntru şi locuri speciale erau marcate pentru oamnei importanţi. Adam, văzând atâtea persoane de ranguri diferite, se uită în jur după lady Arabella, dar nu reuşi să o localizeze. Doar când văzu trăsura de călătorie demodată apropiindu-se şi auzi zgomotul de aclamaţii care o însoţea, înţelese că sosise Edgar Caswall. Apoi, privind mai cu atenţie, văzu că lady

Arabella, îmbrăcată aşa cum o văzuse ultima oară, era aşezată alături de el. Când trăsura trase la scara principală, gazda sări şi îi întinse mâna.

Era evident pentru toţi că ea era invitata de onoare la festivităţi. Nu a durat mult până ce locurile de pe estradă s-au ocupat, în timp ce arendaşii şi oaspeţii ce mai mică importanţă ocupaseră toate colţurile care nu fuseseră rezervate. Ordinea zilei fusese aranjată cu grijă de un comitet. S-au ţinut câteva discursuri, din fericire nici multe, nici lungi; şi apoi festivităţile au fost suspendate până la momentul ospăţului. În acest interval, Caswall se plimbă printre invitaţii săi, vorbind cu ei politicos şi mulţumindu-le

că au venit. Ceilalţi invitaţi au coborât de pe estradă şi i-au urmat exemplul, astfel că a avut loc o întâlnire fără formalism între nobili şi oameni simpli.

Adam Salton i-a urmărit, cu privirea pe toţi, observându-i pe cei care îi trezeau interesul. Era tânăr, bărbat şi străin venit de departe; astfel că din toate aceste motive el aprecie mai mult femeile decât bărbaţii şi dintre acestea, pe cele care erau tinere şi atrăgătoare. Erau o mulţime de fete drăguţe şi Adam, care era un tânăr chipeş şi bine făcut, îşi primi o porţie mare de priviri admirative. Acestea nu l-au preocupat prea mult şi rămase indiferent până când sosi un grup de trei, după îmbrăcăminte şi comportament, din

clasa fermierilor: un bătrân zdravăn şi două fete arătoase, în jur de douăzeci de ani. Imediat ce ochii lui Adam se întâlniră cu cei ai fetei mai tinere, care stătea cel mai aproape de el, un fel de scânteie divină se declanşă; ceva care începe prin recunoaştere şi sfârşeşte prin supunere. Oamenii o numesc "dragoste."

Amândoi însoţitorii lui observară cât de captivat era Adam de fată şi-i vorbiră despre ea într-o manieră care i-a încălzit inima.

— Ai observat grupul care a trecut? Bătrânul este Michael Watford, unul dintre arendaşii domnului Caswall. El se ocupă de Ferma Mercy, pe care ţi-a arătat-o sir Nathaniel astăzi. Fetele sunt

nepoatele lui, cea mai mare, Lilla, fiind singurul copil al fiului său mai mare, carea a murit când ea avea mai puţin de un an. Soţia lui a murit în aceeaşi zi. Este o fată bună – la fel de bună pe cât este de drăguţă. Cealaltă este verişoara ei primară, fiica celui de-al doilea fiu al lui Watford. El s-a înrolat soldat la puţin peste douăzeci de ani şi a fost trimis în străinătate. Nu a fost un corespondent foarte bun, deşi a fost un fiu destul de bun. Au sosit câteva scrisori şi apoi tatăl său a aflat de la colonelul regimentului său că fusese ucis de bandiţii din Burma. A auzit din aceeaşi sursă că băiatul său fusese căsătorit cu o burmeză şi că exista o fiică în vârstă de numai un an. Watford a adus

copilul acasă şi ea a crescut alături de Lilla. Singurul lucru pe care l-au auzit despre naşterea ei a fost că o cheamă Mimi. Cele două copile s-au adorat una pe alta de la început încă. Straniu cât de diferite sunt! Lilla este blondă, ca vechea rasă saxonă din care a apărut; Mimi arată o urmă a rasei mamei ei. Lilla este blândă ca o porumbiţă, dar ochii negri ai lui Mimi pot străluci ori de câte ori este supărată. Singurul lucru care o supără este când ceva se întâmplă să o rănească sau ameninţă să o irite pe Lilla. Atunci ochii ei strălucesc ca şi ochi unei păsări când puii ei sunt ameninţaţi.

Capitolul V. VIERMELE ALB

Domnul Salton îl prezentă pe Adam domnului Watford şi nepoatelor lui şi cu toţii au rămas laolaltă. Bineînţeles că vecinii aflaţi în postura familiei Watford ştiau totul despre Adam Salton, rudenia lui, circumstanţele şi perspectivele lui. Ar fi fost ciudat dacă ambele fete nu ar fi visat la viitor. În Anglia agricolă, bărbaţii doriţi drept soţi din orice clasă sunt rari. Adam era în mod deosebit interesant, deoarece nu aparţinea unei clase în cadrul căreia barierele de castă să fie puternice. Când a început să se observe că el mergea

alături de Mimi Watford şi părea să-i dorească societatea, toţi prietenii ei se s-au străduit să dea o mână de ajutor relaţiei promiţătoare. Când au sunat gongurile pentru banchet, el a însoţit-o în cortul unde bunicul ei avea locuri şi nu s-a dus cu unchiul şi sir Nathaniel să-şi ocupe locul rezervat la masa de pe estradă, dar au înţeles şi nu au făcut nici o remarcă, ba chiar nici nu păreau să-i observe absenţa.

Lady Arabella se aşezase ca şi mai înainte la dreapta lui Edgar Caswall. Ea era cu siguranţă o femeie neobişnuită şi pentru toţi părea potrivit ca prin rangul şi calităţile ei personale să fie partenera aleasă de moştenitor la prima lui apariţie publică. Bineînţeles că nimic nu a fost

spus pe faţă de cei din acelaşi rang cu ea care erau prezenţi, dar cuvintele nu erau necesare când atât de multe puteau fi exprimate prin mişcări din cap şi zâmbete. Părea să fie un lucru acceptat că în cele din urmă va fi o stăpână la Castra Regis şi că ea era prezentă printre ei. Nu lipseau nici ceilalţi care, în timp ce îi admirau farmecul şi frumuseţea, o plasau pe al doilea loc, Lilla Watford fiind considerată prima. Erau amândouă frumoase, ca să permită comentarii cinstite, dar lady Arabella reprezenta tipul aristocratic, iar Lilla pe cel din popor.

Când amurgul începea să se lase, Richard Salton şi sir Nathaniel plecară pe jos spre casă – trăsura fusese trimisă

înapoi încă din timpul zilei – lăsându-l pe Adam să-i urmeze când dorea. El a ajuns mai devreme decât era de aşteptat şi părea supărat de ceva. Nici unul din vârstnici nu a făcut vreun comentariu. Şi-au aprins ţigări cu toţii şi, întrucât se apropia ora cinei, s-au dus în camerele lor să se pregătească.

Adam stătuse pe gânduri în mod evident în acest interval. El se alătură celorlalţi în salon, arătând agitat şi nerăbdător. Ceilalţi, cu răbdarea şi experienţa vârstei, se încrezură în timp ca să dezvăluie şi să explice lucrurile. Nu au avut mult de aşteptat. După ce s-a aşezat şi s-a ridicat de mai multe ori, Adam izbucni brusc:

— Individul ăla pare să creadă că este stăpânul pământului. Nu poate lăsa oamenii în pace! Pare să creadă că nu trebuie decât să-şi arunce batista spre orice femeie ca să fie stăpânul ei.

Această izbucnire era în sine o explicaţie. Doar afecţiunea căreia i se pune beţe-n roate în vreun fel putea produce un asemenea sentiment într-un tânăr de treabă. Sir Nathaniel, ca un vechi diplomat, avea un mod de înţelegere, parcă previziune, a adevăratei stări a lucrurilor şi întrebă brusc, dar cu o voce indiferentă:

— A pus ochii pe Lilla?

— Da şi individul nici nu a pierdut vremea. Aproape imediat ce s-a apropiat,

a început s-o vrăjească, să-i spună ce frumoasă este. Păi, înainte să plece de lângă ea, s-a invitat mâine dimineaţă la ceai la Ferma Mercy. Măgar prost! Ar putea să vadă că fata nu este genul lui! Nu am mai văzut nimic de felul ăsta. Erau exact ca un şoim şi un porumbel.

În timp ce vorbea, sir Nathaniel se întoarse şi se uită la domnul Salton – o privire semnificativă care implica o înţelegere deplină şi profundă.

— Spune-ne totul despre asta, Adam. Mai sunt câteva minute înainte de cină şi vom avea cu toţii un apetit mai bun după ce vom fi ajuns la o concluzie în această privinţă.

— Nu este nimic de spus; aceasta

este cea mai rea parte. Sunt silit să spun că nu a fost rostit nici un cuvânt la care o fiinţă umnaă putea obiecta. A fost foarte politicos şi totul a fost decent – exact cum ar trebui să fie un proprietar faţă de fiica unui arendaş… Şi totuşi... şi totuşi... ei bine, nu ştiu cum se face, dar mi-a făcut sângele să fiarbă.

— Cum au apărut şoimul şi porumbelul?

Vocea lui sir Nathaniel era blândă şi alinătoare, fără nici o curiozitate exagerată în ea – un ton potrivit pentru a câştiga încrederea.

— Cu greu pot explica. Pot doar să spun că el arăta ca un şoim şi ea ca o porumbiţă – şi, acum că mă gândesc la

asta, aşa arată fiecare dintre ei în condiţiile lor normale.

— Aşa este! veni vocea blândă a lui sir Nathaniel.

Adam continuă:

— Probabil că înfăţişarea aceea de roman antic mi-a aprins imaginaţia. Dar voiam să o protejez; ea părea în pericol.

— Ea pare în pericol, într-un fel, din partea tuturor tinerilor ca tine. N-am putut să nu observ felul în care te-ai uitat chiar şi tu – de parcă doreai s-o absorbi!

— Sper că voi doi tineri vă veţi păstra capul pe umeri, interveni domnul Salton. Ştii, Adam, nu se face să avem vreo ceartă între voi, în special atât de curând după revenirea lui acasă şi sosirea

ta aici. Trebuie să ne gândim şi la sentimentele şi pacea vecinilor; nu-i aşa?

— Sper şi te asigur că, orice s-ar întâmpla, sau m-ar ameninţa, voi respecta dorinţele tale în aceasta ca şi în toate privinţele.

— Şşşt! şopti sir Nathaniel, care îi auzise pe servitori pe culoar aducând cina.

După cină, la nuci şi vin, sir Nathaniel reveni la subiectul legendelor locale.

— Ar fi probabil un subiect mult mai puţin periculos pentru noi de discutat decât cele mai recente.

— În regulă, sir, spuse Adam din toată înima. Cred că puteţi conta pe mine

acum în legătură cu orice subiect. Aş putea să vorbesc chiar şi despre domnul Caswall. Ba chiar s-ar putea să-l întâlnesc mâine. El se duce, aşa cum am spus, în vizită la Ferma Mercy la ora trei – dar eu am întâlnirea la două.

— Observ, spuse domnul Salton, că nu pierzi vremea.

Cei doi bătrâni se priviră unul pe altul cu hotărâre. Apoi ca nu cumva starea de sprit a ascultătorului său să se schimbe, sir Nathaniel începu pe loc:

— Nu îmi propun să îţi spun toate legendele Merciei, o să fac o selecţie a lor. Ar fi mai bine, cred, pentru scopul nostru dacă luăm în considerare câteva fapte – consemnate sau neconsemnate –

despre aceste locuri. Cred că am putea începe cu Dumbrava Dianei.Îşi are rădăcinile în diferitele epoci ale istoriei noastre, fiecare cu porţia ei de legende. Druizii şi romanii sunt prea îndepărtaţi pentru probleme de detaliu, dar mi se pare că anglii şi saxonii sunt destul de aproape ca să ofere materiale pentru istorisiri legendare. Aflăm că acest loc anume avea un alt nume pe lângă Dumbrava Dianei. Acesta era evident de origine romană, sau grecească acceptată ca romană. Celălalt este mult mai impregnat de aventură şi fantezie. Pe limba merciană era "Sălaşul Viermelui Alb." Acesta are nevoie de o explicaţie.

La începuturile limbii, cuvântul

“vierme” avea o semnificaţie oarecum diferită faţă de cea folosită astăzi. Era o adaptare a anglo-saxonului *“wyrm”* însemnând un dragon sau un şarpe; sau a islandezului “ormur”, sau a germanicului *“wurm”*. Înţelegem că oferea în mod original ideea de mărime şi putere, nu ca acum în diminuarea ambelor semnificaţii. Aici istoria legendară ne ajută. Avem binecunoscuta legendă a “Fântânii Viermelui” din Castelul Lambton şi pe aceea a “Viermelui Laidlyde la Spindleston Heugh” lângă Bamborough. În ambele legende, “viermele” era un monstru de o mărime şi putere uriaşe, un veritabil dragon sau şarpe, cumplit, trăind în mlaştini, unde era un spaţiu suficient de

mare pentru el. O privire asupra hărţii geologice ne va arăta că oricare ar fi fost adevărul despre aceşti monştri din perioadele străvechi, în Anglia erau câmpii întinse unde apa se putea acumula. Râurile erau adânci şi încete şi existau depresiuni, unde orice soi şi mărime de monstru antediluvian îşi putea găsi habitatul. În anumite locuri, erau depresiuni mâloase cu o adâncime de o sută de picioare şi mai mult. Cine ne poate spune când s-a sfârşit era monştrilor care prosperau în mocirlă? Trebuie să fi existat locuri şi condiţii care favorizau longevitatea, mărimea şi, bineînţeles, puterea mai mare decât erau obişnuite. Asemenea excepţii ar fi putut să ajungă

chiar până în secolele noastre mai recente. Ba chiar, nu sunt şi acum creaturi de o mărime a trupului considerată de majoritatea oamenilor drept imposibilă? Chiar şi în zilele noastre se văd urme de animale, dacă nu animalele însele, de o mărime uluitoare – adevăraţi supravieţuitori din epoci anterioare, conservaţi de vreo calitate deposebită a habitatului lor. Îmi amintesc că am cunoscut un om în India, cu reputaţia de mare vânător, care mi-a spus că cea mai mare tentaţie pe care o avusese în viaţă a fost să împuşte un şarpe gigant peste care dăduse în Terai din India Superioară. Se afla într-o expediţie de vânătoare de tigri şi a văzut de pe elefantul său trupul unui

şarpe care se târa prin junglă. “Pe cât puteam să văd”, a spus el, “trebuie să fi avut optzeci sau o sută de picioare în lungime. Era la fel de gros ca trupul unui om. Presupun că ştii că atunci când urmăreşti tigri, este o chestiune de onoare să nu împuşti altceva. Aş fi putut cu uşurinţă să-l ucid pe monstrul acela, dar am simţit că nu trebuie şi, cu regret, a trebuit să-l las în viaţă.”

Închipuie-ţi numai un asemenea monstru oriunde în această ţară şi imediat îţi vei face o idee despre “viermii” care frecventau marile mlaştini din jurul numeroaselor râuri din străvechea Anglie.

— Nu am nici o îndoială, că se poate să fi existat asemenea monştri despre care

aţi spus că ar mai fi putut trăi o perioadă mai târzie decât este acceptat în mod general, spunse Adam. Dacă existau asemenea lucruri, acesta era chiar locul pentru ele. Am încercat să mă gândesc la problemă de când mi-aţi indicat configuraţia terenului. Dar mi se pare că este o lipsă pe undeva.

— În ce fel?

— Ei bine, monstrul nostru preistoric trebuie să fi fost extrem de mare şi distanţele pe care trebuia să le parcurgă erau lungi. De unde stăm noi aici până la nivelul mlştinilor este o distanţă de câteva sute de picioare. Este posibil ca un monstru să călătorească încoace şi încolo, şi totuşi nici un observator întâmplător să

nu-l fi văzut? Bineînţeles că avem legende, dar nu este necesară o dovadă mai exactă într-o cercetare ştiinţifică?

— Dragul meu Adam, ceea ce spui este cât se poate de corect şi, dacă am începe o astfel de cercetare, nu am putea proceda mai bine decât să-ţi urmăm raţionamentul. Dar, dragul meu băiat, trebuie să-ţi aminteşti că toate acestea au avut loc cu mii de ani în urmă. Trebuie să-ţi aminteşti, de asemenea, că toate consemnările de acest fel care ne-ar putea ajuta lipsesc. De asemenea, că locurile pe care le luăm în considerare nu erau locuite de către oameni. Sălaşul unui asemenea monstru nu avea să fie deranjat timp de sute – sau mii – de ani. Mai mult, aceste

creaturi trebuie să fi ocupat locuri destul de neaccesibile omului. Un şarpe care putea trăi confortabil într-o mocirlă, la o adâncime de o sută de picioare, era protejat de nişte mlaştini uimitoare aşa cum nu mai există, sau care, dacă mai există pe undeva, pot fi doar în foarte puţine locuri de pe suprafaţa pământului. Condiţia aparţine timpului geologic – marea naştere şi creştere a lumii, când forţele naturale erau dezlănţuite, când lupta pentru existenţă era atât de sălbatică încât nici o creatură care nu era gigantică nu ar fi avut nici o posibilitate de supravieţuire. Că un astfel de timp a existat, avem dovezi în geologie, dar numai acolo. Ne putem numai imagina

asemenea lucruri.

Capitolul VI. ŞOIMUL ŞI PORUMBIŢA

La micul dejun, în dimineaţa următoare, sir Nathaniel şi domnul Salton erau aşezaţi când Adam intră grăbit în sufragerie.

— Vreo ştire? îl întrebă unchiul său în mod mecanic.

— Patru.

— Patru ce? întrebă sir Nathaniel.

— Şerpi, spuse Adam, servindu-se cu rinichi la grătar.

— Patru şerpi? Nu înţeleg.

— Mangusta, spuse Adam, şi apoi adăugă ca explicaţie: Am ieşit cu mangusta după ora trei.

— Patru şerpi într-o dimineaţă! Păi, nu am crezut că erau atâţia pe Deal – numele local pentru stânca de la vest. Spre că nu a fost o consecinţă a discuţiei noastre de aseară?

— Ba da, dar nu în mod direct.

— Dar, Doamne ajută-mă, doar nu te aşteptai să prinzi un şarpe ca viermele din Lambton, nu-i aşa? Păi, o mangustă, ca să abordeze un monstru ca acela – dacă a existat vreunul – ar fi trebuit să fie mai mare decât o căpiţă de fân.

— Aceştia erau şerpi obişnuiţi, cam

la fel de mari cât un baston de plimbare.

— Ei bine, este plăcut să scăpăm de ei, mari sau mici. Aceea este o mangustă bună, sunt sigur; va curăţa toţi şerpii de pe aici, spuse domnul Salton.

Adam îşi continuă micul dejun în linişte. Uciderea câtorva şerpi într-o dimineaţă nu era o experienţă nouă pentru el. El plecă după micul dejun şi se duse la biroul pe care unchiul său îl pregătise pentru el. Şi sir Nathaniel şi domnul Salton au priceput că voia să fie singur, pentru a evita vreo întebare sau discuţie despre vizita pe care urma să o facă în acea după-amiază. Nu l-au mai văzut până cu o jumătate de oră înainte de cină. Atunci el intră încetişor în salon, unde

domnul Salton şi Sir Nathaniel stăteau împreună.

— Presupun că nu mai are rost să aşteptăm. Am face mai bine să terminăm chiar acum, remarcă Adam.

Unchiul său, gândindu-se să-i uşureze situaţia, spuse:

— Ce să terminăm?

Se bâlbâi puţin la început, dar vocea lui deveni mai stăpânită în timp ce continua.

— Relatarea despre vizita mea la Ferma Mercy.

Domnul Salton aştepta cu nerăbdare. Bătrânul diplomat doar zâmbi.

— Presupun că ştiţi amândoi că am fost foarte interesat ieri de familia

Watford?

Amândoi bătrânii au zâmbit în chip de consimţire. Adam continuă:

— Am vrut ca amândoi să vedeţi asta. Tu, unchiule, pentru că eşti unchiul meu şi cea mai apropiată rudă de-a mea şi, mai mult, pentru că nu ai fi putut fi mai bun faţă de mine nici dacă mi-ai fi fost tată.

Domnul Salton nu spuse nimic. El îşi întinse doar mâna şi celălalt o luă şi o ţinu câteva clipe.

— Şi dumneavoastră, deoarece mi-aţi arătat o prietenie la care nici nu mă aşteptam.

Se opri pentru oclipă, foarte mişcat.

Sir Nathaniel răspunse cu blândeţe,

lăsându-şi mâna pe umărul lui.

— Ai dreptate, băiete. Acesta este modul corect de a privi lucrurile. Şi pot să-ţi spun că noi bătrânii, care nu avem copiii noştri, ne simţim inimile încălzite când auzim cuvinte ca acestea.

Apoi Adam se grăbi, vorbind pe nerăsuflate, de parcă dorea să ajungă cât mai repede la punctul culminant.

— Domnul Watford nu sosise, dar Lilla şi Mimi erau acasă şi m-au făcut să mă simt foarte binevenit. Ele au un mare respect pentru unchiul meu. Ne beam ceaiul, când domnul Caswall a venit la uşă, însoţit de negru. Lilla a deschis chiar ea uşa. Fereastra de la sufrageria de la fermă este mare şi dinăuntru nu ai cum să

nu vezi pe cineva venind. Domnul Caswall a spus că îndrăznise să vină în vizită, deoarece dorea să facă cunoştinţă cu toţi arendaşii săi, într-un mod mai puţin formal, decât îi fusese posibil în ziua anterioară. Fetele l-au făcut să se simtă binevenit – ele sunt foarte încântătoare; cineva va fi foarte fericit într-o zi acolo – cu oricare din ele.

— Şi acela ai putea fi tu, Adam, spuse Richard Salton din toată inima.

O umbră de tristeţe se ivi în ochii tânărului şi pasiunea pe care o văzuse acolo unchiul său se stinse. În acelaşi fel, timbrul vocii sale se schimbă, făcând-o să sune ciudat.

— Aşa ceva ar putea să-mi

încununeze viaţa. Dar acea fericire, mă tem, nu este pentru mine – sau nu fără durere şi pierdere şi suferinţă.

— Ei bine, zilele sunt de-abia la început! strigă sir Nathaniel inimos.

Tânărul îşi întoarse spre el ochii, care acum deveniseră excesiv de trişti.

— Ieri, în urmă cu câteva ore, acea remarcă mi-ar fi dat speranţă, dar de atunci am aflat prea multe.

Bătrânul, cunoscător într-ale inimii omeneşti, încercă să-i dea curaj.

— Prea devreme ca să renunţi, băiete.

— Nu sunt genul care renunţă, răspunse tânărul cu seriozitate. Dar, până la urmă, este înţelept să-ţi dai seama de

un adevăr. Şi când un bărbat simte ceea ce simt eu, aşa cum am simţit de ieri, când am văzut pentru prima dată ochii lui Mimi, îi sare inima din piept. Nu are nevoie să înveţe. Ştie.

În cameră, tăcerea şi amurgul se împleteau imperceptibil. Adam a fost cel care a vorbit din nou.

— Ştii cumva, unchiule, dacă avem în familie vreun fel de intuiţie?

— Nu, nici una de care să fi aflat eu. De ce?

— Deoarece, răspunse el rar, am o convingere care pare să fie un fel de intuiţie.

— Şi prin urmare? întrebă bătrânul, foarte tulburat.

— Şi atunci... inevitabil se produce. Ceea ce în Hebride şi alte locuri, unde intuiţia este un cult, mai mult decât o simplă credinţă, se numeşte soartă – instanţa la care nu poţi face apel. Am auzit deseori de intuiţie: avem foarte mulţi scoţieni din vest în Australia. Mi-am dat seama mai mult de adevăratul său caracter într-o clipă în această după-amiază decât în toată viaţa mea de până atunci – un zid de granit care se întindea chiar până la ceruri, atât de înalt şi întunecat încât nici chiar Ochiul lui Dumnezeu nu poate vedea dincolo de el. Ei bine, dacă soarta trebuie să vină, trebuie. Asta este tot.

Vocea lui sir Nathaniel interveni, blândă şi gravă.

— Nu poţi da o luptă? Se poate pentru cele mai multe lucruri.

— Pentru cele mai multe lucruri, da, dar pentru soartă, nu. Ceea ce poate face un om voi face. Va fi – trebuie să fie – o luptă. Când şi unde şi cum nu ştiu, dar va fi o luptă. Dar, până la urmă, ce este un singur om în acest caz?

— Adam, suntem trei.

Salton se uită la vechiul său prieten în timp ce vorbea şi ochii acelui vechi prieten aruncau scântei.

— Da, suntem trei, spuse el şi vocea lui răsună.

A fost iarăşi o pauză şi sir Nathaniel se strădui să revină pe un teren mai neutru.

— Povesteşte-ne despre restul

întâlnirii. Aminteşte-ţi că suntem cu toţii implicaţi în asta. Este o luptă la limită şi nu ne putem permite să aruncăm sau să ne lipsim de vreo şansă.

— Nu vom neglija sau pierde nimic din ceea ce putem face. Luptăm ca să câştigăm, iar miza este o viaţă – poate mai mult decât una – vom vedea.

Apoi el continuă pe un ton de conversaţie, la fel ca cel pe care îl folosise când vorbise despre venirea lui Edgar Caswall la fermă:

— Când domnul Caswall a intrat, negrul s-a dus la într-un colţ mai încolo şi acolo a rămas. Mi-a dat ideea că se aştepta să fie chemat şi intenţiona să rămână în apropiere. Apoi Mimi a luat

încă o ceaşcă şi a făcut ceai proaspăt şi am continuat cu toţii împreună să discutăm.

— A fost ceva neobişnuit – eraţi cu toţii suficient de prietenoşi? întrebă sir Nathaniel în linişte.

— Destul de prietenoşi. Nu a fost nimic neobişnuit din câte am putut observa – cu excepţia, continuă el, cu o voce un pic mai dură, cu excepţia faptului că el stătea cu ochii aţintiţi asupra Lillei, într-un mod care era prea insistent, intolerabil pentru orice bărbat căreia i-ar fi dragă.

— În ce fel se uita la ea? Întrebă Sir Nathaniel.

— Nu era nimic ofensator în sine, dar nu aveai cum să nu observi.

— Tu ai observat. Domnişoara Watford, care era victima, şi domnul Caswall, care era ofensatorul, ies din categoria martorilor. Mai era cineva care a observat?

— Mimi a observat. Faţa ei s-a aprins de furie când i-a văzut privirea.

— Ce fel de privire era? Înfocată sau admiratoare, sau cum? Era privirea unui îndrăgostit, sau a unuia care speră? Înţelegi?

— Da, înţeleg destul de bine. Orice de acest gen aş observa, evident.

— Dacă nu exprima iubire, era ameninţătoare? Unde era ofensa?

Adam îi zâmbi cu bunătate bătrânului.

— Nu era languroasă. Chiar dacă era,

aşa ceva era de aşteptat. Aş fi ultimul om din lume care să obiecteze, deoarece pot fi şi eu considerat un ofensator din acest punct de vedere. Mai mult, nu numai că am învăţat să lupt cinstit, dar prin fire cred că sunt drept. Aş fi la fel de tolerant şi liberal faţă de un rival aşa cum m-aş aştepta să fie şi el faţă de mine. Nu, privirea la care mă refer nu era deloc de felul acesta. Aţi studiat vreodată privirea unui ogar?

— Liniştit?

— Nu, când îşi urmează instinctele! Sau, şi mai bine, continuă Adam, ochii unei păsări de pradă când îşi urmează instinctele. Nu când se năpusteşte, ci doar când îşi priveşte prada?

— Nu, spuse sir Nathaniel, nu ştiu să o fi făcut vreodată. Pot să întreb de ce?

— Aceea era privirea. Cu siguranţă nu politicoasă sau ceva de genul acela – totuşi era, m-a izbit pe mine, mult mai periculoasă, chiar dacă nu atât de fatală ca una ameninţătoare.

Din nou a urmat o tăcere, pe care sir Nathaniel o rupse când se ridică în picioare:

— Cred că ar fi bine dacă ne-am gândi cu toţii la aceasta singuri. Apoi putem relua subiectul.

Capitolul VII.

OOLANGA

Richard Salton avea o întâlnire la ora şase fix la Liverpool. După ce plecase, sir Nathaniel îl luă de braţ pe Adam.

— Pot să vin puţin cu tine în biroul tău? Vreau să-ţi vorbesc între patru ochi fără ca să ştie unchiul tău despre asta. Nu te superi, nu-i aşa? Nu este o curiozitate neîntemeiată. Nu, nu. Este despre un subiect în care suntem implicaţi cu toţii.

— Este necesar să îl ţinem în neştiinţă pe unchiul meu despre aceasta? Ar putea fi ofensat.

— Nu este necesar, dar este indicat. De dragul lui ţi-am cerut-o. Prietenul meu este un om bătrân şi l-ar putea îngrijora

peste măsură – chiar alarma. Îţi promit că nu va fi nimic care să îi provoace nelinişte prin tăcerea noastră, sau care să îl ofenseze.

— Continuaţi! spuse Adam simplu.

— Vezi tu, unchiul tău este de acuma bătrân. O ştiu, pentru că am crescut împreună. El a dus o viaţă fără agitaţie şi oarecum independentă, astfel că orice stări de lucruri ca cele apărute acum au darul să îl uimească prin ciudăţenia lor. De fapt, orice chestiune nouă reprezintă o încercare pentru oamenii ca el. Are propriile sale tulburări şi propriile sale nelinişti şi nuci unul din aceste lucruri nu sunt bune pentru vieţi care ar trebui să fie liniştite. Unchiul tău este un om rezistent,

cu o fire foarte fericită şi calmă. Date sănătatea şi condiţiile obişnuite ale vieţii, nu este nici un motiv ca să nu trăiască până la o sută de ani. Tu şi eu, prin urmare, care îl iubim amândoi, trebuie să îl protejăm de toate influenţele tulburătoare. Sunt sigur că eşti de acord cu mine că orice efort în această direcţie este bine-venit. În regulă, băiete! Văd răspunsul în ochii tăi; deci nu mai este nevoie să spunem nimic pe această temă. Şi acum, aici vocea lui se schimbă, spune-mi tot ce s-a petrecut la întrevedere. Sunt lucruri stranii în faţa noastră – cât de stranii nu pot în prezent nici măcar să ghicesc. Fără îndoială unele din cele mai dificile lucruri de înţeles care sunt

ascunse în spatele vălului ni se vor arăta cu timpul ca să le vedem şi să le înţelegem. Între timp, tot ce putem face este să lucrăm cu răbdare, fără teamă şi fără patimă, pentru un scop pe care îl credem corect. Ai mers până la momentul când Lilla i-a deschis uşa domnului Caswall şi negrului. De asemenea, ai observat că Mimi era tulburată în sinea ei de felul în care domnul Caswall se uita la verişoara ei.

— Cu siguranţă – deşi "tulburată" este prea puţin spus.

— Poţi să-ţi aminteşti suficient de mult ca să descrii ochii domnului Caswall şi cum arăta Lilla şi ce a spus şi făcut Mimi? De asemenea Oolanga, servitorul

african al lui Caswall.

— Voi face tot ce pot. Tot timpul în care domnul Caswall se uita ţintă, el şi-a ţinut ochii ficşi – de parcă era în transă. Fruntea lui era ridată, aşa cum este când cineva încearcă să vadă prin sau în ceva. În cele mai bune momente faţa lui nu are o expresie blândă, dar când era înăsprită în felul acela, era aproape diabolică. A înspăimântat-o pe biata Lilla atât de mult încât tremura şi peste puţin a devenit atât de palidă încât am crezut că va leşina. Totuşi a rezistat şi a încercat să-i susţină privirea uitându-se fix, dar într-un fel neajutorat. Apoi Mimi a venit aproape şi a ţinut-o de mână. Aceasta a îmbărbătat-o şi – încă nerenunţând la privrea fixă de

răspuns – a prins culoare din nou şi părea să-şi fi revenit.

— Şi el?

— Cu cât Lilla părea mai slăbită, cu atât părea el mai puternic, de parcă se hrănea cu puterea ei. Brusc, ea s-a întors, şi-a ridicat în sus braţele şi a căzut leşinată. Nu am putut să văd ce s-a mai întâmplat atunci, deoarece Mimi se aruncase în genunchi alături de ea şi a ascuns-o privirii mele. Apoi a fost ceva ca o umbră neagră între noi şi s-a apropiat negrul, arătând mai mult ca niciodată ca un diavol. Nu sunt în mod obişnuit un om răbdător şi vederea diavolului acela urât este de ajuns ca să te facă să-ţi fiarbă sângele. Când mi-a văzut faţa, a părut să-

şi dea seama de pericol şi s-a strecurat afară din cameră la fel de fără zgomot de parcă ar fi fost suflat afară. Am aflat un lucru totuşi – el este un duşman, dacă vreodată un om a avut aşa ceva.

— Asta tot înseamnă trei la doi! interveni sir Nathaniel.

— Apoi Caswall s-a strecurat afară, cam la fel ca servitorul lui. După ce a plecat, Lilla şi-a revenit pe loc.

— Ai descoperit până acum ceva legat de negru? Sunt nerăbdător să fiu informat în legătură cu el. Mă tem că va fi, sau ar putea să fie, probleme grave legate de el.

— Da, am auzit destule despre el – bineînţeles că nu oficial, dar zvonurile

trebuie să ne ghideze la început. Îl cunoaşteţi pe Davenport – secretarul meu particular, om de încredere în afaceri, om bun la toate. El îmi este devotat şi are deplina mea încredere. L-am rugat să stea la bordul vaporului West Africa şi să se uite bine în jur şi să afle tot ce se putea despre domnul Caswall. Sigur că s-a interesat şi de african. L-a găsit pe unul din oamenii de pe vapor, care fusese în cursele regulate spre Africa de Sud. Îl cunoştea pe Oolanga şi făcuse observaţii personale asupra lui. Este un om care se înţelege bine cu negrii şi ei îşi deschid inima în faţa lui. Se pare că acest Oolanga este o persoană destul de apreciată în lumea lor, pe Coasta Africii de Sud. Are

cele două lucruri pe care oamenii de culoarea lui le respectă: poate să îi facă să le fie frică şi este generos cu banii. Nu ştiu ai cui bani – dar asta nu contează. Ei sunt mereu gata să îi trâmbiţeze măreţia. De măreţie malefică este vorba – dar nici asta nu contează. Pe scurt, aceasta este povestea lui. El era la început un servitor la o vrăjitoare – cam cea mai joasă ocupaţie care există printre sălbatici. Apoi a ieşit în lume şi a devenit un Obi, ceea ce i-a oferit oportunitatea îmbogăţirii prin şantaj. În cele din urmă, a ajuns la cea mai înaltă treaptă în serviciul diavolesc. A devenit un adept Voodoo, ceea ce pare să fie o slujbă de cea mai deplină josnicie şi cruzime. Mi s-au spus

unele dintre faptele lui de cruzime, care sunt pur şi simplu revoltătoare. M-au făcut să doresc să-l pot trimite înapoi în iad. Ai putea să crezi, uitându-te la el, că poţi să-i măsori într-un anumit grad ticăloşia, dar ar fi o speranţă deşartă. Monştrii ca el aparţin unei etape mai vechi şi mai rudimentare a barbarismului. În felul lui e un individ inteligent, dar asta nu îl face mai puţin periculos sau detestabil. Oamenii de pe vapor mi-au spus că este colecţionar: unii dintre ei îi văzuseră colecţiile. Ce mai colecţii! Tot ceea ce are tendinţă spre malefic în lumea păsărilor sau animalelor sau chiar a peştilor. Ciocuri care ar putea sparge, sfâşia şi rupe – toate din genul

prădătoarelor. Toată colecţia, vă asigur, era o lecţie în obiecte despre răutatea umană. Această fiinţă are destulă răutate pe chip ca să sperie chiar şi un om puternic. Nu-i de mirare că vederea lui a făcut-o pe biata fată să leşine pe loc!

Nimic altceva nu mai putea fi făcut în acel moment, aşa că s-au despărţit.

Adam s-a sculat devreme dimineaţa şi a dat o raită în jurul Dealului. În timp ce trecea pe lângă Dumbrava Dianei, privi la aleea scurtă de copaci şi observă şerpii omorâţi în dimineaţa anterioară de mangustă. Zăceau cu toţii înşiraţi, drepţi şi rigizi, de parcă nişte mâini i-ar fi aranjat. Pielea lor părea umedă şi lipicioasă şi erau acoperiţi peste tot de

furnici şi alte insecte. Arătau dezgustător, astfel că trecu mai departe.

Un pic mai târziu, când paşii l-au dus, spre intrarea în Ferma Mercy, a fost depăşit de negru, care se mişca repede pe sub copaci unde era umbră. Întinşi pe braţ, arătând ca nişte prosoape murdare pe un suport, el avea şerpii oribili. Nu păru să îl vadă pe Adam. Nimeni nu era de văzut la Mercy în afară de câţiva muncitori în grădină, aşa că, după ce aşteptă sperând să o vadă pe Mimi, Adam se întoarse încet spre casă.

Încă o dată a fost depăşit pe drum. De data ceasta de către lady Arabella, care mergea grăbită şi furioasă că nici nu-l recunoscu, nici nu-i răspunse la salut.

Când Adam ajunse la Lesser Hill, se duse în adăpostul trăsurilor unde era păstrată cuşca mangustei şi o luă cu el, intenţionând să termine la grămada de pietre ceea ce începuse în dimineaţa anterioară. Descoperi că şerpii erau chiar mai uşor de atacat dacât în ziua anterioară; nu mai puţin de şase au fost omorâţi în prima jumătate de oră. Deoarece nici unul nu a mai apărut, el a considerat că munca se terminase şi se îndreptă spre casă. Mangusta se obişnuise deja cu el şi se lăsa alintată de bunăvoie. Adam o ridică şi o puse pe umărul său. Imediat văzu o doamnă înaintând spre el şi o recunoscu pe lady Arabella.

Până atunci mangusta fusese liniştită,

ca o pisicuţă jucăuşă şi afectuoasă, dar când cei doi se apropiară, Adam a fost îngrozit să o vadă pe mangustă cu tot părul zburlit, sărind de pe umărul său şi alergând spre lady Arabella. Arăta atât de furioasă şi atât de pornită pe atac, încât el strigă un avertisment.

— Atenţie! Atenţie! Animalul este agitat şi intenţionează să atace!

Lady Arabella se uită cu mai mult dispreţ ca oricând şi merse mai departe; mangusta sări la ea într-un atac furios. Adam se repezi înainte cu băţul său, singura armă pe care o avea. Dar chiar când el ajunse la distanţa de lovire, doamna scoase un revolver şi împuşcă animalul, rupându-i şira spinării.

Nemulţumită de aceasta, ea trase glonţ după glonţ în ea până ce încărcătorul s-a golit. Nu mai avea nici un fel de aer de răceală sau aroganţă acum; ea părea mai aţâţată chiar decât animalul, faţa ei transformată de ură şi la fel de hotărâtă să ucidă cum fusese şi el. Adam, neştiind exact ce să facă, îşi ridică pălăria ca scuză şi se grăbi la Lesser Hill.

Capitolul VIII.
SUPRAVIEŢUIRI

La micul dejun sir Nathaniel observă că Adam era răscolit de ceva, dar nu

spuse nimic. Lecţia tăcerii este mai bine amintită la o vârstă înaintată decât în tinereţe. Când erau amândoi în birou, unde îl urmase sir Nathaniel, Adam începu dintr-odată să-i spună însoţitorului său ce se întâmplase. Sir Nathaniel arăta din ce în ce mai preocupat în timp ce asculta relatarea şi când Adam se opri el rămase tăcut câteva minute, înainte de a spune ceva.

— Este foarte grav. Nu mi-am format încă o părere, dar mi se pare, la o primă impresie, că este mai rău decât m-aş fi aşteptat.

— De ce, sir? întrebă Adam. Este uciderea mangustei – nu contează de către cine – un lucru chiar atât de serios?

Însoţitorul său fumă în continuare liniştit pentru încă vreo câteva minute înainte de a vorbi.

— După ce mă gândesc serios aş putea să îmi schimb părerea, dar între timp mi se pare că este ceva îngrozitor în spatele tuturor acestor lucruri, ceva care ne poate afecta vieţile tuturor, care poate însemna un verdict de viaţă sau de moarte pentru oricare din noi.

Adam se ridică în picioare rapid.

— Spuneţi-mi, la ce vă gândiţi – dacă, bineînţeles, nu aveţi nimic împotrivă, sau nu consideraţi că ar fi mai bine să ascundeţi aceasta.

— Nu am nimic împotrivă, Adam. Mă tem că nu mai pot exista gânduri ascunse

între noi.

— Într-adevăr, sir, aceasta pare serios, mai rău decât serios!

— Adam, cred că a venit momentul ca noi, ca eu şi cu tine, să vorbim dechis unul cu altul. Nu ţi se pare ceva misterios în toate astea?

— Aşa m-am gândit şi eu, tot timpul. Singura dificultate pe care o ai este ce trebuie să crezi şi de unde să începi.

— Să începem cu ceea ce mi-ai spus. Mai întâi să luăm comportarea mangustei. Era liniştită şi afectuoasă cu tine. Ea ataca numai şerpii, ceea ce este, până la urmă, scopul său în viaţă.

— Chiar aşa!

— Atunci trebuie să încercăm să

găsim vreun motiv pentru care a atacat-o pe lady Arabella.

— Nu poate fi faptul că o mangustă ar putea să aibă doar instinctul de a ataca, faptul că natura ei nu îi permite să aleagă pe cine să atace?

— Bineînţeles că poate fi astfel. Dar, pe de altă parte, dacă de secole, acest animal atacă doar o specie, nu suntem justificaţi în a presupune că atunci când atacă un animal din altă specie, el recunoaşte în acel animal vreo calitate pe care o are în comun cu duşmanul său ereditar?

— Este un argument bun, continuă Adam, dar unul periculos. Dacă îl urmărim, am ajunge să credem că lady

Arabella este un şarpe.

— Trebuie să fim siguri, înainte de a merge spre un asemenea rezultat, că nu a rămas nici un punct neluat în considerare, care ar putea explica ceea ce ne uluieşte.

— Adică?

— Ei bine, instinctul lucrează pe baze fizice – de exemplu, mirosul. Dacă lady Arabella mirosea a şarpe, am avea o explicaţie.

— Bineînţeles! vorbi Adam cu convingere.

— Acum, din câte îmi spui tu, negrul tocmai venea din direcţia Dumbravei Dianei, purtând şerpii pe care îi omorâse mangusta în ziua precedentă. Nu ar fi fost posibil ca mirosul să fi ajuns la ea în mod

asemănător?

— Desigur, probabil aşa a şi fost. Nu m-am gândit la asta. Am putea estima cam cât de mult timp rămâne un miros? Vedeţi, acesta este un miros natural şi poate persista într-un loc unde a existat timp de mii de ani în urmă. Apoi, un miros de orice fel poate purta cu el vreo calitate, fie bună sau rea? Vă întreb deoarece numele străvechi al casei locuite de doamna care a fost atacată de mangustă era "Sălaşul Viermelui Alb". Dacă ar fi aşa, dificultăţile noastre se multiplică la infinit. Ar putea chiar să-şi modifice esenţa şi până să ne dăm seama, am ajunge în mijlocul luptei eterne dintre bine şi rău.

Sir Nathaniel zâmbi fără veselie.

— În legătură cu prima ta întrebare – din câte ştiu eu, nu sunt perioade exacte pentru ca un miros să fie activ – cred că putem accepta că acea perioadă nu se extinde pe mii de ani. Cât despre faptul dacă o schimbare mentală o însoţeşte pe cea fizică, pot spune doar că nu am întâlnit nici o dovadă în acest sens. În acelaşi timp, trebuie să ne amintim că "bine" şi "rău" sunt nişte termeni atât de largi încât implică întreaga schemă a creaţiei şi tot ceea ce rezultă prin acţiunea şi reacţiunea lor reciprocă. În general, aş spune că orice este posibil. Atâta timp cât forţele inerente sau tendinţele oricărui lucru ne sunt ascunse trebuie să ne aşteptăm la

mister.

— Mai este o problemă la care aş vrea să vă cer părerea. Să presupunem că există forţe care deşi aparţin trecutului, ar putea, ei bine, "supravieţuiri"? Dacă mirosul monstrului preistoric poate rămâne astfel păstrându-şi răul originar, nu poate acelaşi lucru să fie adevărat şi în cazul binelui?

Sir Nathaniel se gândi o vreme înainte să răspundă.

— Trebuie să fim atenţi să nu confundăm naturalul cu supranaturalul. Văd că tu deja te-ai îndreptat spre metafizic. Avem o explicaţie pentru credinţa în religia revelată, de exemplu, "rugăciunea sinceră a unui om drept este

de mare ajutor” este întrutotul spre bine. Însă, nu avem nimic similar de partea răului. Dar dacă acceptăm acest principiu nu mai trebuie să ne fie teamă de “mistere”: acestea devin doar obstacole.

Adam, brusc, se îndreptă spre un alt aspect al subiectului.

— Şi acum, putem reveni la lucruri pur practice, sau mai degrabă la chestiuni legate de fapte istorice?

Sir Nathaniel se înclină în semn de acceptare.

— Am vorbit deja despre istoria, atât cât este cunoscută, a unor locuri din jurul nostru – “Castra Regis”, “Dumbrava Dianei” şi “Sălaşul Viermelui Alb.” Aş dori să întreb dacă este ceva, nu neapărat

cu semnificaţie malefică, în vreunul din aceste locuri?

— Care din ele? Întrebă Sir Nathaniel cu viclenie.

— Ei bine, de exemplu casa aceasta şi Ferma Mercy?

— Aici ne întoarcem, spuse Sir Nathaniel, spre cealaltă parte, cea uşoară, a lucrurilor. Să începem cu Ferma Mercy. Când Augustin a fost trimis de papa Gregoriu să creştineze Anglia, pe vremea romanilor, el a fost primit şi apărat de Ethelbert, regele Kent-ului, a cărui soţie, fiica lui Charibert, regele Parisului, era creştină, şi a făcut multe pentru Augustin. Ea a înfiinţat o mănăsitre de maici în memoria lui Columba, care s-a numit

Sedes Misericordiae, Casa Milei, şi, întrucât regiunea era merciană, cele două nume s-au contopit. Deoarece Columba este cuvântul latinesc pentru "porumbiţă", porumbiţa a devenit un fel de simbol pentru mănăstirea de maici, care au îmbrăţişat ideea şi au făcut din nou înfiinţata mănăstire o casă de porumbiţe. Cineva chiar a donat, dar care avea fulgii albi de pe cap şi gât în forma unei glugi. Mănăstirea de maici a prosperat timp de mai mult de un secol, până când, pe timpul lui Penda care a fost un apărător al păgânismului, a început să decadă. Între timp, porumbiţele, protejate de sentimentul religios, se înmulţiseră extraordinar şi erau cunoscute în toate

comunităţile catolice. Când regele Offa a domnit în Mercia, cam o sută cincizeci de ani mai târziu, el a reinstaurat creştinismul şi, sub protecţia lui, mănăstirea de maici a Sfântului Columba a fost redeschisă şi porumbiţele au prosperat din nou. În timp, aceat lăcaş religios a căzut din nou în desuetitudine, dar, înainte de a dispărea cu totul, şi-a făcut un mare renume pentru fapte bune şi, în mod special, pentru pietatea călugăriţelor sale. Dacă faptele şi rugăciunile, speranţele şi gândirea pioasă lasă pe undeva vreun efect moral, Ferma Mercy şi toate împrejurimile sale aproape că au dreptul să fie considerate pământ sfânt.

— Vă mulţumesc, spuse Adam cu

seriozitate şi rămase tăcut. Sir Nathaniel înţelese şi nu mai adăugă nimic.

După prânz, Adam îl rugă pe sir Nathaniel să meargă la o plimbare cu el. Bătrânul diplomat cu mintea ascuţită ghici că trebuie să se afle un motiv în spatele invitaţiei şi a fost de acord imediat.

Când erau destul de departe de orice ochi curioşi, Adam începu.

— Mă tem, că se întâmplă mai multe în aceste vecinătăţi decât îşi închipuie majoritatea oamenilor. Eram pe afară azi dimineaţă şi la marginea păduricii, am dat peste trupul unei copile. La început, am crezut că era moartă şi, în timp ce o examinam, am observat pe gâtul ei nişte urme care semănau cu cele de dinţi.

— Vreun câine sălbăticit, poate? interveni sir Nathaniel.

— Posibil, deşi nu cred, dar ascultaţi restul noutăţilor mele. Am privit în jur şi, spre surpriza mea, am observat ceva alb mişcându-se printre copaci. Am lăsat copila jos, cu grijă, şi am cercetat, dar nu am găsit alte urme. M-am întors la copilă şi mi-am reluat examinarea şi, spre încântarea mea, am descoparit că trăia. I-am frecat mâinile şi încetul cu încetul şi-a revenit, dar spre dezamăgirea mea nu-şi amintea nimic – în afara faptului că ceva s-a furişat pe la spatele ei şi a înşfăcat-o de gât. Apoi, ea a leşinat.

— A strâns-o de gât! Atunci nu se poate să fi fost un câine.

— Nu, aceasta este nedumerirea mea şi explică de ce v-am adus aici, unde nu este posibil să fim auziţi. Aţi observat, desigur, felul deosebit de sinuos în care se mişcă lady Arabella – ei bine, sunt sigur că obiectul alb pe care l-am văzut în pădure era stăpâna de la Dumbrava Dianei!

— Dumnezeule, băiete, ai grijă ce spui.

— Da, îmi dau seam pe deplin de gravitatea bănuielii mele, dar sunt convins că urmele de pe gâtul copilului erau omeneşti şi poate făcute de o femeie.

Însoţitorul lui Adam rămase tăcut un timp, adâncit în gânduri.

— Adam, spuse el în cele din urmă,

această problemă îmi apare chiar mai gravă decât crezi tu. Mă forţează să încalc încrederea vechiului meu prieten, unchiul tău, dar trebuie să o fac. De o vreme, s-au întâmplat lucruri în această provincie care l-au îngrijorat foarte tare – mai mulţi oameni au dispărut, fără să lase cea mai mică urmă; un copil mort a fost găsit la marginea şoselei, fără vreo urmă vizibilă sau cauză explicabilă a morţii, oi şi alte animale au fost găsite pe câmp, sângerând din răni deschise. Au mai fost şi alte probleme, multe din ele aparent neînsemnate. Nişte influenţe sinistre au acţionat şi recunosc că am suspectat-o pe lady Arabella – de aceea te-am întrebat atât de mult despre mangustă şi atacul ei

straniu asupra lui lady Arabella. Ţi se va părea straniu că o suspectez pe stăpâna de la Dumbrava Dianei, o femeie frumoasă, aristocrată. Reşedinţa familei ei se află aproape de locul meu, Turnul Blestemat, şi într-o vreme cunoşteam bine familia. Când era încă foarte tânără, lady Arabella s-a rătăcit într-o pădurice de lângă casa ei şi nu s-a întors. A fost găsită inconştientă şi cu febră mare; doctorul a spus că primise o muşcătură otrăvită şi fata aflându-se la o vârstă delicată rezultatul a fost grav – într-atâta încât aproape era de aşteptat să nu-şi mai revină. Un mare doctor de la Londra a venit, dar nu a putu face nimic – de fapt, el a spus că fata nu va supravieţui nopţii. Orice speranţă

fusese părăsită, când, spre surpriza tuturor, lady Arabella a avut o însănătoşire bruscă şi uimitoare. În câteva zile era ca de obicei! Dar spre oroarea alor ei, a dezvoltat o înclinaţie teribilă spre cruzime, rănind păsări şi animalre mici, chiar omorându-le. Aceasta a fost atribuită unei tulburări nervoase datorate vârstei ei şi s-a crezut că mariajul căpitanul Mirch o va îndrepta. Totuşi, nu a fost o căsătorie fericită şi în cele din urmă soţul ei a fost descoperit împuşcat în cap. Eu am bănuit o sinucidere, deşi nu a fost găsit nici un pistol lângă cadavru. El poate a descoperit ceva – Dumnezeu ştie ce! – aşa că posibil lady Arabella l-a ucis chiar ea. Punând cap la cap diferite chestiuni

minore care mi-au ajuns la cunoştinţă, am ajuns la concluzia că odiosul Vierme Alb a obţinut controlul trupului ei, chiar când sufletul ei îşi părăsea lăcaşul pământesc – aceasta ar explica brusca revenire a energiei, înclinaţia stranie şi inexplicabilă spre mutilare şi ucidere, la fel ca şi alte lucruri cu care nu este nevoie să te tulbur acum. După cum tocmai am spus, doar Dumnezeu ştie ce a descoperit bietul căpitan March – trebuie să fi fost ceva prea înfiorător pentru rezistenţa umană, dacă teoria mea este corectă că trupul cândva neprihănit al lui lady Arabella este sub controlul acestui înspăimântător Vierme Alb.

Adam dădu din cap afirmativ.

— Dar ce putem face? Pare o problemă de cea mai mare dificultate.

— Nu putem face nimic, băiete – asta este partea proastă. Ar fi imposibil să acţionăm – tot ce putem face este să observăm cu grijă, lady Arabella şi să fim gata să acţionăm, prompt şi decisiv, dacă apare vreo ocazie.

Adam fu de acord şi cei doi bărbaţi se întoarseră la Lesser Hill.

Capitolul IX. ADULMECÂND MOARTEA

Adam Salton, deşi vorbea puţin, nu înseamnă că nu se gândea, încerca să facă un plan. El căzuse de acord cu sir Nathaniel că nu vor răscoli misterul fricii lui lady Arabella faţă de mangustă, dar îşi urmă hotărât calea de a fi pregătit să acţioneze oricând ar sosi momentul prielnic. În mintea sa el căuta incontinuu, peste tot, informaţii sau fire care ar putea duce la posibile căi de acţionare. Peste măsură de mirat de uciderea mangustei, el era fascinat de ideea unei legături misterioase între femeie şi animal, dar îşi pregătea deja o a doua armă. Noua sa idee era să folosească facultăţile lui Oolanga, atât de mult cât putea, în propriul interes. Prima lui mutare a fost să îl trimită pe

Davenport la Liverpool ca să încerce să-l găsească pe marinarul de pe de pe vaporul West Africa, care îi spusese despre Oolanga şi, dacă era posibil, să obţină alte informaţii suplimentare; apoi să încerce să-l convingă, sau să-l mituiască sau orice altceva, pe negru să vină pe Deal. Socotea că imediat ce el însuşi avea să vorbească cu adeptul Voodoo, ar putea să înveţe de la el ceva folositor. Davenport a avut succes în misiunea sa, sub pretext că trebuia să ia altă mangustă, a putut să-l găsească pe omul căutat, care îi spusese multe din ce dorea să ştie şi, de asemenea, îl invitase pe Oolanga să vină la Lesser Hill în ziua următoare. Adam avea suficientă

încredere ca să-l lase pe Davenport să se ocupe de negru. Ajunsese la concluzia că ar fi mai bine, la început, să nu apară chiar el în persoană, ci să aştepte până când lucrurile vor fi avansat ceva mai mult.

Dacă ceea ce se spunea despre negru era câtuşi de puţin adevărat, omul avea un dar rar care putea fi util în căutările lor. Se spunea, că adulmecă moartea. Dacă cineva era mort, dacă cineva murise sau dacă un loc fusese în legătură cu moartea, el părea să simtă acest fapt. Adam se hotărî să testeze această intuiţie în mai multe locuri. Era nerăbdător, iar timpul trecea încet. Singura sa mângâiere a fost sosirea, în ziua următoare, a unei cutii

rezistente şi încuiate, de la Ross. În cutie se aflau două cutii mai mici, de asemenea, încuiate. Una dintre ele conţinea o mangustă care să o înlocuiască pe cea ucisă de lady Arabella; în cealaltă era mangusta specială care deja omorâse cobra regală din Nepal. După ce ambele animale au fost adăpostite în siguranţă, respiră mai uşurat. Nimeni nu ştia despre secretul existenţei lor în casă, în afară de el şi Davenport. Acesta trebuia să-l conducă pe Oolanga prin împrejurimi, la o plimbare, oprindu-se la fiecare din locurile stabilise dinainte. Adam urma să-i întâlnească dincolo de Ferma Mercy, ca din întâmplare.

Oolanga se comportase cam cum

prevăzuse Adam: la Ferma Mercy, la Dumbrava Dianei, la Castra Regis şi la alte câteva locuri, negrul s-a oprit şi, umflându-şi nările, adulmecând, a spus că mirosea a moarte. Nu era întotdeauna la fel. La Ferma Mercy a spus că erau multe morţi mici. La Dumbrava Dianei comportarea lui a fost diferită: părea că un sentiment de beatitudine îl copleşise. A adulmecat într-un mod straniu: ca un ogar de vânătoare în zgardă, simţind urma. Nu a spus nici un cuvânt, dar în centrul Dumbravei, unde, ascuns printre buştenii de stejar, se afla un bloc de granit puţin scobit la vârf, el s-a plecat adânc şi a pus fruntea la pământ. Acesta a fost singurul loc unde a arătat un respect pios. La

Castel, deşi a vorbit de multă moarte, nu a arătat nici un semn de emoţie.

Era, evident, ceva legat de Dumbrava Dianei care îl interesa şi îl tulbura în acelaşi timp. Înainte de a pleca, el s-a tot sucit peste tot nemulţumit şi într-un loc, aproape de sprânceana Dealului, unde era o crăpătură profundă, s-a întors brusc şi a alergat în panică spre locul mai înalt, sărind pe stâncile care i se iţeau în cale. Apoi se linişti şi îi reveni atitudinea lui nepăsătoare.

Toate acestea au părea să-i mulţumească aşteptările lui Adam. El s-a întors la Lesser Hill senin şi calm. Sir Nathaniel îl urmă în birou.

— Apropo, am uitat să îţi cer detalii

despre un lucru. Când s-a petrecut acel episod cu privirea fixă a domnului Caswall, cum a suportat-o Lilla, cum s-a comportat?

— Ea arăta paralizată, aşa cum am văzut un porumbel în faţa unui şoim, sau o altă pasăre în faţa unui şarpe.

— Mulţumesc. Este exact cum mă aşteptam. Au existat situaţii în familia Caswall care au condus la credinţa că ei au avut din cele mai vechi timpuri un fel de facultate hipnotică. Într-adevăr, un ochi antrenat ar putea asta în fizionomia lor. Acea remarcă a ta, din instinct, despre şoim şi porumbel a fost ciudat de potrivită. Cred că am putea să stabilim acesta drept o trăsătură pe care să o

acceptăm pe parcursul întregii noastre investigaţii.

După ce se lăsă amurgul. Adam luă noua mangustă, nu cea din Nepal, şi, ţinând cutia pe umăr, porni spre Dumbrava Dianei. La poartă o întâlni pe lady Arabella, îmbrăcată ca de obicei în alb strâns pe corp, ceea ca îi scotea în evidenţă silueta subţire.

Spre uimirea lui, mangusta o lăsă să o mângâie, să o ia în braţe şi să o dezmierde. Întrucât ea mergea în direcţia lui, au plecat împreună.

De-a lungul drumului dintre Dumbrava Dianei şi Lesser Hill erau mulţi copaci, fără prea multe frunze în afară de vârf. În amurg acest loc era

întunecat şi perspectiva era împiedicată de trunchiurile îngrămădite. În lumina scăzută, tremurătoare care cădea printre vârfurile copacilor, era greu de distins ceva clar şi în cele din urmă, el o pierdu din vedere şi se întoarse pe urmele sale să o găsească. Imediat el dădu peste ea: se rezema de palisada de ramuri din stejari care forma împrejmuirea proprietăţii. El nu vedea mangusta şi o întrebă unde se dusese.

— S-a strecurat din braţele mele în timp ce o mângâiam, a răspuns ea, şi a dispărut sub arbuşti.

Au găsit-o într-un loc unde aleea se lărgea într-atâta încât să permită trăsurilor să treacă una pe lângă alta. Micuţa fiinţă

părea destul de schimbată. Ea fusese foarte vioaie, iar acum era greoaie şi lipsită de vlagă, părea să fie ameţită. Lady Arabella o ridică, dar mangusta se zbătu de parcă încerca să scape. Adam o luă cu grijă, ţinând-o strâns lângă el şi, ridicându-şi pălăria spre însoţitoarea sa, se îndreptă repede spre Lesser Hill, în întunericul care se îngroşa.

Când Adam a ajuns acasă, a pus mangusta în cutia ei şi a încuiat uşa camerei. Cealaltă mangustă – cea din Nepal – era încuiată în siguranţă în propria ei cutie, unde stătea liniştită. Când ajunse în biroul său, sir Nathaniel intră, închizând uşa în urma sa.

— Am venit, spuse el, cât mai avem

un moment să fim singuri, ca să îţi spun ceva despre familia Caswall care cred că te va interesa. Există, după cum ţi-am spus, o credinţă prin aceste locuri că familia Caswall ar avea nişte puteri stranii de a face voinţele altor persoane să li se supună lor. Sunt multe aluzii la cest subiect în diverse monografii şi alte scrieri fără importanţă, dar cunosc una în care subiectul este tratat cu claritate. Este "*Mercia şi eroii ei*", scrisă de Ezra Toms în urmă cu peste o sută de ani. Autorul abordează întrebarea referitoare la asocierea, la Paris, dintre Edgar Caswall de atunci şi Mesmér, care studia hipnoza (el o numea magnetism animal) şi aplicaţiile ei în vindecarea unor boli de

nervi. Ezra Toms vorbeşte despre Caswall ca fiind elevul şi colegul de lucru al lui Mesmér şi afirmă că deşi, când a părăsit Franţa, a luat cu el mai multe instrumente filosofice şi electrice, nu s-a ştiut să le mai fi folosit vreodată. Odată i-a făcut cunoscut unui prieten că i le dăduse fostului său dascăl. Termenul pe care l-a folosit a fost ciudat, deoarece era "moştenire", dar Mesmér nu se ştie să fi lăsat vreo astfel de moştenire. În orice caz, instrumentele dispăruseră şi nu au mai apărut niciodată.

Un servitor întră în cameră să îi spună lui Adam că veneau zgomote stranii dinspre camera încuiată în care intrase când sosise. El se grăbi spre acel loc

imediat,împreună cu sir Nathaniel. După ce a încuiat uşa, Adam deschise cutia în care erau încuiate cuştile mangustelor. Un zgomot ciudat ca de luptă se auzea de la animalul din Nepal, care, totuşi, se linişti pe loc după ce îi deschise cuşca. În cealaltă cuşcă mangusta zăcea moartă, aparent strangulată!

Capitolul X. ZMEUL

În ziua următoare, cu puţin după ora patru după-amiaza, Adam porni spre Mercy.

S-a întors acasă exact când ceasurile băteau ora şase. Era palid şi încruntat, dar

altfel puternic şi sprinten. Sir Nathaniel îi rezumă înfăţişarea astfel: "Pregătit pentru luptă" şi se aşează ca să-l asculte, privindu-l pe Adam şi ascultând cu atenţie să nu piardă nimic, nici măcar intonaţia unui cuvânt.

— Le-am găsit pe Lilla şi Mimi acasă. Watford fusese reţinut cu treburi la fermă. Lilla m-a primit cu aceeaşi bunăvoinţă ca şi până atunci şi Mimi părea bucuroasă că mă vede. Domnul Caswall a sosit atât de repede după ce am ajuns eu, încât el, sau cineva în locul lui, trebuie să fi stat la pândă după mine. El era urmat îndeaproape de negru, care răsufla greu de parcă ar fi alergat, probabil că el stătuse la pândă. Domnul

Caswall era foarte calm şi stăpânit, dar era în ochii lui ceva mai mult decât privirea lui de fier obişnuită care nu mi-a plăcut. Totuşi, ne-am înţeles foarte bine. A vorbit în mod plăcut despre tot felul de subiecte. Negrul a aşteptat puţin şi apoi a dispărut ca şi de cealaltă dată. Ochii domnului Caswall erau ca de obicei fixaţi pe Lilla. Cu adevărat, ei preau foarte profunzi şi serioşi, dar nu era nici un fel de ofensă în ei. Dacă nu ar fi fost coborârea sprâncenelor şi fălcile strânse cu neînduplecare, nu aş fi observat nimic la început. Dar privirea stăruitoare, imediat ce a început, a crescut în intensitate. Puteam să văd că Lilla suferea, ca şi prima dată, dar a suportat cu curaj.

Totuşi, cu cât devenea mai nervoasă, cu atât domnul Caswall o privea ţintă cu mai multă hotărâre. Era evident pentru mine că venise pregătit pentru o luptă hipnotică. După o vreme a început să arunce priviri în jurul său şi apoi şi-a ridicat mâna, fără să observe Lilla sau Mimi. Era evident menită să-i dea un semnal negrului, deoarece el a intrat imediat, furişat pe uşa de la hol, care era deschisă. Apoi eforturile domnului Caswall s-au intensificat şi agitaţia bietei Lilla a devenit şi mai mare. Mimi, văzând că verişoara ei era tulburată, veni lângă ea, parcă pentru a-i da putere cu prezenţa ei. Aceasta i-a creat, evident, dificultăţi domnului Caswall, căci eforturile sale,

fără să slăbească, păreau mai puţin eficiente. Acesta a mai continuat pentru puţină vreme. Apoi, fără un salut sau o scuză, uşa s-a deschis şi lady Arabella March a intrat în cameră. O văzusem venind pe fereastra cea mare. Fără un cuvânt ea a traversat camera şi s-a aşezat alături de domnul Caswall. Era ceva foarte asemănător cu o luptă; şi cu cât era susţinută mai mult timp, cu atât devenea mai serioasă, mai încleştată. Combinaţia de forţe – stăpânitorul, femeia albă şi omul negru – i-ar fi costat pe unii vieţile. Pentru noi a fost pur şi simplu oribil. Dar dumneavoastră puteţi înţelege toate acestea. De data aceasta, toţi înţeleseseră că era o luptă pe viaţă şi pe moarte şi

grupurile amestecate nu au slăbit o clipă eforturile. Asupra Lillei tensiunea începea să-şi spună cuvântul în mod dezastruos. Ea a devenit palidă, o paloare neuniformă, care însemna că nervii ei nu erau în ordine. Ea tremura ca un plop şi deşi se străduia să reziste curajoasă, am observat că picioarele de-abia o mai susţineau. De o duzină de ori părea gata să se prăbuşească într-un leşin, dar de fiecare dată, zărind ochii lui Mimi, ea făcea un nou efort şi îşi revenea.

De acum, faţa domnului Caswall îşi pierduse aparenţa de pasivitate. Ochii lui străluceau cu o lumină încrâncenată: încă era abticul roman inflexibil în hotărârea sa, dar altoită cu o îndârjire de luptător

scandinav. Însoţitorii săi în lucrarea sa otrăvitoare păreau să fi preluat şi ei o parte din acest sentiment. Lady Arabella arăta ca o fiinţă fără suflet, fără milă, neomenească, transformată de izbucnirea sălbăticiei primare. Cât despre negru, ei bine, pot doar să spun că numai datorită autocontrolului pe care mi l-aţi impus nu l-am măturat de unde stătea. Lilla era tăcută în concentrarea neajutorată a fricii de moarte; Mimi era toată hotărâre şi uitare de sine, atât de pornită în lupta sufletească în care era implicată, încât nu mai exista posibilitatea vreunui alt gând. Cât despre mine, legăturile voinţei care mă ţineau inactiv, semănau cu nişte benzi de oţel care îmi amorţeau simţurile, în

afară de văz şi auz. Păream fixaţi într-un impas. Ceva trebuia să se întâmple, deşi nu ştiam ce. Ca într-un vis, am văzut mâna lui Mimi mişcându-se cu nelinişte, de parcă bâjbâia după ceva; a atins-o pe cea a Lillei, şi în acea clipă ea s-a schimbat. Era de parcă tinereţea şi puterea intrau cu prospeţime în ceva amorţit. Ca într-o inspiraţie, ea a apucat strâns mâna celeilalte cu o forţă care i-a albit nodurile degetelor. Faţa ei s-a aprins brusc, de parcă o lumină divină strălucea prin ea. Trupul ei şi-a recăpătat vigoarea tinerească. Ridicându-şi mâna dreaptă, a păşit spre domnul Caswall şi, cu o mişcare plină de îndrăzneală a mâinii, părea să trimită o forţă stranie spre el;

iarăşi şi iarăşi gestul ei s-a repetat, bărbatul retrăgându-se din faţa ei cu fiecare mişcare, către uşă, ea împingându-l fără să-l atingă. S-a auzit un uguit de porumbiţe, care părea să se multiplice şi să de intensifice cu fiecare secundă. Sunetul din sursa nevăzută creştea în timp ce el se retrăgea, până ce, în cele din urmă s-a înălţat într-un cor triumfător, în timp ce ea, cu o fluturare energică a braţului, părea să azvârle ceva spre duşmanul ei şi el, mişcându-şi mâinile orbeşte prin dreptul feţei, părea să fie îmbrâncit dincolo de prag, afară în lumina soarelui.

Dintr-odată, simţurile mi-au revenit pe deplin, puteam să văd şi să aud totul şi să fiu în acelaşi timp conştient de ceea ce

se petrecea. Am văzut-o pe Lilla prăbuşindu-se la pământ într-un leşin şi pe Mimi ridicându-şi braţele într-un gest de victorie.

La un moment dat, lumina soarelui care inunda peisajul a fost eclipsată de năvălirea unui stol de păsări.

Până a doua zi dimineaţă, s-au primit, din fiecare colţ al provinciilor estice, rapoarte referitoare la enorma migraţie a porumbei, împreună cu sugestii din partea experţilor şi a persoanelor particulare.

Rapoartele din ziua noastră erau tulburătoare şi îngrijorătoare: păsările se adunaseră în număr foarte mare şi scoteau cele mai bizare sunete care asurzeau şi înspăimântau, iar fâlfâitul aripilor nu

înceta şi nu se diminua. Nici o fereastră şi nici o barieră nu putea bloca sunetul. Era atât de monoton, atât de lipsit de veselie, încât toţi tânjeau, dar în zadar, după vreun fel de diversiune.

Rapoartele din toate districtele din jur erau mai alarmante ca niciodată. Fermierii începuseră să se teamă de venirea iernii când vedeau cum se diminuau roadele pământului, care începu să se arate sterp când un ceva trecător speria păsările şi le împrăştia temporar.

Edgar Caswall şi-a totrurat creierul un timp îndelungat fără rezultat, gândindu-se la vreo cale de a scăpa de ceea ce, la fel ca şi vecinii lui, considera o calamitate păsările. În cele din urmă, el

îşi aminti o situaţie asemănătoare de acum câţiva ani în China, spre izvoarele fluviului Yangtze, unde afluenţii mai mici se întindeau într-un fel de schemă de irigaţie naturală care aproviziona câmpurile de orez. Era pe la momentul coacerii orezului şi invazia păsărilor care veniseră să se hrănească din viitoarea recoltă erau o ameninţare serioasă, nu doar pentru district, ci şi pentru ţara întreagă. Fermierii, care erau afectaţi de aceeaşi problemă în fiecare an, au ştiut cum să o rezolve. Ei au făcut un zmeu, pe care l-au înălţat în mijlocul stolului. Zmeul era în formă de şoim uriaş; şi în momentul în care s-a ridicat în aer, păsările au zburat care-ncotro. Atâta timp

cât zmeul zbura pe deasupra, păsările nu se arătau şi recolta era salvată. Prin urmare Caswall le-a ordonat oamenilor săi să construiască un zmeu uriaş, păstrând pe cât putea formele unui şoim. Apoi, cu o sfoară suficientă, l-a înălţat spre cer. Experienţa din China s-a repetat. În momentul în care a apărut zmeul, păsările s-au ascuns. În dimineaţa următoare, zmeul încă zbura pe sus şi nici o pasăre nu se vedea cât putea cuprinde ochiul la Castra Regis. Dar la rândul său a urmat ceva ce s-a dovedit a fi un rău şi mai mare. Toate păsările se lăsaseră la pământ; sunetele lor încetaseră. Nu se auzea nici cântec, nici ciripit – tăcerea părea să fi luat locul vocilor firelşti ale

păsărilor. Dar asta nu era totul: tăcerea a cuprins toate animalele din zonă, domestice şi sălbatice. Nimic nu se mai auzea, iar liniştea nefirească era apăsătoare şi umplea sufletul de deznădejde; groaza era mai mare decât cea produsă de zgomotele de dinainte, care, totuşi, erau ale vieţii. Oamenii pioşi începuseră să se roage pentru încetarea acestei stări care părea moartea însăşi.

După câteva zile, oamenii erau disperaţi; chiar cuvintele lor, la fel ca simţurile, păreau să fie amorţite, văduvite de vitalitate şi speranţă. Edgar Caswall căuta din nou o soluţie al acestui rău, mai mare decât cel de dinainte. Ar fi distrus cu bucurie zmeul, dar în clipa când era tras

la pământ, păsările se ridicau în număr şi mai mare; toţi cei care depindeau în vreun fel de agricultură se plângeau la Castra Regis.

Era straniu, într-adevăr, ce influenţă părea să exercite acel zmeu uriaş. Fiecare fiinţă omenească era afectată de el, de parcă el simboliza maleficul. Cât despre oamenii de la Ferma Mercy, erau ca şi cum ar fi gustat din moartea adevărată. Lilla o simţea cel mai mult. Dacă ea ar fi fost chiar o porumbiţă adevărată, cu un şoim adevărat zburând pe deasupra ei în aer, nu ar fi putut fi mai înspăimântată.

Destul de straniu, dar persoana care a suportat cel mai rău tăcerea chinuitoare a fost negrul. Lady Arabella avea o fire

insensibilă care o făcea imună la durerile altora. Edgar Caswall era o persoană prea arogantă ca să se preocupe de sentimentele oamenilor. Adam, domnul Watford, domnul Salton şi sir Nathaniel erau cu toţii îngrijoraţi de problmă, parţial din bunătatea inimii – deoarece nici unul din ei nu putea privi suferinţa, fie chiar a păsărilor sălbatice, fără să fie mişcaţi – şi parţial datorită proprietăţilor lor, care trebuiau protejate, altfel ruina avea să îi ameninţe nu peste mult timp.

Lilla suferea acut. Odată cu trecerea timpului, faţa ei deveni slăbită şi ochii lipsiţi de strălucire de atâta privit şi plâns. Mimi suferea din cauza suferinţei verişoarei ei, dar vizitele frecvente ale lui

Adam îi aduceau mângâiere.

Capitolul XI. CUFĂRUL LUI MESMÉR

După ce au trecut câteva săptămâni, zmeul părea să îi dea lui Edgar Caswall un nou scop în viaţă. Nu obosea niciodată să îi privească mişcările. Stătea uneori toată ziua, într-un fotoliu, privind de parcă zmeul era o jucărie nouă şi el un copil care de curând intrase în posesia ei. Nu părea să îşi fi pierdut interesul pentru Lilla şi încă mai făcea câte o vizită la Ferma Mercy.

Într-adevăr, sentimentul lui pentru ea, oricare ar fi fost la început, îl schimbase într-atâta încât Edgar devenise trist şi tăcut, iar vecinii credeau că era pe cale să înnebunească. Era absorbit de zmeu şi îl privea nu numai ziua, dar deseori noaptea întreagă. Devenise o obsesie pentru el.

Caswall căpătă un interes personal în lăsarea marelui zmeu să zboare. Era de un colac imens de sfoară rezistentă, fixat pe parapetul turnului. Exista cel puţin un om, zi şi noapte, în turn ca să aibă grijă de zmeu. La o asemenea înălţime era întotdeauna un vânt puternic şi în uneori zmeul se ridica foarte sus şi, de asemenea, plutea la distanţe mari lateral. De fapt, zmeul deveni, în scurt timp, una din

curiozităţile de la Castra Regis. Edgar începu să-i atribuie, în mintea sa, calităţi aproape omeneşti, considerându-l o entitate, cu o trăire proprie. Pierzând timpul toată ziua, descoperi o nouă plăcere în vechiul joc şcolăresc al trimiterii de "alergători" la zmeu: bucăţi rotunde de hârtie astfel tăiate cu o gaură în centru, prin care trece sfoara zmeului. Acţiunea vântului trimite hârtia de-a lungul sforii până la zmeu, oricât de sus ar fi el.

La început, Edgar Caswall petrecu multe ore în felul acesta. Sute de asemenea mesageri au zburat de-a lungul sforii, până ce în curând el s-a gândit să scrie mesaje pe aceste hârtii, astfel încât

să-i facă cunoscute zmeului ideile lui. Probabil că creierul său ceda sub iluzia lui a identităţii jucăriei. De la trimiterea de mesaje el a ajuns la discursuri directe adresate zmeului – fără să înceteze, totuşi, să trimită alergători. Neîndoielnic, înălţimea turnului, aşezat pe vârful dealului, vâjâitul neîncetat al vântului, efectul hipnotic al punctuleţului de pe cer la care privea şi alunecarea mesagerilor de hârtie în susul sforii până se pierdeau în depărtare, toate contribuiau la afectarea creierului său şi aşa aglomerat de o imaginaţie prea bogată, care, fără îndoială, ceda sub tensiunea superstiţiilor.

El avea, la Castra Regis, o colecţie bogată de lucruri ciudate şi interesante

strânse în trecut de strămoşii săi, cu gusturi similare cu ale lui. Erau tot felul de specimene antropologice stranii, colecţionate în timpul diferitelor călătorii în locuri îndepărtate: relicve egiptene antice din morminte şi mumii; curiozyităţi din Australia, Noua Zeelandă şi Mările Sudice; idoli şi imagini – de la icoane tătare la obiecte de cult egiptene, persane şi indiene; şi, peste toate, o colecţie de arme mortale de toate felurile şi din toate locurile – "gheare de pisică" şi cuţite duble chinezeşti, iatagane afgane, făcute să taie un trup în două, cuţite grele din toate ţările estice, pumnale din Tibet, teribilele kukri ale triburilor din munţii Indiei, şişuri din Italia şi Spania, chiar şi

cuţite purtate în trecut de traficanţii de sclavi din regiunea Mississippi. Moartea şi durerea de toate felurile erau pe deplin reprezentate în acea colecţie de groază.

Este de la sine înţeles că pentru Oolanga colecţia era fascinantă. Nu obosea niciodată să viziteze muzeul din turn şi petrecea ore în şir admirând mai ales armele, până când a fost familiarizat cu fiecare detaliu al tuturora. El ceru permisiunea să le cureţe şi să le lustruiască şi să le ascută – o favoare care i-a fost imediat acordată. Pe lângă obiectele de mai sus, erau mai multe lucruri de un soi care trezeşte repulsia omenească. Şerpi împăiaţi în cele mai respingătoare şi oribile poziţii; insecte

giigantice de la tropice, înfricoşătoare în fiecare detaliu; peşti şi crustacei acoperiţi cu ţepi ciudaţi; caracatiţe uscate de mărimi uriaşe. Alte lucruri, de asemenea, mortale: ciuperci uscate, capcane pentru păsări şi animale, peşti, reptile şi insecte; maşinării care puteau produce durerea de orice fel şi în orice măsură, ducându-te cu gândul că moartea rapidă era o formă de milă.

Caswall, care nu mai văzuse până atunci vreun lucru de felul acela, în afară de cele pe care le colecţionase el însuşi, descoperea în ele o sursă deamuzament. Le studia pe ele, utilizările lor, mecanismul lor – unde exista aşa ceva – şi locurile lor de origine, până când a avut o

cunoaştere amplă şi reală despre ele. Multe erau complicate, dar el nu a avut linişte până când nu le-a descoperit toate secretele. A devenit interesat de orice fel de obiecte stranii şi a început să întrebe prin casă unde erau păstrate vechituri ciudate. Câţiva l-au îndrmuat către bătrânul Simon Chester, care ştia totul despre castel. Prin urmare, trimise după bătrân, care veni imediat. Era foarte bătrân, aproape de nouăzeci de ani şi infirm. Se născuse la castel şi servise succesiunea de stăpâni – prezenţi sau absenţi – de când se ştia. Când Edgar începu să-i pună întrebări despre subiectul care îl interesa, bătrânul Simon deveni atât de înspăimântat, încât stăpânul

Caswall, aţâţat, îi ordonă să-i dea amănunte..

— Sir, tot ce a fost păstrat de pe vremea mea este aici în turn, în afară de cufărul pe care domnul Edgar, cel din tinereţea mea, când am intrat eu în slujbă, l-a adus din Franţa, de la doctorul Mesmér. Cufărul a rămas în camera mea pentru siguranţă, dar îl voi trimite aici imediat.

— Ce se află în el? Întrebă Edger cu asprime.

— Aceasta nu o ştiu. Mai mult, este un cufăr ciudat, fără nici o modalitate vizibilă de a-l deschide.

— Nu are nici o încuietoare?

— Presupun că are, sir, dar nu ştiu.

Nu este nici o gaură de cheie.

Caswall trimise doi servitori voinici să-l aducă.

Cufărul era unul greu cu benzi de oţel în jurul său, dar fără încuietoare sau gaură de cheie.

— Cum se deschide? întrebă Caswall.

— Nu ştiu, sir, v-am spus înainte.

— Nu l-ai deschis niciodată? N-ai încercat?

— Cu cea mai mare siguranţă, înălţimea voastră. Cum aş putea? Mi-a fost încredinţat mie alături de celelalte lucruri de către stăpânul meu. Să îl deschid ar fi reprezentat o încălcare a încrederii.

Caswall zâmbi sarcastic.

— Destul! Lasă-l la mine. Poţi să pleci. Stai, nu ţi-a spus nimic vreodată ceva despre el? Vreo remarcă?

Bătrânul Simon deveni palid şi îşi împreună mâinile slăbite.

— Oh, sir, vă implor să nu îl atingeţi. Acel cufăr probabil conţine secrete pe care doctorul Mesmér i le-a spus stăpânului meu. I le-a spus spre distrugerea lui!

— Ce vrei să spui? Care distrugere?

— Sir, el a fost cel care, spuneau oamenii, şi-a vândut sufletul Necuratului, am crezut că acele timpuri şi răul său au trecut de tot.

— Este de ajuns. S-ar putea să am

nevoie de tine mai târziu.

Bătrânul se înclină adânc şi ieşi tremurând, fără un cuvânt.

Capitolul XII.
CUFĂRUL DESCHIS

Rămas singur în camera din turn, Edgar Caswall încuie uşa cu grijă şi atârnă o batistă peste gaura cheii. Apoi, el inspectă ferestrele şi văzu că nu erau vizibile din nici un unghi al clădirii principale. Examină cu grijă cufărul, folosindu-se de o lupă. Îl descoperi intact: benzile de oţel erau fără cusur; întregul

cufăr era compact. După ce s-a gândit ceva timp şi umbrele înserării începeau să se topească în întuneric, renunţă şi se duse în dormitor, după ce a încuiat uşa camerei din turn luând cheia cu el, se duse în dormitor.

Se trezi dimineaţa în lumina zilei şi reluă răbdător studiul cufărului, dar tot fără rezultate. A continuat acest lucru pe parcursul întregii zile, stătea încuiat în camera din turn în faţa cufărului enigmatic, neatent la altceva. În timp ce se lăsa înserarea, i-a spus administratorului să îi trimită doi oameni puternici, cărora le-a ordonat să ducă cufărul în dormitorul său. Toată noaptea, fără să facă pauză şi fără să mănânce, şi-a petrecut-o

frământându-şi mintea tulburată de închipuiri ciudate. Se întinsese pe pat în întuneric, meditând asupra misterului cufărului încuiat.

Treptat, s-a liniştit şi creierul său era activ şi capabil să lucreze liber şi să facă faţă memoriei. O mie de incidente pe jumătate uitate, fragmente de conversaţii şi teorii presupuse de multă vreme i se înghesuiră în minte. Părea să audă din nou în jurul său aripi fâlfâiotare cu care se obişnuise atât de recent; în sinea lui ştia că era rodul imaginaţiei bazat pe o memorie imperfectă, dar era mulţumit că, deoarece din ea ar putea veni soluţia misterului care îl înconjura. Şi cu aceste gânduri, somnul îl birui şi o odihnă

împăcată îi cuprinse trupul obosit şi creierul suprasolicitat.

Încă adormit, se sculă din pat supunându-se unei influenţe care venea din afara lui şi căreia nu i se putea împotrivi, se apropie de cufăr şi-l săltă pe umăr, cu o forţă neobişnuită. Mintea lui tulburată nu-l mai conducea. Urcă în turn şi se încuie acolo. Aşeză cufărul pe masă. Fără nici un efort, sub degetele lui cufărul se deschise şi-şi etala acum conţinutul misterios: piese din metal şi sticlă care urmau să fie îmbinate într-un mod nedezvăluit lui. Rămase în nemişcare, apoi capul îi căzu în piept şi fu cuprins de întuneric.

Se trezi dimineaţa devreme în

dormitorul său şi privi în jurul său, acum cu mintea limpede, plin de uimire. La locul său obişnuit pe masa cea rezistentă se afla marele cufăr pecetluit cu oţel, fără încuietoare sau cheie, aşa cum îl lăsase înainte de culcare. Se ridică încet şi urcă în camera din turn. Acolo totul era aşa cum fusese în seara precedentă. Privi pe fereastră unde sus în aer zbura, ca de obicei, zmeul. Descuie uşa de la scara turnului şi ieşi pe terasă. Sfoara zumzăia în briza dimineţii şi când o atinse, aceasta îi trimise o vibraţie rapidă în braţ. Nu era niciunde vreun semn că se întâmplase ceva în timpul nopţii.

Complet uluit, el se aşează să se gândească. Căzu într-un somn greu şi,

după un timp îndelungat, se trezi înfometat şi mâncă un dejun copios. Către seară, după ce se încuie înăuntru, adormi din nou. Când se trezi, se afla în întuneric şi era cât se poate de nelămurit unde se afla. Începu să bâjbâie prin camera întunecată şi răsturnă un obiect de sticlă, care sprăgându-se cu zgomot îl aduse la realitate. După ce făcu rost de lumină, descoperi că aceasta era o roată de sticlă, porţiunea unui mecanism elaborat pe care trebuie să-l fi scos în somn din cufăr, care acum era deschis. Încă odată îl deschisese în timpul somnului, dar nu avea nici o amintire despre reuşita lui.

Caswall ajunse la concluzia că fusese un fel de transă, care ar putea conduce la

o catastrofă prin revelarea planurilor sale secrete, deci se hotărî să se abţină de la plăcerea de a mai face descoperiri legate de cufăr. În acest scop, el se dedică unei alte chestiuni: o investigaţie a celorlalte comori rare din colecţiile sale. Le parcurse cu o curiozitate simplă, plictisită, scopul său principal fiind să descopere vreun obiect ciudat pe care l-ar putea folosi pentru experimente cu zmeul. Deja se hotărâse să încerce şi alt fel de alergători decât cei făcuţi din hârtie şi se gândea la obiecte mai grele. Astfel, descoperi că puterea de ridicare a zmeului era considerabilă. Apoi se hotărî să facă un pas înainte şi să trimită către zmeu unele obiecte din cufărul pecetluit cu oţel.

Ultima dată când îl deschisese în somn, rămăsese aşa. El a făcut o examinare a conţinutului, dar a ajuns la concluzia că obiectele de sticlă nu erau potrivite. Erau prea uşoare şi fragile, încât nu-l satisfăceau.

Căută în jur ceva mai solid cu care să experimenteze. Ochiul său zări un obiect care dintr-odată îl atrase: o copie mică a unei zeităţi egiptene – aceea a lui Bes, care reprezenta puterea distructivă a naturii. Era atât de bizar şi misterios ca să se recomande singur umorului său nebunesc. Ridicându-l de pe comodă, fu izbit e greutatea lui mare în raport cu volumul lui. A făcut o cercetare atentă cu lupa şi a ajuns la concluzia că a fost

cioplit dintr-o bucată de magnetit. Îşi aminti ce citise în *Erori populare* de Sir Thomas Brown, o carte din secolul al şaptesprezecelea. El luă cartea din bibliotecă şi căută pasajul:

"Un exemplu pe care îl avem din observarea prietenului nostru învăţat, domnul Graves, se află într-un idol egiptean cioplit din magnetit şi descoperit printre mumii, care încă îşi păstrează puterea de atracţie, deşi a fost, probabil, scos din mină în urmă cu două mii de ani."

Ciudăţenia figurinei şi faptul că era atât de apropiată de propria sa natură, îl atraseră. El făcu din lemn subţire un alergător circular de care legă statueta trimiţându-l în sus spre zmeul zburător de-

a lungul sforii care vibra.

Capitolul XIII. HALUCINAŢIILE LUI OOLANGA

În ultimele zile, lady Arabella devenise extrem de nerăbdătoare. Datoriile ei, întotdeauna presante, creşteau la o sumă stânjenitoare. Singura speranţă pentru o viaţă confortabilă era o căsătorie bună, dar căsătoria bună pe care o dorea nu părea să vină suficient de repede în întâmpinarea ei, de fapt, nu părea să avanseze deloc în direcţia

potrivită. Edgar Caswall nu era un admirator ardent. Chiar de la început el părea greu de cucerit. Lady Arabella îi sugerase care are erau sentimentele ei; îi făcuse cunoscut, într-un mod mult mai dechis decât o lăsa mândria, că dorea să îl ajute şi să îl susţină, lucru foarte vizibil în incidentul de la ferma Mercy. În momentul în care traversase camera ca să stea alături de el în lupta lui hipnotică, fusese chiar la limita acţiunii ei voluntare. Era destul de dureros că el nu venise la ea, dar acum că făcuse ea avansurile, simţea că o retragere din partea lui ar fi, pentru o femeie din clasa ei, nici mai mult nici mai puţin decât o insultă sfruntată. Nu se coborâse oare la acelaşi nivel cu

servitorul negru, un primitiv? Nu îşi arătase preferinţa pentru el la serbarea revenirii acasă? Oare nu… Lady Arabella avea sângele rece şi era pregătită să treacă prin tot ce ar fi necesar ca să devină castelana de la Castra Regis. Între timp, ea nu va arăta nerăbdare – trebuie să aştepte. Ar putea, într-un mod lipsit de ostentaţie, să vină la el din nou. Ea îl apreciase destul de bine ca să înţeleagă dorinţele lui în legătură cu Lilla Watford. Cu acel secret în posesia ei, putea să exercite presiuni asupra lui Caswall care nu avea cum să nege. Marea dificultate era cum să ajungă lângă el. El era încuiat în castelul său şi păzit de străşnicia convenţiei pe care ea nu o putea încălca

fără riscul de a căpăta o reputaţie proastă. La această problemă s-a tot gândit ea timp de zile şi nopţi. În cele din urmă s-a decis că singura cale era să meargă la el, totuşi, la Castra Regis. Rangul şi poziţia ei vor face acest lucru posibil, dacă era plănuit cu grijă. Putea explica mai târziu chestiunea dacă era nevoie. Apoi când vor fi singuri, ea îşi va folosi farmecele personale şi experienţa ca să obţină un angajament faţă de ea. Până la urmă, era numai un bărbat cu nemulţumirea unui bărbat faţă de situaţii incomode. Simţea destulă încredere în propria ei feminitate ca să depăşească orice dificultate s-ar putea ivi.

De la Dumbrava Dianei ea auzea în

fiecare zi gongul de prânz de la Castra Regis bătând şi ştia ora când servitorii vor fi adunaţi la masă. Va intra la acea oră şi, pretinzând că nu reuşise să facă pe nimeni să o audă, îl va căuta în propriile lui camere. Turnul era departe de toate zgomotele obişnuite ale casei şi, mai mult, ea ştia că servitorii aveau ordine stricte să nu îl deranjeze când se afla în încăperea din turn. Ea descoperise, parţial cu ajutorul unui binoclu şi parţial prin întrebări judicioase, că de câteva ori în ultima vreme un cufăr greu fusese cărat în şi din camera lui şi că stătea în acolo în fiecare noapte. Ea credea că el avea o muncă importantă de făcut şi că îl va ţine ocupat timp îndelungat.

Între timp, un alt membru al gospodăriei de la Castra Regis avea planuri despre care credea că-i vor aduce câştiguri. Un om în poziţia de servitor are numeroase oportunităţi să-şi observe stăpânul şi să-şi formeze opinii în legătură cu el. Oolanga era un ticălos deştept, lipsit de scrupule şi simţea că există ocazii de avansare. Fiind îndrăzneţ şi lipsit de sentimente, el căută mijloace necinstite. El a văzut destul de clar că lady Arabella îi făcea avansuri îndrăzneţe stăpânului său şi era la pândă pentru cel mai mic semn care i-ar putea aduce vreun avantaj. Ca şi ceilalţi din casă, el ştia despre plimbarea de ici colo a cufărului cel mare şi îi intrase în cap că grija

stăpânului lui indica faptul că era plin cu o comoară. El se strecura mereu în jurul camerelor din turn în speranţa de a face vreo descoperire folositoare. Dar era la fel de precaut pe cât era de îndrăzneţ şi era atent ca nimeni să nu îl urmărească.

Tot furişându-se a descoperit că lady Arabella intrase pe ascuns şi fără să-şi trădeze prezenţa a început să-i calce pe urme. Era convins că ea era atrasă, ca şi el, de comoară şi că venise s-o fure. A fost destul de mirat că ea a plecat aşa cum a venit, dar bucurându-se că totuşi comoara rămăsese la locul ei, un alt gând i-a încolţit în minte.

Oolanga a urmărit-o până acasă, a privit-o intrând pe poarta de la Dumbrava

Dianei şi apoi, pe ocolite şi menţinîndu-se ascuns vederii ei, a ajuns-o într-un desiş, unde nimeni nu putea vedea întâlnirea.

Lady Arabella a fost foarte surprinsă. Ea nu îl văzuse pe negru de mai multe zile şi aproape că uitase de existenţa lui. Oolanga ar fi fost surprins dacă ar fi ştiut şi ar fi fost capabil să înţeleagă adevărata sa frumuseţe şi demnitatea, care îi erau atribuite de către alte persoane. Fără îndoială că Oolanga îşi avea visele sale, ca toţi oamenii. În mediul lui putea fi considerat un tânăr zeu al soarelui, dorit de femeile din rasa lui. Ar fi fost plin de toate calităţile considerate atrăgătoare în Africa de Vest. Femeile l-ar fi iubit şi i-ar fi spus-o în modul deschis.

Oolanga veni aproape în spatele lui lady Arabella şi cu o voce şoptită, potrivită importanţei ce şi-o atribuia şi respectului pe care îl avea pentru ea şi rangul ei, începu să-şi dezvăluie povestea dragostei sale. Lady Arabella nu era de obicei o persoană cu simţul umorului, dar hohotul de râs care îi izbucni în mod spontan de pe buze a scuturat-o câteva minute. Circumstanţele erau prea groteşti şi contrastul prea violent pentru un amuzament reţinut. Bărbatul – un primitiv, având o urâţenie care era pur şi simplu diavolească; femeia – de rang înalt, frumosă, talentată. Indignarea ei era prea mare pentru furie, doar ironia sau satira ar face faţă situaţiei. Natura ei rece şi crudă

a ajutat-o să-şi vină în fire şi să-şi recapete atitudinea distantă abişnuită.

Oolanga a înţeles că era batjocoritşi a dat frâu liber furiei, care s-a dezlănţuit în manifestări necontrolate. A scrâşnit din dinţii săi mari, a urlat, a bătut cu piciorul în pământ şi a înjurat pe limba lui, barbară. Lady Arabella a simţit un fior de spaimă, dar prezenţa de spirit era mai puternică.

— Ar trebui să înţeleg, spuse ea cu dispreţ calm, mult mai eficient decât furia pătimaşă, că tu îmi oferi dragostea ta? Dragostea... ta?

Drept răspuns, el dădu din cap afirmativ. Vocea ei îngheţată suna ca un şuierat otrăvitor şi se simţea ca o lovitură

de bici.

— Ai îndrăznit! Tu? Un sălbatic? Un servitor? Cel mai josnic lucru din lume! Ai grijă! Nu-ţi preţuiesc viaţa de nimic mai mult decât pe cea a unui şobolan sau păianjen. Să nu-ţi mai văd mutraa hidoasă pe aici vreodată, sau voi scăpa faţa pământului de tine.

În timp ce vorbea, îşi scosese revolverul şi îl ţinea îndreptat spre el. În prezenţa imediată a morţii, insolenţa îl părăsi şi el făcu un efort slab să se justifice. Discursul său a fost scurt, constând din cuvinte disparate. Pentru lady Arabella suna mai mult ca o păsărească, dar era în propriul său dialect şi însemna dragoste, căsătorie, soţie. Din

intonaţia cuvintelor, ea ghici, cu intuiţia ei rapidă de femeie, ce însemnau, dar nu reuşi să ţină pasul când, devenind şi mai insistent, el îşi continuă să îşi impună curtea într-un amestec din cea mai grosolană pasiune animalică şi ameninţări ridicole. El o avertiză că ştia de intenţia ei de a fura comoara stăpânului său şi că o văzuse. Dacă va fi a lui, vor împărţi comoara şi vor putea să trăiască în lux oriunde, dar dacă ea refuza, el îi va spune stăpânului său, care o va biciui, o va tortura şi o va omorî.

Capitolul XIV.

BĂTĂLIA REÎNNOITĂ

Consecinţele acelei întâlniri din Dumbrava Dianei au fost neprevăzute şi nu numai pentru cei doi implicaţi în ea. Din partea lui Oolanga, aceasta ar fi putut fi de aşteptat pentru oricine cunoştea caracterul sălbaticului din Africa. Pentru el există două pasiuni inepuizabile – orgoliul şi dragostea. Oolanga a părăsit Dumbrava cu o ură profundă în inimă. Pofta şi lăcomia lui erau încinse, în timp ce orgoliul lui fusese rănit până în străfunduri. Lady Arabella nu a fost atât de adânc agitată, deşi se era cel puţin la de fel furioasă, chiar dacă din alte motive. Mai mult ca niciodată era hotărâtă să îl

aducă pe Edgar Caswall la picioarele ei.

În timp ce se grăbea spre casa ei în Dumbrava Dianei, răsucea în minte subiectul care o preocupa, găsind pe chipul Lillei Watford o cheie, aceea de a îndrepta puterile lui Caswall, chiar şi existenţa lui, spre scopul dorit de ea.

În budoarul ei, ea a scris şi a rescris un bilet, până când coşul ei de hârtii elegant era pe jumătate plin de foi rupte şi mototolite. Când a fost satisfăcută de rezultat, a copiat ultimul bilet pe curat şi apoi a ars cu grijă toate ciornele. Apoi a pus biletul transcris într-un plic cu blazon şi a scris adresa lui Edgar Caswall la Castra Regis. A trimis acest bilet cu unul dintre servitorii ei. Scrisoarea spunea:

“Dragă domnule Caswall,

Vreau să am o conversaţie cu dumneavoastră pe o temă de care cred că sunteţi interesat. Dacă aveţi bunătatea să mă vizitaţi mâne după prânz – să spunem la ora trei sau patru, putem să ne plimbăm puţin împreună. Doar până la Ferma Mercy, unde vreau să le văd pe Lilla şi Mimi Watford. Putem lua ceaiul cu ele. Nu vă aduceţi servitorul african cu dumneavoastră, deoarece mă tem că faţa lui le sperie pe fete. Nu este prea frumos, nu-i aşa? Am impresia că veţi fi mulţumit de vizita dumneavoastră de data aceasta.

Cu stimă,

Arabella March”

La trei şi jumătate în ziua următoare, Edgar Caswall veni în vizită la Dumbrava Dianei. Lady Arabella îl întâmpină pe drum. Dorea să evite să evite vizitele în casa ei cât mai mult posibil. Au mers împreună spre Ferma Mercy. Când s-au apropiat, ea s-a întors şi a privit în jur, aşteptându-se să îl vadă pe Oolanga. Totuşi, el nu era pe acolo. Primise ordinul strict din partea stăpânului său să nu se arate la faţă – un ordin pentru care africanul ştia cui să mulţumească. Le-au găsit pe Lilla şi Mimi acasă şi aparent bucuroase să îi vadă, deşi ambele fete

erau surprinse de vizita care venea atât de curând după cealaltă.

Evenimentele au fost o repetiţie a confruntării de conştiente din vizita anterioară. Edgar Caswall o avea doar pe Lady Arabella să îl susţină, Oolanga fiind absent. Lui Mimi îi lipsea susţinerea lui Adam Salton, care se dovedise de un serviciu atât de eficient înainte. De data aceasta lupta de impunere a voinţei a fost mai lungă şi mai hotărâtă. Caswall simţi că dacă nu reuşea să obţină supremaţia ar face mai bine să renunţe la idee, toată îndârjirea lui era îndreptată împotriva lui Mimi. În timp ce aşteptau să le deschidă uşa, Lady Arabella, crezând într-un atac brusc, îi spusese cu o voce încurajatoare:

— De data aceasta ar trebui să câştigi. Mimi este, până la urmă, doar o femeie, nu-i arăta nici un fel de milă. Aceasta este slăbiciune. Luptă-te cu ea, bate-o, calc-o în picioare, omoar-o dacă este nevoie. Îţi stă în cale şi eu o urăsc. Nu-ţi lua ochii de pe ea. Las-o pe Lilla, ei îi este frică de tine, deja eşti stăpânul ei. Mimi va încerca să te facă să te uiţi la verişoara ei. Să nu-ţi abată nimic atenţia de la Mimi şi vei câştiga. Dacă te depăşeşete, iamă de mână şi ţine-o strâns în timp ce te uiţi în ochii ei. Dacă este prea puternică pentru tine, voi interveni. Voi crea o diversiune şi, sub acoperirea ei, trebuie să te retragi neînvins, dacă nu victorios.

Cele două fete au venit la uşă împreună. Zgomote stranii se auzeau de peste Deal şi de la vest. Era foşnetul trestiilor uscate din zonele joase. Anotimpul fusese unul neobişnuit de uscat. Vântul puternic dinspre est contribuise la înaintarea stolurilor de păsări, în marea lor majoritate porumbei cu gâtul alb. Nu doar fâlfâitul aripilor, dar şi uguitul lor era clar şi puternic. De la o asemenea mulţime de păsări, sunetul, slab individual, devenea ca o furtună. Surprinşi de afluxul neobişnuit de păsări, se uitară cu toţii spre Castra Regis, de al cărui turn înalt era legat marele zmeu. Dar chiar pe când se uitau, sfoara se rupse şi acesta se prăbuşi rapid împreună cu alergători cu

tot. Greutatea sa şi vântul care bătea, împreună cu briza puternică din est, fuseseră prea puternice pentru lungimea mare a sforii care îl ţinea.

Cumva, acest accident al zmeului îi dădu noi spreanţe lui Mimi. Era ca şi cum lupta principală se anunţa în linii mai simple, mai sportivă. Revenirea păsărilor cu glasurile lor îi însuflau un curaj nou şi o credinţă nouă. În suferinţa tăcerii, pe care o înduraseră cu toţii atât de mult timp, orice înlănţuire nouă de gânduri era în mod aproape obligatoriu o binecuvântare. Năvala păsărilor cu fâlfâitul aripilor suprapus peste foşnetul trestiilor, păreau să-i facă rău lui lady Arabella, care devenise palidă şi aproape

leşină.

— Ce este? întrebă ea brusc.

Pentru Mimi, născută şi crescută în Siam, sunetul era în mod straniu asemănător cu cel produs de un îmblânzitor de şerpi.

Edgar Caswall a fost primul care şi-a revenit după căderea zmeului. După câteva minute el părea să-şi fi recâştigat complet sângele rece şi a fost în stare să-şi folosească mintea pentru scopul pe care îl avea în vedere. Mimi şi-a revenit şi ea repede, dar dintr-o cauză diferită. În cazul ei a fost vorba de o convingere religioasă că lupta din jurul ei era a puterilor Binelui şi Răului şi că Binele triumfa. Însăşi apariţia păsărilor ca zăpada, cu glugile

Sfântului Columba, întărea impresia. Cu această convingere puternică, ea continuă strania confruntare cu o vigoare proaspătă. Părea că reuşise să-l domine pe Caswall, impingându-l către uşă. El tocmai ieşea cu spatele când lady Arabella, care îl ţintuise cu privirea fixă, i-a prins mâna şi a încercat să-l oprească. Totuşi, nu a fost în stare să facă ceva şi atfel, ţinându-se de mâini, au ieşit afară împreună. Chiar când făceau acest lucru, muzica stranie care o alarmase atât de mult pe lady Arabella se opri dintr-odată. Instinctiv se uitară cu toţii către turnul de la Castra Regis şi au văzut că muncitorii fixaseră la loc zmeul, care se ridicase şi plutea în văzduh.

În timp ce priveau, uşa se deschise şi Michael Watford intră în cameră, toţi îşi regăsiseră cumpătul şi nu era nimic ieşit din comun ca să îi atragă atenţia. Văzând privirile întrebătoare ale lor, spuse:

— Noul aflux de păsări este doar migraţia anuală de porumbei din Africa. Mi s-a spus că se va termina curând.

A doua victorie a lui Mimi l-a făcut pe Edgar Caswall mai prost dispus ca niciodată. Se retrase în sine şi aceasta, adăugată speranţei în victoria puterilor sale hipnotice a devenit scopul răzbunării. Obiectul principal era, bineînţeles, Mimi a cărei voinţă o depăşise pe a lui. Lilla urma imediat după Mimi în ura sa; Lilla, fata inofensivă, blândă, a cărei inimă era

atât de plină de iubire pentru tot ce exista, cu firea asemănatoare porumbiţelor Sfântului Columba, a căror culoare o purta şi a căror înfăţişare o reflecta. Adam Salton urma după aceea, deşi împotriva lui Caswall nu avea nici un motiv direct. Îl privea numai ca pe o piedică pe care vrei s-o înlături. Tânărul australian era simplu şi cumsecade, dar Caswall nu îl înţelegea şi pentru o natură complicată ca a lui, asta era un motiv de alarmă.

Caswall îşi reluă obiceiul de a privi marele zmeu trăgând de sfoara sa, variindu-şi veghea cu examinarea continuă a comorilor misterioase din casa lui, în special cufărul lui Mesmér. El stătea mult timp pe acoperişul turnului, meditând

asupra pasiunii sale. Întinderea vastă a posesiunilor sale, vizibilă în totalitate pentru el de la acea înălţime, ar fi putut să-l bucure. Dar tocmai întinderea proprietăţii sale, aflată mereu în atenţia sa, îi crea un nou sentiment de suferinţă. Cum se făcea, se gândea el, că având atâtea la dispoziţia sa pe care alţii şi le-ar fi dorit, nu putea să-şi realizeze cele mai dragi dorinţe ale inimii sale?

În această stare de nemulţumire intelectuală şi morală, el găsea o mângâiere în reînnoirea experimentelor sale cu puterile mecanice ale zmeului. Timp de câteva săptămâni nu o văzu pe lady Arabella, care era întotdeauna la pândă pentru o şansă de a-l întâlni; nu le-a

văzut nici pe fetele Watford, care se fereau cu grijă din calea lui. Adam Salton, pur şi simplu, înregistra trecerea timpului, aşteptând pregătit să facă faţă la orice care i-ar putea afecta prietenii. A fost în vizită la fermă şi a auzit de la Mimi despre ultima încleştare de voinţe. A mai luat de la Ross şi mai multe manguste, iar pe cea din Nepal, de obicei, o purta cu el într-o cutie ori de câte ori se plimba pe afară.

Experimentele domnului Caswall cu zmeul continuau cu succes. În fiecare zi el încerca să ridice greutăţi şi mai mari şi se părea aproape ca şi cum maşinăria avea o simţire a sa proprie, care creştea odată cu obstacolele ce i se puneau în faţă. În tot

acest timp zmeul plutea în aer la o înălţime apreciabilă. Vântul era stabil dinspre nord, astfel că înclinaţia zmeului era spre sud. Toată ziua, alergători cu greutate crescândă erau trimişi în sus. Aceştia erau doar de hârtie sau carton subţire, sau piele, sau alte materiale flexibile. Înălţimea mare la care plutea zmeul făcea ca sfoara să vibreze în timp ce alergătorii urcau, ca o coardă de instrument muzical într-o melopee antică. Edgar Caswall, obsedat de zmeu şi tot ce ţinea de el, găsi o asemănare distinctă între acel murmur intermitent şi muzica de dresare a şerpilor, amintindu-i de porumbeii care zburau printre trestiile uscate.

Într-una din zile, găsi în cufărul lui Mesmér o roată frumos lucrată, pe care era înfăşurată sârmă fină ca firul de păr omenesc şi foarte rezistentă. Se gândi s-o folosească pentru ancorarea alergătorilor lui dragi. Fie că alergătorul era liber, ori purta ceva mai greu, funcţiona la fel de bine: era suficient de rezistentă şi de uşor să tragă înapoi alergătorul fără efort. Încercă aceasta de mai multe ori cu succes, dar de acum se însera şi pentru că nu voia ca sârma să se deruleze peste noapte trasă de alergători, îi veni ideea s-o fixeze cu ceva suficient de greu, iar ochii îi căzură pe statueta egipteană a lui Bes, care părea foarte potrivită.

Peste noapte, o stare de nelinişte

aproape că l-a ţinut treaz. Dimineaţa, nerăbdător, se duse să-şi admire zmeul. Nu îl văzu în poziţia lui obişnuită pe cer şi a fost mai mult decât uluit când l-a zărit zbătându-se la capătul sforii, dar împotriva vântului dinspre nord.

În numeroasele sale călătorii, Edgar Caswall fusese obişnuit să folosească sextantul şi acum era un expert în domeniu. Cu ajutorul acestuia şi a altor instrumente, a stabilit punctul deasupra căruia se afla zmeul. Părea că pluteşte deasupra Dumbrăvii Dianei şi ar fi vrut să vorbească despre aceasta cu lady Arabella, dar se mai gândi o dată şi se abţinu cu înţelepciune. A fost bucuros de tăcerea sa, când, în dimineaţa următoare,

el descoperi, uitându-se afară, că punctul deasupra căruia plana atunci zmeul era de fapt, Ferma Mercy. După ce a verificat acest lucru cu multă atenţie, a stat în faţa ferestrei din turn, privind în afară şi gândindu-se că noua localizare era mai pe placul său decât cealaltă, dar tot nu ştia de ce. Petrecu tot restul zilei în camera din turn. I se părea că acum era tras de forţe necunoscute, pe care nu le putea controla, nu le înţelegea şi care erau dincolo de voinţa sa proprie. Chemă un servitor şi-l trimise după Oolanga. Răspunsul veni că africanul nu mai fusese văzut din seara precedentă. Bineînţeles că asta îl supără. Cum voia să vorbească neapărat cu cineva, trimise după Simon Chester, care

veni imediat, cu răsuflarea tăiată de grabă şi emoţionat de chemarea neaşteptată. Caswall îl pofti să se aşeze şi când bătrânul se linişti îl întrebă din nou dacă văzuse vreodată ce se afla în cufărul de la Mesmér sau dacă, măcar, auzise vorbindu-se despre conţinutul lui.

Chester recunoscu că odată, pe timpul "domnului Edgar de atunci", el văzuse cufărul deschi, ceea ce, cunoscând câte ceva din povestea lui şi ghicind şi mai multe, îl tulburase într-atâta încât leşinase. Când îşi revenise, cufărul era închis. Din acel moment domnul Edgar de atunci nu mai vorbise niciodată despre el.

Când Caswall îi spuse să descrie ceea ce văzuse când cufărul era deschis,

el deveni foarte agitat şi, apoi brusc îşi pierdu cunoştinţa. Caswall chemă servitorii şi cu toate încercările bătrânul nu şi-a revenit. Doctorului care fusese chemat o privire i-a fost suficientă să înţeleagă că nici o îngrijire nu mai este de folos. Apoi s-a ridicat în picioare şi, cu o voce şoptită, a spus:

— Îmi pare rău, a decedat.

Capitolul XV. PE URME

Cei care îl apreciaseră pe Edgar Caswall drept o persoană insensibilă, cu sânge rece, au fost surprinşi că a pus la inimă moartea bătrânului Chester. De fapt,

nici unul din ei nu îi ghicise corect caracterul. Au crezut că era părerea de rău pe care o resimţea un stăpân faţă de un servitor credincios din familia sa. Nu prea s-au gândit că era pur şi simplu expresia egoistă a dezamăgirii sale, pentru că astfel pierduse singura verigă rămasă dintr-o epocă trecută a istoriei familiei – una care de acum urma să rămână pentru totdeauna învăluită de mister. Caswall aflase destule despre viaţa străMoşului său în Paris ca să dorească şi mai mult să cunoască amănunte. Perioada din viaţa străMoşului său în Paris era una tentantă din punct de vedere al curiozităţii.

Lady Arabella a văzut că jucând rolul de prietenă grijulie, putea fi mai aproape

de bărbatul pe care dorea să şi-l asigure. După moartea bătrânului Chester, ea a fost o actriţă atât de bună, încât chiar şi firea rece a lui Caswall a fost impresionată.

Oolanga a fost singurul care n-a crezut-o sinceră, mai ales că el fiind egoist şi interesat, înţelegea că bună-voinţa ei era prefăcută, dar se gândea că ea venise la Castra Regis din dorinţa de a fura şi era hotărât ca de data aceasta să nu-i scape. De când ajunsese la concluzia că lady Arabella încerca să fure cufărul cu comoara, el îi suspecta pe toţi şi supraveghea toate persoanele care îi păreau suspecte. Întrucât Adam era şi el angrenat în propriile cercetări în legătură cu lady Arabella, era cât se poate de

natural ca drumurile lor să se întretaie. Aceasta este ceea ce s-a şi întâmplat.

Adam ieşise pentru o cercetare la faţa, luând cu el mangusta în cutia ei. Ajunse la poarta Dumbravei Dianei tocmai când lady Arabella se pregătea să pornească spre Castra Regis în ceea ce ea considera misiunea ei de mângâiere. Văzându-l pe Adam de la fereastră, mergând în umbra copacilor din jurul porţii, ea se gândi că ar fi bine să ştie ce face el acolo şi, făcându-şi repede toaleta, părăsi casa şi, profitând de fiecare umbră care o putea ascunde, îl urmări pe furiş.

Oolanga, urmăritorul experimentat, era pe urmele ei, dar reuşi să-şi ascundă mişcările mai bine decât ea. El văzu că

Adam avea pe umăr o cutie misterioasă, pe care el o socotea valoroasă. Văzând că lady Arabella îl urmărea în secret pe Adam, consideră că ideea i se confirmă; convins că ea încerca să fure o urmări cu şi mai multă grijă, continuând să se ţină după ea, când îşi dădu seama că lady Arabella se îndrepta spre Castra Regis. Prin urmare el îl lăsă pe Adam să se îndepărteze singur cu cutia lui.

În acea noapte, Edgar Caswall dormise prost. Întâmplarea tragică din timpul zilei îi rămăsese în minte şi el se tot frământa cum să pătrundă tainele pe care bătrânul servitor le luase cu el. După micul dejun luat în grabă, se aşează în faţa ferestrei deschise privind zmeul şi

gândindu-se la multe lucruri. De acolo putea vedea în toate împrejurimile, dar cele două locuri care îl interesau cel mai mult erau Ferma Mercy şi Dumbrava Dianei. La început, mişcările din acele locuri erau dintre cele care aparţin serviciului domestic: deschiderea uşilor şi ferestrelor, măturatul şi scuturatul şi în general reinstalarea ordinii cu forfota obişnuită.

De la fereastra lui înaltă văzu şirul de urmăriţi şi urmăritori mişcându-se pe pământurile sale şi apoi despărţindu-se brusc: Adam Salton ducându-se pe un drum şi lady Arabella, urmată de negru, pe altul. Apoi Oolanga dispăru printre copaci, dar Caswall putu să vadă că el

încă stătea la pândă. Lady Arabella, după ce se uită în jurul ei, sintră în castelul lui.

Destul de repede, auzi o bătaie uşoară la uşă, apoi uşa se deschise încetişor şi rochia albă binecunoscută se ivi în prag.

Capitolul XVI. O VIZITĂ DE COMPASIUNE

Caswall era luat pe nepregătite când o zări pe lady Arabella, deşi nu ar fi trebuit să fie. Surprinderea de pe chipul său era mult mai mare decât se aştepta ea,

deşi era gata să înfrunte orice situaţie, încât ea rămase nemişcată şi uluită la rândul ei. Oricât de mult sânge rece ar fi avut, părea că nu ştie nici ce să spună, nici ce să facă. Totuşi, se adună repedeşo începu să vorbească cu îndrăzneală, dintr-odată, chiar dacă nu avea nici cea mai mică idee ce urma să spună.

— Am venit să vă ofer cea mai caldă compasiune pentru durerea prin care aţi trecut atât de recent.

— Durerea mea? Mă tem că trebuie să fiu foarte insensibil, dar chiar nu înţeleg.

Deja ea se simţea în dezavantaj şi ezită.

— Vreau să spun în legătură cu

bătrânul care a murit atât de brusc – vechiul dumneavoastră servitor.

Faţa lui Caswall îşi recăpătă aerul arogant, revenindu-şi din uimire.

— Oh, era numai un servitor şi era şi foarte bătrân. Trebuie să fi avut vreo nouăzeci de ani!

— Totuşi, fiind un vechi servitor…

— Nu mă amestec niciodată printre servitorii mei. El era păstrat aici doar pentru că fusese atâta timp în serviciul castelului. Presupun că administratorul s-a gândit că ar deveni nepopular dacă moşul ar fi fost dat afară, poate că i-a fost şi milă de el.

Cum, pentru numele lui Dumnezeu, mai putea ea să-şi continue rolul dacă

aceasta era cel mai mare grad de înţelegere la care se putea aştepta? Încercă imediat o altă abordare, de data aceasta una personală, schimbând tonul.

— Îmi pare rău că v-am deranjat. De fapt, eu nu sunt neconvenţională, deşi cu siguranţă nu sunt o sclavă a formalismului rigid. Totuşi există nişte limite, este destul de rău că am dat buzna în felul acesta şi nu ştiu ce părere puteţi avea despre momentul ales, poate nepotrivit.

Până la urmă, Edgar Caswall era un om de lume prin tradiţie şi educaţie, deci se ridică la înălţimea aşteptărilor.

— Pot doar să spun, lady Arabella, că sunteţi întotdeauna binevenită în orice moment aţi hotărî să îmi onoraţi casa cu

prezenţa dumneavoastră.

Ea îi zâmbi dulce.

— Vă mulţumesc atât de mult. Dumneavoastră chiar îi faceţi pe oameni să se simtă ca la ei acasă. Încălcarea etichetei mă face mai degrabă bucuroasă decât tristă. Simt că îmi pot deschide inima în faţa dumneavoastră pe orice temă.

Imediat ea începu să îi spună totul despre Oolanga şi straniile lui suspiciuni legate de onestitatea ei. Caswall râse şi o puse să îi povestească toate detaliile.

— Lăsaţi-mă să vă dau un singur sfat. Dacă vă mai supără negrul acela, împuşcaţi-l pe loc. Un negru cu capul umflat de idei fanteziste este una din cele

mai mari mizerii din lume căreia să-i faci faţă. Mai bine să faci curăţenie şi să-l termini pe loc!

— Dar ce ne facem cu legea, domnule Caswall?

— Oh, legea nu se preocupă prea mult de negri morţi. Câţiva mai mulţi sau mai puţini nu contează. Pentru mine e mai degrabă o uşurare!

— Mă tem de dumneavoastră, a fost singurul ei comentariu, făcut cu un zâmbet dulce şi o voce caldă.

— În regulă, spuse el, să lăsăm acestea.

— Nici eu nu ţin la negru mai mult decât dumneavoastră, răspunse ea, şi presupun că nu trebuie să-ţi faci probleme când este vorba de de curăţenie.

Apoi ea îşi schimbă vocea şi întrebă alintată:

— Şi acum spuneţi-mi, sunt iertată?

— Sunteţi, dragă doamnă, dacă este ceva de iertat.

În timp ce vorbea, văzând că ea se pregătea să plece, el merse spre uşă cu ea şi o însoţi cu cea mai mare politeţe cu

putinţă în josul scărilor, o conduse prin hol şi apoi pe alee. În timp ce el se întorcea spre casă, ea zâmbi în sinea ei.

— Ei bine, este totul în regulă. Nu cred că dimineaţa a fost pierdută cu totul.

Adam Salton urmă linia Dealului şi îşi reîmprospătă memoria în legătură cu diversele localizări. Se întoarse acasă la Lesser Hill exact când sir Nathaniel îşi începea prânzul. Domnul Salton se dusese la Walsall cu nişte treburi. Când masa s-a terminat, văzând de pe faţa lui Adam că are ceva de spus, îl urmă în birou şi închise uşa.

După ce cei doi bărbaţi îşi aprinseră pipele, sir Nathaniel începu.

— Mi-am amintit ceva interesant

legat de Dumbrava Dianei – este, am înţeţes de mult, un mister straniu legat de casa aceea. Ar putea fi de un oarecare interes, sau ar putea fi fără importanţă, într-un ghem atât de încâlcit ca cel pe care încercăm să îl descâlcim noi.

— Vă rog să îmi spuneţi tot ceea ce ştiţi sau bănuiţi. Ce fel de mister este acesta – fizic, mental, istoric, ştiinţific, ocult? Orice fel de indiciu mă va ajuta.

— Chiar aşa. Îţi voi spune ceea ce cred, dar, trebuie să mă ierţi, gândurile mele nu sunt chiar ordonate. Presupun că ai văzut casa de la Dumbrava Dianei.

— Exteriorul ei, dar o am în ochiul minţii şi pot potrivi în memorie tot ce aţi putea să menţionaţi.

— Casa este foarte veche – probabil prima casă de acel fel care s-a aflat acolo era pe timpul romanilor. Aceasta a fost abil refăcută – de mai multe ori în perioade mai târzii. Casa era aici când Mercia era un regat – presupun că pivniţa nu poate fi mai târzie decât perioada Cuceririi Normande. În urmă cu câţiva ani, când eram Preşedintele Societăţii Arheologice Merciene, am parcurs-o pe toată cu mare grijă. Aceasta s-a întâmplat când a fost cumpărată de Căpitanul March. Casa fusese pe atunci deja renovată, ca să fie potrivită pentru mireasă. Pivniţa este foarte rezistentă, – aproape la fel de rezistentă şi greoaie de parcă fusese menită să fie o fortăreaţă.

Sunt încăperi în adânc sub pământ. Una dintre ele m-a izbit în mod deosebit. Camera înspşi este de o mărime considerabilă, dar zidăria este mai mult decât masivă. În mijlocul camerei se află o fântână săpată la nivelul podelei şi continuând evident adânc sub pământ. Nu există nici un troliu şi nici vreo urmă a existenţei unuia vreodată – nici o frânghie – nimic. Acum, noi ştim că romanii aveau puţuri de adâncimi mari, din care apa era scoasă cu frânghi. Aici, totuşi, avem pur şi simplu o gaură imensă în formă de puţ. Uşa camerei era masivă şi asigurată de o încuietoare de aproape un picior pătrat. Era evident menită pentru un fel de protecţie a cuiva sau a ceva, dar nimeni în

vremurile acelea nu auzise ca să i se fi permis cuiva fie şi să vadă acea cameră. Toate acestea mă duc cu gândul că puţul era o cale prin care Viermele Alb (orice ar fi fost) venea şi pleca. În acele timpuri am cerut să fie făcută o cercetare, chiar şi o excavaţie, dacă era necesar, pe propria mea cheltuială, dar toate sugestiile au fost întâmpinate de un refuz prompt şi explicit. Bineînţeles, nu am mai făcut nici un pas în acea chestiune. Apoi s-a şters din memorie – chiar şi din a mea!

— Vă amintiţi, întrebă Adam, care era înfăţişarea camerei unde era puţul? Era vreun fel de mobilă – de fapt, absolut orice fel de obiect în cameră?

— Singurul lucru pe care mi-l

amintesc este un fel de lumină verde, foarte slabă, care venea din puţ, mai mult o pâlpâire, cât se poate de diferită de tot ceea ce văzusem până atunci.

— Vă mai amintiţi cum aţi intrat în camera cu puţul? Era vreo uşă direct de afară, sau era vreo cameră de trecere, sau un coridor care dădea spre ea?

— Cred că trebuie să fi fost un fel de pasaj cu o deschidere înspre ea. Îmi amintesc nişte trepte uzate, netezite de o îndelungată folosinţă, deoarece de-abia puteam să mă mai ţin pe picioare în timp ce urcam; o dată am alunecat şi aproape am căzut în puţ.

— Era ceva straniu în acel loc – vreun miros ciudat, de exemplu?

— Miros greţos – da! Ca apa stătută sau o mlaştină puturoasă, am simţit de parcă eram gata să vărs. Voi încerca să mă concentrez asupra vizitei mele ca să văd dacă îmi pot aminti mai multe din ce am văzut sau am simţit.

— Atunci, mai târziu, îmi veţi spune ceea ce s-ar întâmpla să vă amintiţi.

— Voi fi încântat, Adam. Dacă unchiul tău nu se întoarce până atunci, te voi însoţi în birou după cină şi vom relua această discuţie interesantă.

Capitolul XVII.

MISTERUL "DUMBRAVEI"

În acea după-amiază Adam se hotărî să facă o mică explorare. Cum trecea prin pădurea de dincolo de poarta Dumbravei Dianei, i se păru că zărise chipul africanului pentru o clipă, merse şi mai adânc în desiş pe o alee lăturalnică către casă. Era bucuros că nu se afla nici un muncitor sau servitor prin preajmă, deoarece nu dorea ca oamenii lui lady Arabella să îl găsească rătăcind pe pământurile ei. Profitând de desimea copacilor, el se apropie de casă şi o înconjură. A fost răsplătit pentru eforturile

sale, căci în spatele casei, aproape de locul unde se prăbuşea faţada pietroasă a stâncii, îl văzu pe Oolanga ghemuit în spatele unui trunchi gros de stejar, atât de preocupat de a urmări ceva, încât el nu se păzea să nu fie el însuşi urmărit. Aceasta îi convenea lui Adam, pentru că astfel îl putea observa în voie.

Păduricea deasă, arunca o umbră întunecată asupra ascunzătorii negrului. Adam se apropie cât de mult putu şi fu uimit să vadă o pată de lumină pe pământ în faţa lui; când şi-a dat seama ce era, s-a hotărât, mai mult ca niciodată, să îşi continue căutările. Oolanga avea o lanternă care-şi arunca lumina în josul vâlcelei abrupte, dezvăluind o serie de

trepte de piatră care se terminau la o uşă grea din fier, joasă, la subsolul clădirii. Toate lucrurile pe care le auzise de la sir Nathaniel şi acelea pe care le observase singur, se îngrămădiră în mintea sa într-un mod haotic. Instinctiv, el se refugie în spatele unui stejar şi se aşeză, ca să vadă ce s-ar mai putea întâmpla.

Africanul încerca să descopere ce se afla în spatele uşii grele. Nu era nici o posibilitate ca să priveşti înăuntru, deoarece uşa se potrivea strâns în lespezile de piatră masivă. Singurul loc pentru pătrunderea luminii era printr-o spărtură dintre pietrele mari de deasupra uşii. Această gaură era prea sus ca să priveşti de la nivelul solului. Oolanga,

după ce a încercat să stea pe vârful picioarelor ţinând lanterna cât de sus putea, s-a uitat să vadă dacă putea găsi pe undeva o gaură prin uşă, prin care ar fi putut să arunce o privire. Negăsind nimic, aduse din tufiş o bârnă, pe care o sprijini de partea de sus a uşii şi apoi se căţără cu mare dexteritate. Nu a reuşit nici aşa şi atunci s-a ghemuit lângă uşa din fier şi aşteptă, având intenţia de a rămâne acolo până când se apropia cineva. După puţin timp, Lady Arabella, mişcându-se fără zgomot prin umbră, se apropie. Când o văzu, Oolanga păşi în faţă ei din ascunzătoarea sa şi vorbi în şoaptă, sâsâind ca un şarpe.

— Vreau să te văd, domnişoară,

repede şi în secret.

— Ce vrei?

— Ştii prea bine, domnişoară, deja ţi-am spus.

Ea se întoarse spre el cu ochii aprinşi, nuanţa verde din ei strălucind ca smaraldele.

— Hai, fără de-astea. Dacă ai ceva interesant de spus, poţi să mă vezi aici, exact unde ne aflăm, la ora şapte fix.

El nu dădu nici un răspuns în cuvinte, ci, împreunându-şi palmele, se aplecă cu fruntea până atinse pământul. Apoi se ridică şi plecă încet.

Adam Salton, din ascunzătoarea lui, văzu şi se miră. Apoi plecă acasă, la Lesser Hill, hotărât că ora şapte îl va găsi

în vreun loc ascuns din spatele Dumbravei Dianei.

Cu puţin înainte de şapte Adam porni pe drumul din dos spre spatele Dumbravei Dianei. Locul era tăcut şi părăsit, astfel că profită de ocazie şi se ascunse lângă locul unde îl văzuse pe Oolanga încercând să cerceteze orice ar fi fost tăinuit în spatele uşii de fier. Aşteptă, nemişcat şi în cele din urmă văzu o strălucire albă trecând fără zgomot prin desiş. Nu fu surprins când recunoscu rochia lui lady Arabella. Ea se apropie şi aşteptă, cu faţa către uşa din fier. Din tufişuri apăru Oolanga şi se apropie de ea. Adam observă, cu un amuzament surprins, că pe umărul lui se afla cutia cu mangusta. Desigur că

africanul nu ştia că este văzut chiar de omul a cărui proprietate o avea cu el.

Oricât de uşor ar fi păşit, lady Arabella îl auzi venind şi se întoarse ca să îl întâmpine. Era oarecum greu de văzut prin întuneric, deoarece, ca de obicei, el era îmbrăcat complet în negru, doar gulerul şi manşetele erau albe. Lady Arabella îl întrebă aspru:

— Ce vrei? Să mă jefuieşti, să mă omori?

— Nu, să te iubesc!

Aceasta o sperie puţin şi ea încercă să schimbe tonul.

— Acela este un sicriu? Dacă da, îţi pierzi vremea. Nu încap în el.

Când un negru suspectează că cineva

râde de el, toată ferocitatea naturii sale iese la iveală.

— Asta nu sicriu pentru nimeni. Cutia asta pentru tine. Ceva place la tine. Eu dă el la tine!

Grijulie să îndepărteze subiectul afecţiunii, despre care ea credea că îl înnebunise, încercă să-i abată gândurile:

— De asta vrei să mă vezi?

El dădu din cap afirmativ.

— Atunci ocoleşte până la cealaltă uşă, dar fii tăcut. Nu doresc absolut deloc să fiu văzută atât de aproape de propria mea casă cu un... un... un negru ca tine!

Ea alesese cuvântul în mod deliberat: dorea să răspundă pasiunii lui cu alta de alt fel. Aceasta, în orice caz, ar fi de folos

ca să îl ţină tăcut. În întunericul adânc ea nu putu să vadă furia care îi inundase faţa. Ochii care se rotesc şi dinţii care scrâşnesc sunt, totuşi, semne de mânie suficiente să fie descifrate chiar şi pe întuneric. Ea se duse după colţul casei la dreapta. Oolanga o urmărea, când ea îl opri ridicându-şi mâna.

— Nu, nu uşa aceea, spuse ea; aceea nu este pentru negru. Cealaltă uşă este pentru tine!

Lady Arabella luă în mână o cheiţă care atârna de lanţul ei de la ceas şi se îndreptă spre o uşiţă, foarte joasă, de după colţ, şi un pic în josul marginii Dealului. Oolanga, în supunere faţă de gestul ei, se întoarse la uşa de fier. Adam

privi cu grijă la cutia mangustei în timp ce africanul trecea şi fu bucuros să vadă că era intactă. Instinctiv, în timp ce se uita, el pipăi cheia care se afla în buzunarul vestei sale. Când Oolanga dispăruse din raza vizuală, Adam se grăbi după lady Arabella.

CAPITOLUL XVIII. IESE OOLANGA

Femeia se întoarse brusc în timp ce Adam o atingea pe umăr.

— Un momnent în timp ce suntem singuri. Aţi face bine să nu aveţi

încredere în negrul acela! Şopti el.

Răspunsul ei fu clar şi concis:

— Nu am.

— Avertizat din vreme înseamnă înarmat din vreme. Spuneţi-mi, dacă vreţi, de ce nu aveţi încredere în el?

— Prietene, nu ai nici o idee despre neobrăzarea lui. Îţi vine să crezi că vrea să mă căsătoresc cu el?

— Nu! spuse Adam incredul, amuzat fără voie.

— Da şi voia să mă mituiască să o fac împărţind un cufăr cu o comoară – cel puţin, el credea că este o comoară – furat de la domnul Caswall. Dar de ce nu ai încredere dumneata în el, domnule Salton?

— Aţi observat cutia aceea pe care o

poartă pe umăr? Aceea îmi aparţine mie. Am lăsat-o în camera armelor când m-am dus la prânz. Trebuie că s-a furişat înăuntru şi a furat-o. Fără îndoială, el crede că şi aceea, de asemenea, este plină cu o comoară.

— Da, crede!

— Cum de ştiţi, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă Adam.

— Cu puţin timp în urmă mi-a oferit-o drept mită ca să îl accept. Pfui! Mi-e ruşine să îţi spun un asemenea lucru. Bestia!

În timp ce ei vorbeau, ea deschisese uşa, una îngustă din fier, bine prinsă în ţâţâni, deoarece se deschidea uşor şi se închidea bine fără vreo scârţâitură sau alt

fel de zgomot. În interior era întuneric, dar ea intră cu aceeaşi naturaleţe şi cu la fel de puţină reţinere, de parcă ar fi fost luminată ca ziua. Pentru Adam, de-abia era suficientă lumină verde de undeva ca să vadă nişte scări late care duceau în sus, dar lady Arabella, după ce a închis uşa în urma ei, urcă pe scări uşor şi repede. Pentru o clipă fu întuneric, dar apoi veni din nou lumina verde slabă care îi permisese să vadă contururile obiectelor. O altă uşă din fier, îngustă ca şi prima şi destul de înaltă, ducea în altă cameră spaţioasă, ai cărei pereţi erau din pietre masive, care se îmbinau atât de strâns încât ofereau o suprafaţă continuă. Aceasta dădea impresia că fuseseră

cândva lustruiţi. În partea cea mai îndepărtată, de asemenea netedă, era o altă uşă tot din fier. Aici era ceva mai multă lumină, deoarece deschiderea de sus de deasupra uşii dădea în afară.

Lady Arabella scoase o altă cheiţă, pe care o introduse întro gaură de cheie din mijlocul unei încuietori masive. Zăvorul mare părea minunat ralizat, căci în momentul în care cheiţa se întoase, zăvoarele încuietorii masive se retraseră fără zgomort şi uşa se deschise. Pe trepte în afară stătea Oolanga, cu mangusta în cutie, pusă pe umăr. Lady Arabella stătu un pic la o parte şi africanul, înţelegând mişcarea ca pe o invitaţie, intră slugarnic. În clipa în care se văzu înăuntru, aruncă o

privire rapidă în jur.

— Multă moarte aici, moarte mare. Multe morţi. Bun, bun!

El adulmecă în jur de parcă se bucura de vreo aromă apetisantă. Era atât de dezgustător, încât instinctiv mâna lui Adam se îndreptă spre revolverul său şi, cu degetul pe trăgaci, rămase pregătit pentru orice.

Existau, fără îndoială, motive pentru desfătarea negrului, deoarece gaura-puţ era aproape sub nasul său, trimiţând în sus o asemenea duhoare că aproape îl făcu să verse pe Adam, deşi pe Lady Arabella nu părea să o supere deloc. Era ceva ce Adam nu mai întâlnise în viaţa lui. El o compară cu toate experienţele urât

mirositoare pe care le avusese vreodată: spitalele de război, abatoarele, deşeurile din camera de disecţie, gunoaie felurite. Nici una nu era ca aceasta, deşi avea ceva din toate, adăugate la acreala deşeurilor chimice şi putreziciunea apei stătute dintr-un vapor în care se înecaseră o mulţime de şobolani.

Apoi, pe neaşteptate, negrul observă prezenţa lui Adam Salton! El scoase un pistol şi trase înspre el, dar din fericire rată. Adam însuşi era de obicei un trăgător rapid, dar, de data aceasta, totuşi nu trase. Într-o clipă, amândoi bărbaţii se încăieraseră. Alături de ei se afla gura de puţ întunecată, cu acea emanaţie oribilă furişându-se din adâncurile sale

misterioase.

Atât Adam cât şi Oolanga aveau pistoale; lady Arabella, deşi nu avea unul, era probabil cea mai pregătătă să ucidă. Alunecând în faţă, ea încercă să-l înşface pe african, dar el evită strânsoarea ei, de-abia ferindu-se, să nu cadă în puţ. În timp ce se clătina înapoi ca să îşi recapete echilibrul, îşi îndreptă propriul pistol către ea şi trase. Instinctiv Adam sări la atacatorul său; agăţându-se unul de altul, ei e bălăbăneau chiar pe buza puţului.

Lady Arabella, acum înverşunată cu totul împotriva lui Oolanga, se mişcă spre el cu mâinile întinse când capacul cutiei sări şi ucigaşa de cobre regale se repezi spre ea cu o furie imposibil de descris.

Când o înşfăcă de gât, ea o prinse şi, cu o forţă neomenească, o rupse în două, ca şi cum ar fi fost o foaie de hârtie. Forţa ei a fost teribilă. Într-o clipă, a azvârlit-o însângerată în gura puţului. În clipa următoare, ea îl înşfăcase pe Oolanga şi cu un salt rapid îl trăsese, cu braţele sale albe încercuindu-l, în jos cu ea în deschizătura largă.

Adam văzu un amestec de licăriri verzi şi roşii strălucitoare învârtindu-se în cerc şi o pereche de ochi verzi hipnotici, se cufundară din ce în ce mai jos cu o viteză înfricoşătoare şi dispărură, aruncând în sus o lumină verde care devenea din ce în ce mai intensă cu fiecare clipă. În timp ce privea fascinat şi

îngrozit, auzi un ţipăt care îi îngheţă lui Adam sângele în vine – o agonie prelungită de durere şi teroare care nu părea să aibă sfârşit.

Adam Salton, încremenit, simţi că nu va reuşi niciodată să-şi elibereze mintea de amintirea acelor momente dezgustătoare şi înfricoşătoare. Întunericul care înconjura oribilul puţ şi sunetele parcă veneau din iad. Sfârşitul cumplit al africanului, în timp ce se prăbuşea spre gura de iad, i se părea o pedeapsă mult prea grea pentru mişeliile lui. Lumina verde era în sine o ambianţă a ororii. Şi peste toate aceastea a urcat strigătul îngrozitor din puţul fără fund, a cărui buză era stropită cu sânge proaspăt. Chiar şi

moartea micuţei ucigaşe de şerpi, atât de înfricoşătoare, vorbea despre o forţă drăcească venită de nu se ştie unde. Adam era într-o stare de tlburare, care nu avea precedent în experienţa sa. Încercă să fugă afară din locul cela oribil; în timp ce lumina verde, aruncată în sus prin gaura de puţ se stingea, parcă absorbită de violenţa care o născuse. Întunericul se strângea în jurul său, înspăimântător şi dens.

El se repezi cu sălbăticie, alunecă pe scări într-o masă lipicioasă, cu miros înţepător, ca sângele şi, căzând în faţă, îşi găsi drumul pe pipăite spre cealaltă cameră.

Aici se frecă la ochi într-o uluire

vecină cu nebunia: din capătul scărilor, de la uşa îngustă prin care intrase, cobora uşor silueta albă a lui lady Arabella, singura culoare fiind petele de sânge de pe faţa, mâinile şi gâtul ei; era calmă şi stăpână pe sine, ca mai devreme, când îl invitase să treacă prin uşa îngustă din fier.

Capitolul XIX. UN DUŞMAN ÎN ÎNTUNERIC

Adam Salton făcu o plimbare înainte de a se întoarce la Lesser Hill; el simţi că ar fi bine, nu doar să-şi liniştească nervii,

zdruncinaţi de scena oribilă, dar şi să-şi pună ordine în gânduri, astfel încât să fie pregătit să abordeze chestiunea împreună cu sir Nathaniel; era puţin stânjenit dacă să-i spună unchiului său, deoarece lucrurile progresaseră atât de mult dincolo de ceea ce-şi închipuise, încât se gândea că unchiul va fi şocat şi poate supărat că nu-i ceruse sfatul din timp. Domnul Salton cu siguranţă nu va fi mulţumit să fie tratat ca un străin în legătură cu astfel de lucruri. Cu un sentiment de uşurare Adam a aflat că unchiul său îi telegrafiase administratorului că era reţinut de afaceri la Walsall, unde va rămâne peste noapte şi că va reveni a doua zi, după prânz.

Când Adam ajunse acasă după

plimbare, îl găsi pe sir Nathaniel tocmai ducându-se la culcare. Nu îi pomeni nimic despre ceea ce se întâmplase, ci se mulţumi să aranjeze să facă o plimbare împreună dimineaţa devreme.

În mod neaşteptat, Adam dormi bine şi se trezi în zori odihnit şi cu mintea limpezită. Servitoarea aduse, alături de ceaşca de ceai de dimineaţa, un bilet trimis de lady Arabella şi era evident că voia să-l pună în gardă cu ceea ce ar trebui să spună despre seara anterioară.

Citi biletul cu atenţie, de mai multe ori.

“Dragă domnule Salton,

Nu pot să merg la culcare înainte de a vă scrie, aşa că trebuie să mă iertaţi dacă îndrăznesc să vă deranjez. Într-adevăr, trebuie să mă iertaţi şi dacă, încercând să fac ceea ce este corect, greşesc spunând prea multe sau prea puţine. Fapt este că sunt destul de întristată şi tulburată de toate cele care s-au întâmplat în această noapte îngrozitoare. Îmi este dificil şi să scriu, mâinile îmi tremură atât de tare încât nu le pot ţine sub control şi mă înfior toată la amintirea ororilor pe care le-am văzut desfăşurându-se sub ochii noştri. Sunt îndurerată peste măsură că eu aş fi, oricât de vag, un motiv al acestei orori care a venit peste dumneavoastră. Iertaţi-mă, dacă puteţi, şi nu vă gândiţi cu prea

mare răutate la mine. Vă rog aceasta cu încredere, deoarece, întrucât am împărţit pericolul morţii, simt că ar trebui să fim ceva mai mult decât prieteni, că aş putea să mă îndrept spre dumneavoastră şi să mă încred în dumneavoastră, fiind asigurată că înţelegerea şi mila dumneavoastră mă vor ocroti. Trebuie să mă lăsaţi să vă mulţumesc pentru prietenia, ajutorul, încrederea şi sprijinul real într-un moment nenorocit, pe care mi l-aţi demostrat. Îl voi vedea mereu în coşmarurile mele pe acel om îngrozitor. Faţa lui neagră îmi va întuneca toate clipele de fericire. Voi vedea mereu ochii săi răi când s-a aruncat în gura puţului într-o încercare inutilă de a scăpa de

consecinţele nelegiuirii sale. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi este mai limpede că a premeditat totul, bineînţeles, în afară de propria lui moarte, atât de oribilă.

Probabil că aţi observat un guler de blană pe care îl port în mod ocazional. Este una dintre cele mai nepreţuite comori: un guler de hermină împodobit cu smaralde. Am văzut deseori ochii negrului strălucind cu poftă când se uita la el. Din nefericire, l-am purtat ieri. Acesta trebuie să fie motivul care l-a împins pe bietul om spre sfârşitul său. Chiar pe marginea abisului el a smuls gulerul de la gâtul meu – atunci l-am văzut ultima dată. Când s-a prăbuşit în gaură, eu mă repezeam la uşa

din fier, pe care am tras-o în urma mea. Când am auzit acel ţipăt care îţi făcea rău la suflet am fost mai mult decât bucuroasă că ochii mei au fost scutiţi de durerea şi oroarea pe care au trebuit să o îndure urechile.

Când m-am smuls din strânsoarea negrului în timp ce el cădea în puţ, am înţeles ce înseamnă libertatea. Libertate! Libertate! Nu doar din acea casă, care acum se leagă de o asemenea amintire, ci din îmbrăţişarea dezgustătoare a acelui monstru. Cât timp voi trăi, vă voi mulţumi mereu pentru libertatea mea. O femeie trebuie uneori să îşi exprime recunoştinţa, altfel devine prea greu de suportat. Nu sunt o fată sentimentală, căreia pur şi

simplu îi place să îi mulţumească unui bărbat, sunt o femeie care şite tot ce poate oferi viaţa, în bine sau în rău. Am ştiut ce înseamnă să iubeşti şi să pierzi. Dar nu trebuie să mă lăsaţi să vă aduc nefericire în viaţă. Trebuie să continui să trăiesc, aşa cum am trăit şi până acum, singură şi, pe deasupra, să suport alături de celelalte suferinţe amintirea acestei ultime insulte. Între timp, trebuie să plec cât mai repede din Dumbrava Dianei. Dimineaţa voi merge în oraş, unde voi rămâne pentru o săptămână; nu pot să stau mai mult, deoarece chestiuni legate de afaceri îmi solicită prezenţa aici. Cred, totuşi, că o săptămână în iureşul Londrei aglomerate, înconjurată de o mulţime de oameni

obişnuiţi, îmi va fi de ajutor ca să îndulcesc – nu pot spera la o ştergere totală – imaginile îngrozitoare ale nopţii trecute. Când voi putea dormi uşor – ceea ce se va întâmpla, sper, după o zi sau două – voi fi în forma potrivită ca să mă întorc acasă şi să reiau povara care, presupun, va fi mereu pe umerii mei.

Voi fi mai mult decât fericită să vă revăd la întoarcerea mea, sau mai devreme, dacă norocul meu vă va trimite cu vreun comision la Londra. Eu voi sta la Hotelul Mayfair. În acel loc aglomerat am putea să uităm o parte din spaimele pe care le-am împărţit împreună. Adio şi vă mulţumesc, iarăşi şi iarăşi, pentru toată bunătatea şi consideraţia dumneavoastră

faţă de mine.

Arabella March”

Adam a fost surprins de această epistolă plină de efuziune, dar se hotărî să nu-i spună nimic despre ea lui sir Nathaniel până când nu se va fi gândit bine la ea. Când Adam l-a întâlnit pe sir Nathaniel la micul dejun, îşi ordonase lucrurile în minte, în funcţie de valoarea lor. Micul dejun s-a desfăşurat repede şi în linişte.

Imediat ce l-au terminat, sir Nathaniel începu:

— Văd, Adam, că s-a petrecut ceva şi că ai multe să îmi spui.

— Aşa este. Cred că aş face mai bine să încep să vă spun tot ce s-a întâmplat de când v-am părăsit ieri.

Adam i-a dat amănunte despre toată desfăşurarea serii precedente. Se limită strict la povestirea circumstanţelor, având grijă să nu coloreze evenimentele prin vreun comentariu, sau vreo părere asupra semnificaţiei lucrurilor pe care nu le înţelegea pe deplin. La început, sir Nathaniel păru dispus să pună întrebări, dar curând renunţă şi ascultă cu atenţie naraţiunea concisă şi explicativă. Când Adam isprăvi să-i povestească nemaipomenita sa aventură, bărbatul în vârstă nu făcu nici un fel de comentariu, nici chiar când Adam scoase din buzunar

scrisoarea lui lady Arabella şi i-o dădu s-o citească, nu spuse nimic, dar făcu nişte însemnări atente în carnetul său de notiţe.

— Naraţiunea ta, dragul meu Adam, este întrutotul admirabilă. În continuare, putem s-o analizăm şi să ne punem întrebări pe parcurs şi nu mă îndoiesc că vom ajunge la nişte concluzii care să ne lumineze.

— Veţi avea bunătatea să începeţi dumneavoastră? Nu mă îndoiesc că, prin experienţa dumneavoastră mai îndelungată veţi putea să împrăştiaţi o parte a ceţii care învăluie anumite lucruri ce trebuie să le luăm în considerare.

— Dragul meu băiat, pentru început, lasă-mă să spun că scrisoarea lui lady

Arabella clarifică anumite lucruri pe care ea le-a intenţionat şi, de asemenea, altele pe care nu le-a intenţionat. Dar, înainte să încep să fac deducţii, lasă-mă să îţi pun câteva întrebări. Adam, cum ai văzut-o pe lady Arabella până la evenimentele de ieri?

Interlocutorul său răspunse pe loc, uitându-se drept în ochii bătrânului.

— Lady Arabella, este o femeie foarte atrăgătoare şi aş fi considerat un privilegiu să o întâlnesc, să vorbesc cu ea şi chiar să flirtez puţin cu ea, dar fără implicare afectivă, aşa cum veţi înţelege cu adevărat când vă voi spune motivul. Dincolo de aceasta, sunt grozăviile pe care le-am trăit în ziua precedentă.

— Vrei să-mi spui acum motivul? Ne va ajuta să înţelegem dificultăţile.

— Cu siguranţă. Motivul meu este că iubesc o altă femeie!

— Asta rezolvă totul. Pot să-ţi fac urări de bine şi să te felicit?

— Sunt mândru de urările dumneavoastră şi vă mulţumesc pentru ele. Dar este prea devreme pentru felicitări. Ea nici nu îmi cunoaşte sentimentele încă. Până în acest moment, nici eu nu le ştiam prea bine.

— Să presupun, prin urmare, Adam, că la momentul potrivit mi se va permite să ştiu cine este doamna?

Adam zâmbi cu modestia unei inimi fericite.

— Nu este nevoie de vreo amânare de o oră, sau un minut. Voi fi bucuros să vă mărturisesc secretul meu. Doamna, pe care sunt atât de fericit să o iubesc şi de care depind visele mele de fericire pentru toată viaţa, este Mimi Watford!

— Dragul meu Adam, chiar pot să te felicit de pe acum. Ea este, într-adevăr, o tânără fermecătoare. Nu cred că am mai văzut o fată care să îmbie atât de armonios toate calităţile. Din toată inima, te felicit, pentru alegerea ta?

— Mulţumesc, dar pot la rândul meu să aflu de ce aţi pus întrebarea legată de lady Arabella?

— Cu siguranţă! Am vrut să ştiu, deoarece mi se părea că vom ajunge la un

punct în care întrebările mele ar puteau fi dureroase pentru cineva care ţine la ea.

— Nu doar că o iubesc pe Mimi, dar am motive să o privesc pe lady Arabella ca pe duşmanca ei, continuă Adam.

— Duşmanca ei?

— Da. O duşmancă violentă şi lipsită de scrupule, pornită să o distrugă.

Sir Nathaniel se duse la uşă, se uită în afară şi se întoarse, încuind-o cu grijă în urma sa.

Capitolul XX.
METABOLISM

— Par grav? întrebă sir Nathaniel fără legătură când reintră în cameră.

— Cu siguranţă păreţi, sir.

— Puţin ne-a trecut prin minte, când ne-am întâlnit prima oară, că vom fi atraşi într-un asemenea vârtej, nu-i aşa? Deja suntem amestecaţi în jaf şi crimă, deşi nu noi suntem făptaşii, într-o chestiune legată de un mister groaznic care nu are capăt şi sfârşit – cu forţe dintre cele mai teribile, care vin dintr-o epocă în care lumea era diferită de lumea pe care o cunoaştem acum. Ne întoarcem la originile superstiţiei, la timpuri străvechi, în care dragonii se sfâşiau unul pe altul în mocirla lor. Nu trebuie să ne fie frică de nimic, de nici o concluzie, oricât de înfricoşătoare,

oricât de imposibilă ar părea. Viaţa şi moartea atârnă de judecata noastră, nu doar pentru noi înşine, dar şi pentru alţii pe care îi iubim. Aminteşte-ţi, mă bazez în tine aşa cum sper că şi tu te bazezi în mine.

— Cu toată încrederea!

— Atunci, spuse Sir Nathaniel, să acţionăm corect şi cu îndrăzneală şi să nu ne temem de nimic, oricât de înspăimântător ar părea. Am să consider exacte toate amănuntele relatării tale despre lucrurile stranii care s-au petrecut în timp ce te aflai în Dumbrava Dianei.

— Bineînţeles că aş putea greşi în amintirea unui detaliu sau a altuia, dar sunt sigur că ceea ce am spus este corect.

— Eşti sigur că lady Arabella l-a înşfăcat pe negru de gât şi l-a târât împreună cu ea în gaură?

— Absolut sigur, altfel m-aş fi dus să o ajut.

— Avem, prin urmare, o relatare a ceea ce s-a întâmplat din partea unui martor ocular în care avem încredere, acela eşti tu. De asemenea, avem o altă relatare, scrisă de lady Arabella cu propria mână. Aceste două relatări nu concordă. Prin urmare trebuie să conchidem că una din cele două este mincinoasă.

— Aparent.

— Şi că lady Arabella este mincinoasa!

— Aparent, întrucât nu sunt eu.

— Trebuie, prin urmare, să încercăm să descoperim un motiv pentru care ea ar minţi. Nu are să se teamă de nimic din partea lui Oolanga, care este mort. Prin urmare singurul motiv care ar putea să o determine ar fi să convingă pe altcineva că ea este fără vină. Acest "cineva" nu poţi fi tu, deoarece tu ai dovada propriilor ochi. Nu mai era altcineva de faţă, prin urmare trebuie să fi fost vorba de o persoană absentă.

— Aşa se pare...

— Există numai o persoană a cărei părere bună ar dori ea să o păstreze: Edgar Caswall. El este singurul demn de atenţie pentru ea. Minciunile ei indică şi

alte lucruri în afară de moartea africanului. Ea dorea, în mod evident, să fie acceptat faptul că prăbuşirea lui în puţ a fost actul său propriu. Nu pot să presupun că ea se aştepta să te convingă pe tine, martorul ocular, dar dacă dorea ca mai târziu să împrăştie povestea, era înţelept din partea ei să încerce să obţină acceptarea ei din partea ta.

— Aşa este!

— Atunci mai erau alte chestiuni neadevărate. Aceea, de exemplu, a gulerului de hermină împodobit cu smaralde. Dacă este cerut un motiv de înţeles pentru acesta, ar fi ca să distragă atenţia de la luminile verzi care au fost văzute în cameră şi în special în gaura de

puţ. Orice persoană fără prejudecăţi ar accepta luminile verzi ca fiind ochii unui şarpe uriaş, aşa cum indică tradiţia că ar trăi în gaura de puţ. În esenţă, lady Arabella dorea ca opinia generală să fie că nu există nici un fel de şarpe în Dumbrava Dianei. Din punctul meu de vedere, eu nu cred în mincinoşi parţiali – această artă nu este doar de ochii lumii; un mincinos este mincinos până la capăt şi dacă cineva este demonstrat mincinos, nimic din ceea ce spune nu mai poate fi crezut vreodată. Aceasta ne conduce la concluzia că deoarece ea a spus că nu există nici un şarpe, ar trebui să căutăm unul, şi chiar să ne aşteptăm să îl găsim.

Acum permite-mi să să mă abat de la

subiect. Trăiesc, şi am trăit de mulţi ani, în Derbyshire, un comitat mai celebru pentru peşterile sale decât oricare altul din Anglia. Am fost prin toate, şi sunt familiarizat cu fiecare cotitură de-a lor; de asemenea am vizitat şi alte peşteri mari din Kentucky, din Franţa, din Germania şi dintr-o mulţime de alte locuri. Există peşteri enorme, cu o intrare îngustă, care sunt preţuite de exploratorii cutezători, care coboară în trecători înguste de o adâncime abisală şi uneori nu se mai întorc. În multe din cavernele de pe Peak sunt convins că unele dintre coridoare erau folosite în timpurile primitive ca sălaşuri ale unora dintre şerpii uriaşi din legende şi tradiţii. Este posibil ca

asemenea caverne să se fi format în modul geologic obişnuit – bule sau defecte ale crustei pământului – care au fost folosite mai târziu de monştrii din perioada lumii tinere. Este posibil, de asemenea, ca unele dintre ele să fi fost săpate de ape, dar cu timpul au devenit potrivite ca monştrii să trăiască în ele.

Aceasta ne aduce la un alt aspect, mai dificil de acceptat şi de înţeles – dacă asemenea creşteri anormale pot fi legate de o supravieţuire de mii de ani. Într-o zi, studiul metabolismului va putea progresa atât de mult, încât să ne dea un răspuns.

Până la urmă, credinţa medievală în Piatra Filosofală care putea tansmuta metalele, îşi are echivalentul în teoria

acceptată a metabolismului care modifică ţesutul viu în funcţie de cauze diverse. Într-o epocă de cercetări ca a noastră, când ştiinţa îşi dezvăluie miracolele, putem să acceptăm fapte, oricât de imposibile ar părea.

Să presupunem existenţa unui monstru din zilele timpurii ale lumii, un dragon al începuturilor, de o vârstă mergând spre mii de ani, căruia i-a fost dăruit într-un fel sau altul – nu contează cum – un creier tocmai suficient pentru dezvoltarea fizică. Să presupunem că monstrul este de o mărime şi de o forţă uriaşe. Să presupunem că acest animal rămâne într-un loc unde să aibă asigurate condiţiile de viaţă; nu ar putea această creatură să-şi

dezvolte, cu timpul, foarte îndelungat, o inteligenţă rudimentară? Nu există nici o imposibilitate în aceasta. La începuturi, instinctele animalelor sunt limitate la hrănire, autoapărare şi înmulţire. Cu trecerea timpului, cum necesităţile vieţii lor devin mai complexe, puterea urmează necesitatea. Am fost obişnuiţi să considerăm creşterea ca aplicându-se aproape exclusiv mărimii în diferitele ei aspecte. Dar natura, care nu are asemenea idei, ar putea în mod egal să o aplice concentrării. Este o lege a naturii conform căreia creşterea implică câştiguri şi piederi de diferite feluri; ceea ce un lucru câştigă într-o direcţie, poate pierde în alta. Să luăm, de exemplu, monştrii pe

care tradiţia i-a acceptat şi localizat, cum ar fi Viermele de la Lambton sau acela de la Spindleston Heugh. Să presupunem că acea creatură, prin propriul său metabolism, îşi modifică o mare parte din masă în favoarea dezvoltării psihice, am ajunge dintr-odată la o nouă clasă de creaturi – mai periculoase, probabil, decât orice a cunoscut lumea vreodată – o forţă care poate gândi, care nu are suflet sau morală şi, prin urmare, responsabilitate. Un şarpe ar fi o ilustrare bună a acestui lucru, deoarece este cu sângele rece şi prin urmare îndepărtat de tentaţiile care deseori slăbesc sau constrâng creaturile cu sângele cald. Dacă, de exemplu, Viermele din Lambton,

dacă a existat într-adevăr, era ghidat spre scopurile sale de o inteligenţă organizată capabilă de expansiune, ce fel de creatură am putea să ne imaginăm care l-ar putea egala în potenţialul de a face rău? Păi, o astfel de fiinţă ar devasta o întreagă ţară foarte uşor. Nu ar fi bine să reluăm subiectul mai târziu, în timpul zilei?

— Sunt de acord. Deja sunt obosit şi vreau să urmăresc cu atenţie ceea ce spuneţi ca să pot asimila.

Amândoi bărbaţii erau pregătiţi pentru reluarea discuţiei când s-au întâlnit după-amiază şi fiecare dintre ei şi-a putut aduce contribuţia. Adam, datorită tinereţii, fiind o fire mai combatantă decât prietenul său vârstnic, a fost bucuros să

vadă că discuţia a luat de la început o tendinţă practică.

— Spune-mi, Adam, care este finalul conversaţiei noastre, aşa cum ţi-l închipui tu?

— Că cercetarea noastră începe să ia o formă concretă, dar cu pericole în plus, pe care la început nu mi le închipuiam.

— Care este forma practică şi care sunt pericolele în plus? Nu te contrazic, ci vreau să îmi clarific propriile idei prin comparaţie cu ale tale –

Deci Adam continuă:

— În trecut, în zilele de început ale lumii, existau monştri care ar fi putut trăi mii de ani. Unii dintre ei trebuie să fi supravieţuit până în perioada

creştinismului. Ei ar fi putut să progreseze din punct de vedere mental în procesul timpului. Dacă ei au progresat în acest fel, sau chiar le-a apărut cea mai rudimentară formă de activitate intelectuală, ar fi cele mai periculoase fiinţe care au existat vreodată pe lume. Tradiţia spune că unul dintre aceşti monştri a trăit în mlaştinile din est şi a venit într-o peşteră din Dumbrava Dianei, care era de asemenea numită şi Sălaşul Viermelui Alb. Astfel de creaturi ar fi putut să se transforme în fiinţe omeneşti. Lady Arabella are natură de şarpe, mangustele au simţit-o. Din câte ştim noi a comis crime. Ea păstrează ceva din acea forţă imensă a fiinţei sale primitive: poate vedea pe întuneric ca un

şarpe, a rupt mangusta, l-a târât pe negru prin gaura de şarpe până în mlaştină, ea este întruchiparea răului şi urăşte pe cineva pe care noi iubim. Rezultatul…

— Da, rezultatul?

— Mai întâi, că Mimi Watford trebuie să fie luată de aici imediat, apoi...

— Da?

— Monstrul trebuie să fie distrus.

— Bravo! Aceasta este o concluzie adevărată şi fără teamă. Cu orice preţ, trebuie să fie îndeplinită.

— Imediat?

— Curând, în orice caz. Însăşi existenţa creaturii este un pericol. Prezenţa ei în aceste vecinătăţi face pericolul iminent.

În timp, ce vorbea, gura lui sir Nathaniel căpătă o expresie de duritate şi sprâncenele sale se încruntară până se uniră. Nu era nici o îndoială că era hotărât să-şi aducă contribuţia, dar era un om în vârstă, cu multă experienţă în cunoaşterea legii şi a diplomaţiei. I se părea o datorie riguroasă aceea de a împiedica producerea vreunui lucru irevocabil înainte de a fi fost bine gândit şi pregătit. Existau tot felul de dificultăţi legale care trebuiau luate în consideraţie, nu doar în legătură cu suprimarea unei vieţi, fie chiar şi un monstru cu chip omenesc, dar şi în legătură cu proprietatea. Lady Arabella, fie ea femeie, fie şarpe, fie diavol, era stăpâna pământului, conform legii

britanice şi legea îşi apără supuşii. Toate acestea trebuiau să fie evitate de dragul domnului Salton, de dragul lui Adam însuşi şi, mai mult decât orice, de dragul lui Mimi Watford.

Înainte de a vorbi din nou, sir Nathaniel se hotărâse să amâne acţiunile decisive până când circumstanţele de care depindeau erau limpezite, într-un fel sau altul. Când vorbi, Adam crezu la început că prietenul său şovăia în hotărârea sa. Totuşi, respectul său pentru sir Nathaniel era atât de mare încât el nu ar fi acţionat, nici măcar nu ar fi ajuns la o concluzie într-o chestiune vitală, fără aprobarea lui.

Se apropie şi îi şopti la ureche:

— Ne vom pregăti planurile de

bătălie şi vom distruge această ameninţare oribilă, după ce vom fi clarificat aspectele legale. Între timp, trebuie să aşteptăm să vină noaptea – aud paşii unchiului meu pe hol.

Sir Nathaniel dădu din cap aprobator.

Capitolul XXI. LUMINĂ VERDE

După ce bătrânul domn Salton se retrase pentru noapte, Adam şi sir Nathaniel se reîntoarseră în birou, ştiind că nu vor fi în nici un fel deranjaţi.

După ce şi-au aprins trabucurile, sir

Nathaniel începu.

— Sper, Adam, că nu mă crezi slab ori nehotărât. Intenţionez să merg până la capătul amar al acestei chestiuni – oricare ar fi acesta. Fii liniştit că prima mea girjă este, şi va fi, protejarea lui Mimi Watford. Acel monstru semi-uman din puţ ne urăşte şi intenţionează să ne distrugă – pe tine şi pe mine, cu siguranţă, şi, probabil, şi pe unchiul tău. Voiam în mod deosebit să vorbesc cu tine astă seară, deoarece nu pot să nu mă gândesc că se apropie repede momentul când trebuie să-i dezvăluim unchiului tău secretul nostru. Una era atunci când ne ameninţau rele închipuite, dar acum toată povestea asta a devenit foarte serioasă şi este cât se poate de

corect ca el să cunoască totul.

— Sunt de acord cu dumneavoastră. Lucrurile s-au agravat de când am căzut de acord să îl ţinem departe de investigaţiile noastre. Consideraţia faţă de sentimentele sale l-ar putea costa viaţa. Nu am nici cea mai mică umbră de îndoială că el va dori să fie de partea noastră. Noi suntem oaspeţii săi; numele său, onoarea lui trebuie să fie luate în consideraţie, alături de siguranţa lui.

— Totul va fi aşa cum doreşti, Adam. Şi acum, în legătură cu ceea ce avem de făcut. Nu putem să o ucidem pe lady Arabella pe nepregătite. Prin urmare, va trebui să punem lucrurile în ordine pentru ucidere şi în aşa fel încât să nu fie clasată

drept crimă.

— Mi se pare, că suntem într-o încurcătură extrem de mare. Prima noastră grijă este să ştim de unde să începem. Niciodată nu m-am gândit că mă voi confrunta cu un monstru antediluvian, care, de fapt, este o femeie. Forţa unui diplodoc, combinată cu toată viclenia unei femeo! Putem să fim siguri că în lupta care ne aşteaptă nu va fi nici cea mai mică umbră de fair-play, de asemenea, că oponenta noastră lipsită de scrupule nu se va trăda!

— Aşa este, dar fiind femeie, probabil va întrece, cumva, măsura . Acum, Adam, mă izbeşte faptul că, întrucât trebuie să ne apărăm pe noi şi pe

alţii, jocul nostru în forţă va fi masculin împotriva feminin. Va trebui să meditând asupra acestui lucru şi probabil că noaptea ne va da câteva idei.

Apoi, amândoi s-au dus la culcare.

Adam bătu la uşa lui sir Nathaniel în lumina cenuşie a dimineţii şi, după ce a fost invitat, intră în cameră. El avea câteva scrisori în mâini. Sir Nathaniel stătea în pat în capul oaselor.

— Ei bine!

— Aş dori să vă citesc câteva scrisori, dar, bineînţeles, nu le voi trimite dacă nu credeţi de cuviinţă. De fapt, mai sunt câteva lucruri pe care vreau să le fac, dar voi aştept şi voi tăcea până când am aprobarea dumneavoastră.

— Continuă! spuse celălalt cu blândeţe. Spune-mi tot şi bazează-te pe înţelegerea mea şi pe ajutorul meu dacă mă lămuresc despre ce este vorba.

Prin urmare, Adam continuă:

— Când v-am spus concluziile la care am ajuns, am pus în prim plan faptul că Mimi Watford ar trebui, de dragul siguranţei ei, să fie dusă de aici, şi că acel monstru care a făcut tot răul trebuie distrus.

— Da, aşa este.

— Ca să punem acestea în practică, este necesar ca Mimi să aibă un protector pe care toată lumea să îl recunoască. Singura soluţie la care mă gândesc este căsătoria!

Sir Nathaniel zâmbi părinteşte.

— Ca să se căsătorească, este necesar un soţ. Şi acel soţ ar trebui să fii tu?

— Da, da, bineînţeles!

— Şi căsătoria ar trebui să fie imediată şi secretă – sau, cel puţin, să nu se vorbească despre ea în afară de cercul nostru. Ar agrea tânăra doamnă această desfăşurare?

— Nu ştiu!

— Atunci cum trebuie să procedăm?

— Presupun că noi – sau unul din noi – trebuie să o întrebe.

— Este aceasta o idee nouă, Adam, sau o hotărâre bruscă?

— O hotărâre bruscă, dar nu o idee

nouă. Dacă ea este de acord, totul este bine şi frumos. Urmarea este evidentă.

— Iar secretul urmează să fie păstrat între noi.

— Eu nu doresc nici un secret, decât dacă este pentru binele lui Mimi. Din partea mea, aş vrea să strig de pe acoperişul casei. Dar trebuie să fim discreţi; o cunoaştere înainte de vreme pentru duşmanca noastră ar putea provoca un rău incalculabil.

— Şi cum sugerezi, Adam, că am putea combina chestiunea de moment cu secretul?

Adam se înroşi şli se mişcă stânjenit.

— Cineva trebuie să o întrebe, cât mai curând posibil!

— Cineva?

— M-am gândit la dumneavoastră, dacă aţi avea bunătatea!

— Domnul să mă ajute! Acesta este un nou fel de misiune – la vârsta mea. Adam, sper că ştii că poţi să te bazezi pe mine să te ajut în orice fel în care pot!

— Deja m-am bazat pe dumneavoastră, când am îndrăznit să vă fac o asemenea sugestie. Pot doar să vă rog, adăugă el, să aveţi o bunătate şi mai mare faţă de mine şi să priviţi îndatorirea obositoare ca pe un act de bunăvoinţă faţă de noi.

— Îndatorire obositoare? Ce ţi-a venit?

— Da, spuse Adam cu îndrăzneală.

Obositoare pentru dumneavoastră, pentru mine fericire deplină!

— Este o plăcere, deşi m-ai luat pe nepregătite, cu noaptea-n cap. Ei bine, cu toţii trăim şi învăţăm. Cu cât mă duc mai devreme cu atât de bine. Ai face mai bine să îmi scrii câteva rânduri să le iau cu mine. Pentru că, vezi tu, aceasta trebuie să fie o tranzacţie oarecum neobişnuită şi ar putea fi stânjenitoare pentru doamnă, chiar şi pentru mine. Aşa că ar trebui să am un fel de mandat, ceva care să demonstreze că nu e o glumă, că acţionăm spre binele ei.

— Sir Nathaniel, sunteţi un prieten adevărat; şi Mimi şi eu vă vom fi recunoscători pentru tot restul vieţilor

noastre – oricât de lungi ar fi!

Cei doi au discutat şi au căzut de acord asupra punctelor care urmau să fie reţinute în minte de ambasador. Bătea de zece când Sir Nathaniel părăsi casa, Adam conducându-l emoţionat.

În timp ce tânărul îl urmărea cu privirea plină de speranţă, aproape gelos pe privilegiul lui sir Nathaniel de a da ochii cu Mimi, simţi că propria sa inimă se afla în pieptul prietenului său.

Amintirea acelei dimineţi a fost ca un vis pentru toţi cei implicaţi în ea. Sir Nathaniel a avut o amintire confuză despre detalii, deşi faptele de bază ieşeau în evidenţă în mintea sa, cu claritate. Amintirile lui Adam Salton au fost despre

o aşteptare fără sfârşit, plină de nerăbdare, speranţă şi întristare. Mimi nu a putut, pentru mult timp, să-şi amintească ceva, în afară de faptul că Adam o iubea şi o salva de un pericol îngrozitor. Când a avut timp să se gândească, mai târziu, ea s-a mirat cum de nu-şi dăduse seama că Adam o iubea şi că ea, de asemenea, îl iubea din toată inima. Fiecare amintire, oricât de mică, fiecare sentiment, se potriveau într-un tot unitar. Când i-a spus la revedere lui sir Nathaniel, i-a încredinţat mesaje pline de iubire, direct din inima ei, pentru Adam Salton. Când a rămas singură şi şi-a rememorat cele petrecute, s-a întristat că trebuia să păstreze tăcerea, pentru un timp, faţă de

Lilla despre cererea în căsătorie.

Bineînţeles, ea a fost de acord să păsteze secretul faţă de toată lumea până când Adam găsea momentul potrivit să vorbească.

Sfaturile şi sprijinul lui sir Nathaniel i-au fost de mare ajutor lui Adam în a-şi îndeplini dorinţa de a se căsători cu Mimi Watford fără publicitate. A mers cu el la Londra şi, prin influenţa sa, tânărul a obţinut licenţa Arhiepiscopului de Canterbury pentru o căsătorie rapidă. Sir Nathaniel l-a convins pe bătrânul Salton să-i permită nepotului său să petreacă câteva săptămâni împreună cu el la Turnul Blestemat şi acolo Mimi a devenit soţia lui Adam. Dar acesta a fost doar primul

pas din planurile lor; înainte de a merge mai departe, Adam şi-a dus mireasa pe Insula Man. Dorea să plaseze o întindere de mare între Mimi şi Viermele Alb. La întoarcere, sir Nathaniel i-a întâmpinat şi i-a condus imediat la Turn, având grijă să-i evite pe toţi cei pe care îi cunoştea din timpul călătoriei.

Sir Nathaniel avusese grijă să blocheze şi să încuie uşile şi ferestrele, toate în afară de uşa folosită pentru intrare. Storuri şi perdele grele erau trase în faţa ferestrelor. Când Adam comentă asupra acestui lucru, sir Nathaniel spuse în şoaptă:

— Aşteaptă până rămânem singuri şi îţi voi spune de ce am făcut aceasta; între

timp, nici o vorbă. Vei fi de acord după ce vom avea o discuţie împreună.

Nu au mai pomenit nimic despre acest subiect până după cină, când s-au instalat în biroul lui sir Nathaniel, care se afla la etajul de sus. Turnul Blestemat era o structură solid, fiind construit pe stânci. Etajul de sus oferea o perspectivă largă, pornind de la colinele de lângă Ribble, până la Deal, care marca graniţa de nord a anticei Mercia. Era din perioada normandă timpurie, cu mai puţin de un secol mai nou decât Castra Regis. Ferestrele zăbrelite ale biroului erau încuiate şi acoperite cu draperii grele, astfel că nici o rază de lumină din turn nu putea fi văzută din afară.

Când au fost singuri, sir Nathaniel spuse că îi mărturisise totul vechiului său prieten, Richard Salton şi că pe viitor vor lucra cu toţii împreună.

— Este important ca tu să fii extrem de atent. În ciuda faptului că s-a păstrat secretul asupra căsătoriei tale, la fel şi asupra absenţei tale temporare, ambele sunt cunoscute.

— Cum? Cui?

— Cum, nu ştiu, dar încep să îmi fac o idee.

— Ei? Întrebă Adam, într-o consternare de moment.

Sir Nathaniel avu un frison.

— De Viermele Alb... da!

Adam observă că, de atunci încolo, el

nu mai vorbea despre lady Arabella altfel, decât atunci când dorea să îndepărteze suspiciunile altora.

Sir Nnathaniel stinse lumina electrică şi, când camera a fost în întuneric, veni spre Adam, îl luă de mână şi îl conduse la un separeu montat în fereastra sudică. Apoi trase încetişor o parte a perdelei şi îl îndemnă pe interlocutorul său să se uite afară.

Adam se retrase de parcă ochii săi se deschiseseră spre un pericol imediat. Însoţitorul său îl linişti spunându-i pe o voce scăzută:

— Este în regulă; poţi vorbi, dar vorbeşte încet. Nu este nici un pericol aici, în prezent!

Adam se aplecă în faţă, având grijă, totuşi, să nu-şi lipească faţa de sticlă. Ceea ce văzuse nu i-ar fi dat de gândit nimănui în condiţii normale, cu ceea ce ştia se îngrozi, deşi noaptea era acum atât de întunecoasă încât nu erau multe de văzut.

Pe partea vestică a turnului se afla o dumbravă de copaci bătrâni, rari. Pe deasupra vârfurilor lor se vedea o lumină verde, oarecum ca un semnal de avertizare la o trecere peste calea ferată. La început părea nemişcată, dar imendiat, când ochii lui Adam s-au obişnuit cu ea, putu să vadă că parcă tremura. Aceasta i-a readus imediat în memorie lui Adam lumina pâlpâitoare din camera interioară de la

Dumbrava Dianei, ţipătul îngrozitor al lui Oolanga şi faţa neagră hidoasă, dispărând în gura puţului misterios. Instinctiv, îşi atinse revolverul. Apoi, văzând că nu se întâmpla nimic şi că lumina şi totul în afara turnului rămânea la fel, el trase draperia la loc peste fereastră.

Sir Nathaniel aprinse lumina şi în strălucirea ei mângâietoare ei au început să vorbească liber.

Capitolul XXII. ÎNTÂLNIRE FAŢĂ ÎN FAŢĂ

— Ea are o viclenie diabolică, spuse sir Nathaniel. De când ai plecat, ea a rătăcit de-a lungului Dealului şi pe oriunde erai obişnuit să te plimbi. Nu ştiu de unde i-a venit informaţia despre mişcările tale, şi nici nu am reuşit să aflu date pe care să îmi bazez o părere. Ea pare să fi aflat şi despre căsătoria şi despre absenţa ta, dar îmi dau seama, prin deducţie, că nu ştie practic unde vă aflaţi voi, sau despre întoarcerea voastră. Imediat ce se lasă înserarea, ea iese la plimbările ei şi până în zori acoperă tot teritoriul din jurul Dealului şi în sus spre inima Piscului. Viermele Alb, în forma sa proprie, are cu siguranţă posibilităţi deosebite. Poate privi prin ferestre dintre

cele obişnuite. Din fericire, această casă nu-i este accesibilă. Dar, chiar la această înălţime, este înţelept să nu arăţi lumini, ca nu cumva să poată afla ceva depre prezenţa sau absenţa noastră.

— Nu ar fi bine, dacă unul din noi ar putea să-l vadă pe acest monstru în forma sa reală de aproape? Sunt dispus să îmi asum riscul şi îmi dau seama că nu ar fi un risc minor. Nu cred că cineva din epoca noastră l-a văzut îndea-proape şi apoi să mai fi trăit ca să poată povesti.

Sir Nathaniel ridică o mână mustrătoare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, băiete, ce sugerezi? Gândeşte-te la soţia ta şi la tot ce se află în joc.

— La Mimi mă gândesc, de dragul ei sunt dispus să risc orice ar fi de riscat.

Tânăra mireasă era mândră de bărbatul ei, dar se făcupalidă la gândul groaznicului Vierme Alb. Adam văzu aceasta şi pe loc o linişti.

— Atâta timp cât monstrul cu chip de femeie nu ştie pe unde mă aflu, voi fi în siguranţă; reţine, draga mea, că nu putem niciodată să fim prea precauţi.

Sir Nathaniel îşi dădu seama că Adam avea dreptate; Viermele Alb nu avea puteri supranaturale şi nu putea să le facă rău până nu le descoperea ascunzătoarea.

Când cei doi bărbaţi hotărâţi să se ducă împreună s-au furişat prin uşa din

dos, au mers cu precauţie de-a lungul aleii care ducea către vest. Totul era întunecat ca smoala – atât de întunecat încât în anumite momente trebuiau să-şi găsească drumul pipăind cu mâinile palisada şi trunchiurile copacilor. Încă mai puteau vedea, părelnic departe în faţa lor şi în sus, lumina otrăvitoare care la înălţimea şi distanţa aceea părea o dungă subţire. Întrucât ei se aflau acum la nivelul pământului, lumina părea infinit mai în sus decât de la vârful turnului. Văzând-o, inima lui Adam stătu locului; pericolul misiunii disperate pe care şi-o asumase aproape îl paralizã. Dar acest sentiment a fost imediat urmat de altul care l-a readus în simţiri – un dezgust încrâncenat şi o

dorinţă de a ucide, aşa cum nu mai simţise vreodată.

Au mers un timp pe un drum neted, destul de lat, de pe care lumina verde era vizibilă. Aici sir Nathaniel vorbi încet, punându-şi buzele la urechea lui Adam pentru siguranţă.

— Nu ştim absolut nimic despre capacităţile de a auzi sau a mirosi ale creaturii, deşi presupun că nici una din el nu este deosebit de mare. Cât despre văz, putem presupune opusul, dar în orice caz trebuie să încercăm să ne ţinem în umbra din spatele trunchiurilor de copaci. Cea mai mică eroare ne-ar putea fi fatală.

Adam dădu din cap afirmativ. După un timp care părea interminabil, au ieşit în

păduricea înconjurătoare. Era ca şi cum ar fi ieşit la lumina soarelui prin comparaţie cu negura ceţoasă care se aflase în jurul lor. Era destulă lumină ca să vadă în apropiere, deşi nu suficientă ca să distingă obiectele de la distanţă. Ochii lui Adam căutară lumina verde pe cer. Încă era cam în acelaşi loc, dar împrejurimile sale erau mai vizibile. Acum se afla la capătul a ceea ce părea un stâlp înalt, alb, aproape de vârful căruia atârnau un fel de braţe sau aripioare rudimentare. Lumina verde, nu părea micşorată de lumina stelelor strălucitoare, ci părea mai clară şi mai intensă, de un verde mai întunecat. În timp ce priveau cu atenţie, Adam cu ajutorul unui binoclu, nările lor au fost asaltate de

o duhoare greţoasă, ceva asemănător cu aceea care se înălţa din gura puţului din Dumbrava Dianei.

Încetul cu încetul, în timp ce ochii lor se obişnuiau, au văzut clar stâlpul alb ca zăpada, înalt şi subţire. Partea inferioară era ascunsă de copaciii care creşteau în jur, dar au putut să urmeze drumul, luându-se după luminile sale verzi, care se aflau în vârful său. În timp ce priveau, stâlpul părea să se aplece şi linia de lumină verde era acum vizibilă, licărind printre ramurile copacilor.

Dându-şi seama unde era capul monstrului, cei doi bărbaţi au văzut că stâlpul, de fapt, partea de sus a trupului marelui şarpe, înainta târându-se,

strângându-şi şi desfăcându-şi spirala imensei cozi. Venea către ei într-un ritm rapid, aşa că s-au întors şi au luat-o la fugă, având grijă să facă cât mai puţin zgomot prin tufişurile din apropierea lor. Nu s-au oprit până când nu au văzut în faţa lor clădirea înaltă şi întunecată de la Turnul Blestemat.

Capitolul XXIII. ÎN CASA DUŞMANULUI

Sir Nathaniel se afla în bibliotecă în dimineaţa următoare, după micul dejun, când Adam veni la el cu o scrisoare.

— Lady Arabella nu stă să piardă timpul. Deja a început să lucreze!

Sir Nathaniel, care scria la o masă de lângă fereastră, privi în sus.

— Ce este? întrebă el.

Adam îi întinse scrisoarea pe care o ţinea. Era într-un plic cu blazon.

— Ha! spuse Sir Nathaniel, de la Viermele Alb! Mă aşteptam la ceva de genul ăsta.

— Dar, spuse Adam, cum putea să ştie că suntem aici? Nu ştia ieri noapte.

— Nu cred că trebuie să ne facem probleme în această privinţă, Adam. Sunt multe lucruri pe care nu le înţelegem. Acesta este numai un alt mister. Este suficient că ea ştie – poate că este cu atât

mai bine pentru noi.

— Cum se face aceasta? întrebă Adam cu o privire mirată.

— Procesul general al raţionării, băiete; şi experienţa câtorva ani în lumea diplomatică. Această creatură este un monstru fără inimă sau consideraţie pentru cineva sau ceva. Nu este nici pe departe atât de periculoasă în câmp deschis, la lumina zilei, ca atunci când are întunericul să o protejeze. În plus, noi ştim, din experienţa proprie privind mişcările ei, se fereşte de publicitate lucru perfect normal. În ciuda dimensiunilor ei imense şi a forţei anormale, îi este teamă să atace în mod deschis. Până la urmă, este doar un şarpe şi are natura unui şarpe, cu tot ce

implică ea. Niciodată nu va ataca când poate fugi, deşi ştie foarte bine că fuga i-ar putea fi fatală. Despre ce este scrisoarea?

Vocea lui Sir Nathaniel era calmă şi stăpânită, un advărat diplomat.

— Ne invită pe Mimi şi pe mine la ceai în această după-amiază al Dumbrava Dianei şi speră că şi dumneavoastră o veţi onora.

Sir Nathaniel zâmbi.

— Te rog să-i spui doamnei Salton să accepte în numele nostru.

— Cu siguranţă... cu siguranţă ar fi mai înţelept să refuzăm, cine ştie ce mârşăvie mortală mai pune la cale.

— Este o şmecherie veche din

diplomaţie, Adam: să lupţi pe teritoriul ales de tine. Este adevărat că ea a sugerat locul cu această ocazie, dar acceptând îl facem al nostru. Mai mult, ea nu va fi în stare să înţeleagă motivul nostru pentru a proceda astfel şi propria ei conştiinţă încărcată, dacă are vreauna şi propriile ei temeri şi dubii vor face jocul nostru. Nu, dragul meu băiat, să acceptăm, din toată inima.

Adam nu spuse nimic, dar îi întinse mâna în tăcere şi prietenul său o strânse, nici un fel de cuvinte nu au mai fost necesare.

Când se apropia ora de ceai, Mimi îl întrebă pe sir Nathaniel cum vor da curs invirtaţiei.

— Trebuie să avem grijă să mergem cu pompă. Avem nevoie de toată publicitatea posibilă. Mimi se uită la el întrebătoare. Cu siguranţă, draga mea, în circumstanţele actuale publicitatea este o parte a siguranţei. Să nu fii surprinsă dacă, în timp ce ne aflăm la Dumbrava Dianei, vor sosi mesaje ocazionale pentru tine, sau pentru oricare din noi.

— Înţeleg! spuse doamna Salton. Nu vă asumaţi nici un risc.

— Nici unul, draga mea. Tot ce am învăţat la curţile străine şi printre oameni civilizaţi şi necivilizaţi, urmează să folosim în următoarele câteva ore.

Vocea lui sir Nathaniel era plină de seriozitate şi o convinse pe Mimi de

gravitatea îngrozitoare a situaţiei.

La momentul potrivit, au pornit într-o trăsură trasă de o pereche de cai frumoşi, care în curând au devorat cele câteva mile ale călătoriei lor. înainte de a ajunge la poartă, Sir Nathaniel se întoarse spre Mimi.

— Am aranjat cu Adam anumite semne care ar putea fi necesare dacă apar situaţii neprevăzute. Acestea nu este nevoie să aibă legătură cu tine în mod direct. Dar reţine în minte că dacă te rog pe tine sau pe Adam să faceţi ceva, să nu pierdeţi nici o secundă în a face acel lucru. Trebuie să încercăm să depăşim asemenea momente. Acestea nu este nevoie să aibă legătură cu tine în mod

direct. Dar reţine în minte că dacă te rog pe tine sau pe Adam să faceţi ceva, să nu pierdeţi nici o secundă în a face acel lucru. Trebuie să încercăm să depăşim asemenea momente cu o aparenţă de lipsă de îngrijorare. După toate probabilităţile, nu se va produce nimic care să justifice o asemenea grijă. Viermele Alb nu va folosi forţa, deşi are mai mult decât suficientă. Orice ar încerca să facă astăzi, va fi să nu se dea de gol mai mult decât a făcut-o până acum. Ar putea folosi forţa, dar cred că nu astăzi. Mesagerii care ar putea să întrebe de noi nu vor fi numai martori, ei ar putea să ne ajute să împiedicăm pericolul. Văzând nedumerire pe chipul ei, el continuă: Despre ce fel de pericol ar

putea fi vorba, nu ştiu şi nu pot ghici. Fără îndoială va fi o circumstanţă obişnuită, dar nu mai puţin periculoasă din acest motiv. Iată-ne la poartă. Acum, fii atentă la toate amănuntele, oricât de mici. Să-ţi păstrezi capul reprezintă jumătate din bătălie câştigată.

Erau un număr de servitori în livrea în hol când au ajuns. Uşile salonului erau larg deschise şi lady Arabella veni spre ei şi le făcu o primire cordială, după care i-a condus într-un salon unde a fost servit ceaiul.

Adam, extrem de bănuitor şi suspicios, văzu în capătul îndepărtat al camerei o uşă din fier asemănătoare cu uşa exterioară a camerei în care se afla

gura de puţ în care dispăruse Oolanga. Ceva din priveliştea aceasta îl alarmă şi seaşează mai aproape de ea. Nu făcu nici o mişcare, nici măcar a ochilor, dar putu să vadă că sir Nathaniel îl privea concentrat şi, îşi imagină el, cu aprobare.

Cu toţii s-au aşezat la masa întinsă pentru ceai, Adam încă lângă uşă. Lady Arabella îşi făcea vânt cu evantaiul, plângându-se de căldură şi îi spuse unuia dintre servitori să deschidă larg uşa care dădea spre terasă.

Ceaiul era în plină desfăşurare, când Mimi se ridică brusc cu o expresie de spaimă pe chip; în acelaşi moment, bărbaţii deveniră conştienţi de un fum negru, gros, care începu să se împrăştie

prin cameră, un fum care îi făcea pe cei care îl simţeau să nu mai aibă aer şi să se sufoce. Servitorii ieşiră care-ncotro. Din ce în ce mai dens devenea fumul şi din ce în ce mai înţepător mirosul său. Mimi, cea spre care curentul de la uşa deschisă trimitea fumul, se ridică în picioare şi alergă spre uşa din fier, pe care o deschise de tot, dezvăluind o perdea de mătase fină, fixată de tocurile uşii. Curentul de la uşa deschisă făcu mătasea subţire să fluture către ea şi în spaima ei rupse perdeaua, care se înfăşură în jurul ei din cap până la picioare. Apoi trecu prin uşa deschisă, fără să-i pese că nu ştia pe unde umbla. Adam, urmat de sir Nathaniel, se repezi şi i se alătură,

prinzându-şi soţia de braţ şi ţinând-o strâns. A fost bine că a făcut aceasta, deoarece chiar în faţa ei se afla orificiul negru a gurii de puţ, pe care, bineînţeles, ea nu putea să îl vadă cu perdeaua de mătase în jurul capului. Podeaua era extrem de alunecoasă; ceva ca un ulei gros fusese vărsat pe unde trebuia să treacă ea şi aproape de marginea găurii picioarele îi alunecară şi ea se clătină în faţă spre gura de puţ.

Când Adam o văzu pe Mimi alunecând, se trase în spate, încă ţinând-o şi o târî dinspre gaură, căzând împreună pe podea în afara zonei alunecoase. Într-o clipă el o ridică şi împreună se repeziră afară prin uşa deschisă, la lumina

soarelui, sir Nathaniel urmându-i îndeaproape. Erau cu toţii palizi în afară de bătrânul diplomat, calm şi stăpânit, care i-a susţinut şi înveselit pe Adam şi pe soţia lui, insuflându-le curaj. Amândoi au reuşit să-i urmeze exemplul, spre mirarea servitorilor, care i-au văzut pe cei trei de-abia scăpând de de un pericol îngrozitor, mergând atât de veseli în timp ce, sub strânsoarea îndrumătoare a lui sir Nathaniel, s-au întors să intre în casă.

Lady Arabella, a cărei faţă se albise ca mortea, acum îşi reluă locul la masa de ceai, de parcă nimic neobişnuit nu se întâmplase. Vasul pentru frunzele de ceai era plin cu bucăţele de hârtie pe jumătate arsă, peste care fusese turnat ceaiul.

Sir Nathaniel, care îşi observa îndeaproape gazda, profită de prima ocazie ivită să-i şoptească lui Adam:

— Adevăratul atac urmează să se producă, este prea liniştită. Când îi ofer mâna soţiei tale să o conduc afară, vino cu noi şi atenţioneaz-o să se grăbească. Nu pierde nici o secundă, chiar dacă trebuie să faci o scenă.

Apoi şi-au reluat locurile la masă şi servitorii, au adus ceai proaspăt.

De atunci încolo, petrecerea cu ceai îi păru lui Adam, ale cărui simţuri erau încordate, ca un vis groaznic. Cât despre biata Mimi, ea era atât de neliniştită faţă de pericolul din care scăpase, încât se simţi sigură că orice ar urma, va fi în stare

să-i facă faţă. Sir Nathaniel părea, ca de obicei, plin de demnitate şi gânditor, perfect stăpân pe sine însuşi.

Pentru soţul ei, era evident că Mimi nu era în apele ei. Felul în care îşi întorcea capul ca să se uite în jurul ei, schimbările rapide în culoarea feţei, respiraţia sacadată, alternând cu perioade de calm suspect, erau dovezi ale zbuciumului ei. Faţă de ea, atitudinea lui lady Arabella era plină de solicitudine. Ar fi greu de imaginat o amabilitate mai mare faţă de un oaspete de onoare.

Când s-a terminat ceaiul şi servitorii au venit să strângă masa, lady Arabella, punându-şi braţul în jurul taliei lui Mimi, se duse cu ea într-o cameră alăturată, unde

începu să-i arate numeroase fotografii care erau împrăştiate peste tot şi aşezându-se alături de invitata sa. În timp ce făcea aceasta, sevitorii au închis toate uşile. Brusc, fără nici un motiv aparent, lumina din cameră începu să de vină slabă. Sir Nathaniel, care stătea aproape de Mimi, se ridică în picioare şi, strigând "Repede!", o prinse de mână şi începu să o târască din cameră. Adam o prinse de cealaltă mână şi, ţinând-o între ei au tras-o prin uşa exterioară pe care servitorii nu apucaseră să o închidă. A fost dificil la început să găsească drumul, atât de mare era întunecimea, dar spre uşurarea lor, când Adam a fluierat ascuţit, trăsura şi caii, care aşteptaseră ascunşi aleii, se

repeziră. Soţul ei şi sir Nathaniel o ridicară, aproape o aruncară pe Mimi în trăsură. Vizitiul pocni din bici şi trăsura, clătinându-se din cauza vitezei, se năpusti pe poartă mâncând pământul. În urma lor rămăsese o învălmăşeală de servitori repezindu-se peste tot, ordine strigate, uşi trântite şi undeva, aparent departe în casă, un zgomot nedefinit. Fiecare muşchi al cailor a fost încordat în timp ce galopau nebuneşte de-a lungul drumului. Cei doi bărbaţi o ţineau pe Mimi între ei, braţele amândurora fiind în jurul său, protejând-o. În timp ce mergeau, a apărut o ridicătură neaşteptată în drum, dar caii, suflând cu greu, se repeziră spre ea în viteză de cursă, depăşind-o fără să răstoarne trăsura

cu ocupanţii săi.

Ar fi o prostie să spunem că nici Adam, nici Mimi nu se temeau la întoarcerea la Turnul Blestemat. Mimi o resimţea şi mai pătrunzător decât soţul ei, ai cărui nervi erau mai rezistenţi în faţa pericolului. Totuşi ea şi-a adunat tot curajul şi efortul i-a fost de ajutor. Când s-a aflat în biroul din vârful turnului, teroarea simţită în întuneric s-a diminuat. Ea nu încercă să tragă cu ochiul pe fereastră, dar Adam o făcu şi nu văzu nimic. Lumina lunii scălda totul în jur, dar niciunde nu era se vedea acea linie tremurătoare de lumină verde.

Noaptea liniştită a avut un efect bun asupra tuturor; pericolul, fiind nevăzut,

părea îndepărtat, chiar era greu de închipuit că existase vreodată. Revenindu-i curajul, Adam se sculă devreme şi se plimbă de-a lungul Dealului, fără să observe vreo schimbare în semnele vieţii de la Castra Regis. Ceea ce a văzut, spre mirarea şi îngrijorarea sa, la întoarcerea spre casă, a fost lady Arabella, în rochia ei albă strâmtă şi gulerul de hermină, dar fără smaraldele ei; ea ieşise pe poarta de la Dumbrava Dianei îndreptându-se către Castel. Meditând asupra acestui lucru şi încercând să-i găsească vreo semnificaţie, îşi ocupă gândurile până când i se alătură lui Mimi şi lui sir Nathaniel la micul dejun. Ei au început masa în tăcere. Ceea ce se întâmplase, se întâmplase şi le era

cunoscut tuturor. Mai mult, nu era un subiect plăcut.

Când Adam a spus că o văzuse pe lady Arabella, pe drum spre Castra Regis, fiecare a avut ceva de adăugat despre ea şi dorinţele ei în legătură cu Edgar Caswall. Mimi vorbi cu amărăciune în această privinţă. Ea nu uitase vizita când, pentru a-i face rău Lillei, femeia se întovărăşise cu negrul. Era neplăcut impresionată de felul în care se ţinea după bogatul proprietar de pământ – "se arunca pe el cu atâta lipsă de ruşine", s-a exprimat ea. Mimi era interesată să afle dacă zmeul cel mare încă zbura peste turnul lui Caswall, dar dincolo de asemenea curiozitate ea nu insistă. Era în

continuare revoltată de nepăsarea cu care se purta lady Arabella, ca şi cum nimic nu se întâmplase cu o seară înainte.

Capitolul XXIV. O PROPUNERE SURPRINZĂTOARE

Cu cât Mimi se gândea mai mult la evenimentele din ultima vreme, cu atât era mai nedumerită şi tulburată. Ce însemnau toate acestea, ce puteau să însemne, în afară de faptul că, pe undeva, chiar se îndoia că ceea ce văzuse era real. Era oare posibil ca ei toţi să fi greşit şi că nu

exista nici un fel de Vierme Alb? Părea imposibil de acceptat. Să nu crezi în ceea ce era evident însemna să nu ţii seama că în vremurile de demult existaseră monştri pe pământ şi, cu siguranţă, unii oameni credeau chiar în asemenea schimbări misterioase de identitate. Cum ar privi-o un străin, să spunem un doctor, dacă ea i-ar povesti că fusese invitată la ceai de un monstru antediluvian şi că fuseseră serviţi de servitori din zilele noastre?

Adam se întorsese mai liniştit după plimbare; ca şi Mimi, trecuse prin faza îndoielii şi a incapacităţii de a crede în realitatea lucrurilor, deşi nu îl afectase în aceeaşi măsură. Ideea, că soţia lui suferea în urma încercării teribile, îl indigna şi

rămase cu ea un timp s-o îmbărbăteze. Apoi l-a căutat pe sir Nathaniel pentru a discuta cu el, ştiind că bunul simţ şi încrederea în sine a bătrânului le vor fi de ajutor tuturor.

Sir Nathaniel ajunsese la concluzia că, din nişte motive pe care nu le înţelegea, lady Arabella îşi schimbase planurile şi, în prezent, era mai potolită. El era înclinat să atribuie schimbarea ei de atitudine faptului că influenţa asupra lui Edgar Caswall crescuse atât de mult, încât era aproape sigură de supunerea lui în faţa farmecelor ei.

Lady Arabella îl văzuse pe Caswall în acea dimineaţă, când vizitase Castra Regis şi avuseseră o lungă discuţie, în

timpul căreia posibilitatea căsătoriei lor fusese luată în consideraţie. Caswall, fără a fi entuziast pe acest subiect, fusese curtenitor şi atent. În timp ce mergea înapoi spre Dumbrava Dianei, ea se felicită pentru noua întorsătură din viaţa ei. Era mulţumită şi această se vedea în scrisoarea pe care i-a trimis-o mai târziu, în timpul zilei, lui Adam Salton:

"Dragă domnule Salton,

Mă întreb dacă aţi avea bunătatea să mă sfătuiţi şi, dacă este posibil, să mă ajutaţi într-o chestiune de afaceri. De ceva vreme am tot încercat să mă hotărăsc să vând Dumbrava Dianei, am tot amânat

acest lucru. Este proprietatea mea şi nimeni nu trebuie să fie consultat în legătură cu ceea ce doresc să fac cu ea. A fost cumpărată de răposatul meu soţ, căpitanul Adolphus Ranger March, care avea o altă reşedinţă, The Crest, Appleby. El a obţinut toate drepturile, de tot felul, inclusiv pentru săpături miniere şi vânătoare. Când a murit, mi-a lăsat mie întreaga sa avere. Voi resimţi părăsirea acestui loc care mi-a devenit drag: amintirea numeroaselor zile fericite ale căsătoriei mele din tinereţe şi a bărbatului pe care l-am iubit şi care m-a iubit atât de mult mă va urmări mereu. Aş fi dispusă să vând locul la orice preţ rezonabil, atâta timp, bineînţeles, cât cumpărătorul ar fi

unul pe care l-aş agrea. Aş îndrăzni să spun că dumneavoastră sunteţi persoana ideală. Mă mă întreb dacă printre prietenii dumneavoastră australieni ar exista cineva care ar dori să se stabilească în ţara-mamă şi care ar dori să locuiască într-una dintre cele mai istorice regiuni din Anglia, plină de romantism şi legendă, o proprietate care, deşi mică, este într-o stare perfectă şi cu posibilităţi nelimitate de dezvoltare. În plus, casa a fost reamenajată în stil modern. Posesia imediată poate fi aranjată. Avocaţii mei vă pot oferi, dumneavoastră sau oricui sugerat de dumneavoastră, toate detaliile legale şi istorice. Un cuvânt de acceptare din partea dumneavoastră este tot ceea ce

este necesar şi putem lăsa ca detaliile să fie lămurite de agenţii noştri. Mă iertaţi, nu-i aşa, dacă v-am deranjat în această chestiune şi credeţi-mă a dumneavoastră cu multă stimă,

Arabella March.”

Adam citi aceasta de mai multe ori şi apoi se duse la Mimi şi o întrebă dce părere are. Ea a răspuns că în acesta, ca şi în celelalte lucruri, era dispusă să facă orice ar hotărî el.

— Dragule, cred că tu judeci ceea ce este cel mai bine pentru noi. Simte-te cât se poate de liber să acţionezi aşa cum te îndeamnă dorinţa. Ne aflăm în mâinile

Domnului şi El ne-a ghidat până acum, facă-se voia Lui.

Din camera soţiei sale, Adam Salton se duse direct în biroul din turn, unde ştia că se află sir Nathaniel la acea oră. Bătrânul era singur, iar după ce intră închise uşa şi se aşează alături de el.

— Credeţi, că ar fi bine să cumpăr Dumbrava Dianei?

— Domnul să mă apere! spuse bătrânul, uimit, de ce oare ai vrea să faci asta?

— Ei bine, am jurat să distrug acel Vierme Alb şi sunt în stare; mi-ar fi însă mai uşor şi ar evita complicaţiile, dacă proprietatea, sălaşul său, mi-ar aparţine.

Sir Nathaniel ezită mai mult ca de

obicei înainte de a vorbi, era adâncit în gânduri.

— Da, Adam, este multă judecată în sugestia ta, deşi m-a uimit la început. Cred că, ai face bine să cumperi proprietatea. Dacă ai nevoie de mai mulţi bani, anunţă-mă, astfel încât să îţi pot fi bancher.

— Vă mulţumesc, din toată inima, dar am mai destui bani. Mă bucur că sunteţi de acord.

— Proprietatea este istorică şi cu trecerea timpului îşi va mări valoarea. Mai mult, îţi pot spune ceva, ceea ce este într-adevăr doar o presupunere, dar care, dacă am dreptate, va adăuga o valoare şi mai mare locului. Adam ascultă. Ţi-a atras atenţia vreodată de ce vechiul nume,

“Sălaşul Viermelui Alb”, i-a fost dat? Ştim că exista un şarpe care în vremurile vechi era numit vierme, dar de ce alb?

— Chiar nu ştiu, nu m-am gândit niciodată la asta. Pur şi simplu am luat-o de bună.

— Aşa am făcut şi eu la început, cu mult timp în urmă. Dar mai târziu am găsit explicaţia.

— Şi care a fost motivul?

— Pur şi simplu şi numai pentru că şarpele sau viermele era alb! Suntem aproape de comitatul Stafford, unde marea industrie a ceramicii s-a dezvoltat. Stafford îşi datorează o mare parte a bogăţiei marilor depozite de caolin. Aceste depozite se cam epuizează cu

timpul, dar de secole aventurierii din Stafford au căutat caolinul, aşa cum fermierii şi exploratorii din Ohio şi Pennsylvania au căutat ţiţei. Oricine are o proprietate pe care poate fi descoperit caolinul dă peste un fel de mină de aur.

— Tot nu pricep...

— Viermele trebuia să găsească o cale directă spre mlaştini şi găurile de noroi şi, probabil, caolinul fiind uşor penetrabil, a perforat un strat de caolin, circulând prin galerie. Tot frecându-şi pielea aspră de pereţi, o parte din argilă s-a lipit de pielea lui. Când monstrul ieşea la vedere în lumea de sus, era albit din contactul cu caolinul. De aici numele, care nu are vreo semnificaţie criptică, ci doar

faptică. Acum, dacă această presupunere este adevărată, şi nu văd de ce n-ar fi, trebuie să existe un depozit de argilă albă, posibil de o grosime imensă.

— E foarte interesant şi tentant în acelaşi timp, spuse Adam.

Sir Nathaniel continuă cu veselie.

— Când lumea comerţului îşi va dă seama de valoarea descoperirii tale, ar fi cât se poate de bine ca titlul de proprietate să fie perfect asigurat. Dacă cineva a meritat un asemenea câştig, tu eşti acela, vei da lovitura, tinere.

Cu ajutorul prietenului său, Adam îşi asigură proprietatea fără pierdere de timp. Apoi el merse să îşi vadă unchiul, şi îi spuse despre aceasta. Richard Salton a

fost încântat să-şi vadă tânăra rudă deja posesorul constructiv al unei averi atât de frumoase – una care îi dădea un statut important în comitat. El puse mult întrebări pline de îngrijorare despre Mimi şi lucrăturile Viermelui Alb, dar Adam îl linişti.

În dimineaţa următoare, sir Nathaniel l-a întrebat pe Adam cum plănuia să procedeze în legătură cu îndeplinirea jurământului său.

— Este o chestiune dificilă cea pe care ţi-ai asumat-o. Să distrugi un asemnea monstru este oarecum ca una dintre muncile lui Hercule, nu numai mărimea şi greutatea şi puterea de a le folosi în feluri neştiute sunt împotriva ta,

dar partea ocultă este ea însăşi o dificultate greu de trecut. Viermele este deja stăpân pe toate elementele în afară de foc – şi nu văd cum poate fi folosit focul pentru atac. Nu trebuie decât să se cufunde sub pământ în modul său obişnuit şi nu îl poţi depăşi nici dacă ai avea resursele celei mai mari mine de cărbuni existente. Dar îndrăznesc să cred că ai conceput vreun plan în minte, adăugă el în mod curtenitor.

— Am, dar, bineînţeles, s-ar putea să nu reziste testului practic.

— Pot să aflu ideea?

— Ei bine, mi-am amintit că, la un moment dat, o idee s-a răspândit prin cercurile financiare conform căreia Bănca

Angliei nu era protejată suficient împotriva incendiului. Prin urmare, directorii acelei instituţii au consultat multe persoane despre care se presupunea că ştiu ce paşi trebuiau urmaţi şi în cele din urmă s-a decis că cea mai bună protecţie împotriva focului nu era apa, ci nisipul. Ca să pună planul în practică o mare cantitate de nisip fin, de la mare, cel care este luat de vânt şi este folosit pentru umplerea clepsidrelor, a fost depozitată în lăzi speciale prin toată clădirea şi mai ales în punctele cele mai vulnerabile la incendiu.

Propun să aduc la Dumbrava Dianei, imediat ce intră în posesia mea, o cantitate enormă de astfel de nisip şi îl voi turna în

gura de puţ, care cu timpul se va astupa. Astfel lady Arabella, în deghizarea ei de Vierme Alb, se va vedea izolată de refugiul ei. Gaura este un destul de îngustă şi foarte adâncă, de câteva sute de picioare, poate. Greutatea nisipului pe care aceasta l-ar conţine nu ar fi suficientă ca să îl oprească, dar fricţiunea unui asemenea trup luptându-se cu el ar fi dureroasă şi i-ar încetini înaintarea.

— Un moment. Ce folos ar avea nisipul pentru distrugere?

— Nici unul, în mod direct, dar ar ţine locului trupul care se luptă până când restul planului meu se pune în practică.

— Şi care este restul?

— În timp ce nisipul este turnat în

gura puţului, cantităţi de dinamită pot fi aruncate, de asemenea!

— Bun! Dar cum explozia va dărâma şi casa, desigur, nu asta este ceea ce intenţionezi.

Adam zâmbi.

— Nu, va fi o explozie controlată şi nu va fi nici o daună în afara suprafeţei dorite.

Sir Nathaniel dădu din cap aprobator.

— Acesta pare un plan bun, unul excelent. Dar dacă trebuie să facă praf atâtea picioare de galerie, ar putea distruge întreaga vecinătate.

— Şi o va elibera de un monstru, adăugă Adam, în timp ce părăsea camera ca să-şi caute soţia.

Capitolul XXV.
ULTIMA BĂTĂLIE

Lady Arabella îşi instruise avocaţii să se grăbească cu vânzarea Dumbravei Dianei, astfel că nu s-a pierdut nici un moment ca Adam Salton să intre în posesia proprietăţii şi să-şi înceapă punerea în practică a planului său. Pentru a acumula cantitatea necesară de nisip fin de mare, el i-a dat ordin administratorului său să se pregătească pentru un sistem elaborat de împrăştiere pe toate pământurile sale. O grămadă uriaşă de nisip, adus din golfuri de pe coasta galeză, a început să crească în spatele

Dumbravei. Nimeni nu părea să suspecteze că era pentru alt scop decât cel care fusese declarat.

Lady Arabella, singura care ar fi putut să ghicească, era acum atât de absorbită de urmărirea matrimonială a lui Edgar Caswall, că nu avea nici timpul, nici dorinţa pentru gânduri străine de el. Ea încă nu se mutase din casă, deşi în mod formal predase proprietatea.

Adam ridică un adăpost primitiv din tablă ondulată în spatele Dumbravei, în care şi-a depozitat explozibilii. Totul fiind pregătit pentru marea sa încercare oricând venea momentul, el era acum mulţumit să aştepte şi, ca să-i treacă vremea, se interesa de alte lucruri, chiar

şi de zmeul cel mare al lui Caswall, care încă plutea deasupra turnului înalt de la Castra Regis.

Mormanul de nisip fin creştea atât de mare încât îi uimea pe arendaşii şi fermierii din jurul Dealului. Ceasul pentru cataclismul intenţionat se apropia în graba mare. Adam dorea să apară o ocazie favorabilă să îl viziteze pe Caswall în turnul de la Castra Regis. În cele din urmă, într-o dimineaţă, se întâlni cu lady Arabella, care mergea spre castel şi o rugă să-i permită să o însoţească. Ea a fost bucuroasă, din propriile ei motive, să-i îndeplinească dorinţa şi împreună au intrat în spre camera din turn. Caswall a fost foarte surprins să îl vadă pe Adam

venind în casa lui, dar îşi jucă rolul de gazdă atât de bine, încât îl păcăli pe Adam. Au ieşit cu toţii pe acoperişul turnului, unde el le-a explicat oaspeţilor săi mecanismul de ridicare şi coborâre a zmeului, profitând şi de oportunitatea de a testa mişcările mulţimii de păsări, cum răspundeau aproape instantaneu la coborârea sau ridicarea zmeului.

Pe drumul de întoarcere, spre casă, Lady Arabella îl întrebă dacă l-ar putea ruga ceva. Primind permisiunea, ea explică faptul că înainte de a pleca definitiv din Dumbrava Dianei, unde trăise atât de mult timp, avea dorinţa de a cunoaşte adâncimea gurii de puţ. Adam a fost cât se poate de bucuros să îi

îndeplinească cererea, nu din vreun sentiment, ci fiindcă era direct interesat în examinarea culoarului Viermelui, care ar îndepărta orice suspiciune rezultând din prezenţa sa în zonă. El adusese de la Londra un aparat Kelvin de măsurare prin sunete, cu o lungime suficientă de coardă metalică ca să testeze adâncimea probabilă; firul trecea uşor peste tambururi de înfăşurare şi era fixat deasupra găurii, iar el era mulţumit să aştepte cel mai avantajos moment pentru experimentul său final.

Între timp, lucrurile se desfăşuraseră în linişte la Ferma Mercy. Lilla, bineînţeles, se simţea singură în absenţa verişoarei sale, dar ritmul lin al vieţii

continua şi pentru ea ca şi pentru ceilalţi. După ce a trecut primul şoc al despărţirii, lucrurile au intrat în rutina lor obişnuită. Într-o privinţă, totuşi, a fost o diferenţă semnificativă: căsătoria lui Mimi o puse pe gânduri; în mod natural, ea a ajuns la concluzia că ar fi timpul să aibe şi ea un soţ. Nu prea avea mult de ales, la fermă nu găsise pe cineva corespunzător. Nu era de acord cu personalitatea lui Edgar Caswall şi lupta lui cu Mimi o speriase, dar el era fără îndoială o partidă excelentă, mult mai bună decât avea ea vreun drept să spere. Aceasta cântăreşte greu în cazul unei femei şi mai ales una din clasa ei socială. Astfel că, per total, ea era mulţumită să lase lucrurile să îşi

urmeze cursul şi să se supună rezultatului.

Totuşi, a avut motive să creadă că lucrurile nu se îndreptau spre fericire. Nu îşi putea închide ochii în faţa unor anumite fapte tulburătoare, printre care erau existenţa lui lady Arabella şi intimitatea ei crescândă faţă de Edgar Caswall şi natura lui rece şi arogantă, atât de puţin potrivită cu înflăcărarea care este specificul viselor de fericire ale unei tinere fecioare. Cum se vor schimba lucrurile, dacă ea urma să se căsătorească cu el, îi era teamă să se gândească. Toate spuneau că perspectivele nu erau fericite pentru ea, iar ea tânjea în secret ca ceva să se întâmple să strice ordinea lucrurilor aşa cum erau aranjate în prezent.

Când Lilla primi un bilet din partea lui Edgar Caswall care întreba dacă putea veni la ceai în după-amiaza următoare, inima îi pieri. Doar de dragul tatălui ei, şi nu trebuia să îl refuze sau să arate vreo aversiune pe care el ar putea-o considera impolitețe. Îi era dor de Mimi mai mult decât putea să spună sau chiar îndrăznea să se gândească. Până atunci, întotdeauna se îndreptase spre verişoara ei pentru compasiune, pentru înţelegere, pentru sprijin loial. Acum ea şi toate aceste lucruri şi o mie altele – blânde, încurajatoare, susţinătoare – se duseseră. Şi în locul lor era un gol dureros.

În timpul întregii după-amiezi şi a serii şi în timpul dimineţii următoare,

singurătatea bietei Lilla a devenit o adevărată agonie. Pentru prima dată şi-a dat seama de sentimentul pierderii ei, de parcă toată suferinţa dinainte fusese doar o pregătire. Apoi peste toate acestea era un nou sentiment de teamă. Reacţia ei de la sentimentul de siguranţă, care o înconjurase toată viaţa, la o nelinişte nepotolită, era, în anumite momente, insuportabilă. Devenise obsedată de idee că va muri în curând. Totuşi, oricare ar fi fost propriile sentimente, întrucât fusese crescută ca să ia în considerare în primul rând îndatoririle ei, se încurajă singură să facă faţă noilor situaţii.

Totuşi, lupta teribilă şi prelungită pentru autocontrol îşi spunea cuvântul

asupra Lillei. Ea arăta, aşa cum se simţea, bolnavă şi slăbită. Era, într-adevăr, tristă, cu cearcăne în jurul ochilor, palidă şi cu un tremur instinctiv al buzelor pe care nu era deloc în stare să şi-l reprime. Pentru ea a fost o situaţie nefericită că Mimi era departe, deoarece iubirea ei ar fi adus lumină în starea sănătăţii bietei fete. Lilla era complet incapabilă să facă ceva ca să scape de starea în care se afla, dar verişoara ei, cu experienţa luptelor precedente cu domnul Caswall şi a stării în care o lăsaseră acestea, ar fi luat măsuri, chiar şi unele categorice, dacă era necesar, ca să împiedice o repetare.

Edgar sosi cu punctualitate la momentul stabilit de ea însăşi. Când Lilla,

prin fereastra cea mare, l-a văzut apropiindu-se de casă, tulburarea ei era demnă de milă. Totuşi s-a îmbărbătat şi comportarea ei a fost normală. Se gândise înspăimântată că umbra neagră a lui Oolanga, de care îi era groază, l-ar urma pe stăpânul său. O greutate i s-a ridicat de pe suflet atunci când el nu şi-a făcut obişnuita apariţie îndrăzneaţă. Ea se temuse, de asemenea, deşi mai puţin, ca nu cumva lady Arabella să se prezinte pentru a-i face necazuri ca şi înainte.

Cu prevederea naturală a unei femei, ea crease aranjamentul mesei de ceai ca o indicaţie sutilă a diferenţei sociale dintre ea şi musafir. Alesese tacâmuri, la fel ca şi hrana întinsă pe masă, dintre ce cele

mai umile. În loc să etaleze ceainicul din argint şi ceştile din porţelan, ea pusese un ceainic de pământ ars, aşa cum se obişnuia într-o bucătărie de fermă; ceştile şi farfuriile precum şi ulciorul de sâmântână erau tot din ceramică. Pâinea era integrală simplă, făcută în casă. Untul era bun, deoarece chiar ea îl făcuse, în timp ce condimentele şi mierea proveneau din grădina ei. S-a întristat când el a privit cam dispreţuitor spre bunătăţile simple oferite.

Faţa lui Caswall era mai contractată şi împietrită ca niciodată, ochii săi pătrunzători păreau de la început să se uite direct prin ea. Inima ei tremură când se gândi la ce va urma: care va fi sfârşitul,

când acesta era numai începutul! Ca un fel de protecţie, deşi nu putea fi decât de natură sentimentală, ea adusese din camera ei fotografii de-ale lui Mimi, de-ale bunicului său şi de ale lui Adam Salton, pe care îl considere de încredere, ca pe un frate pe care se putea baza. Ea ţinea fotografiile lângă inima ei, către care îşi furişa mâna, când teama devenea atât de pătrunzătoare încât îi zdruncina calmul pe care şi-l impusese.

La început, Edgar Caswall a fost politicos, chiar atent, dar după puţin timp, începu să-şi manifeste tendinţa de dominare pe care o arătase la vizitele anterioare. Ea era pregătită, totuşi, pentru aceasta, şi prin experienţa căpătată şi prin

instinctul natural de luptă din ea. În timp ce minutele treceau, amândoi şi-au controlat puterile păstrând egalitatea.

Fără avertisment, confruntarea mentală dintre cele două individualităţi începu din nou. De data aceasta, atât cauzele pozitive cât şi cele negative erau în favoarea bărbatului. Femeia era singură şi într-o dispoziţie proastă, nesusţinută; absolut nimic nu era în favoarea ei, în afară de amintirea celor două competiţii victorioase; în timp ce bărbatul, deşi nesprijinit, ca mai înainte, de lady Arabella sau Oolanga, era în deplină putere, bine odihnit şi fără emoţii. El şi-a fixat privirea cu un sentiment conştient de putere şi, întrucât părea să îşi facă efectul

imediat asupra fetei, el simţi din ce în ce mai mult că victoria finală se apropie.

După puţin timp fermitatea Lillei începu să cedeze. Ea simţea că întrecerea nu este egală şi ea nu era în stare să se folosească de forţa ei, nu putea să se apere de cineva pe care ea îl iubea şi căruia îi era devotat în taină. Edgar văzu relaxarea muşchilor feţei ei şi coborârea pleoapelor grele care păreau să se prăbuşească în somn. Lilla făcu un efort lăudabil de a-şi însufleţi puterile diminuate, dar fără succes. În cele din urmă s-a produs o întrerupere: prin fereastra cea largă ea o văzu pe lady Arabella intrând prin poarta simplă a fermei şi avansând spre uşa holului,

înveşmântată ca de obicei în rochie albă, strâmtă, care îi accentua silueta subţire, sinuoasă.

Imaginea făcu pentru Lilla ceea ce nici un efort voluntar nu ar fi putut să facă. Ochii ei sclipiră şi într-o clipă se simţi de parcă o nouă viaţă se dezvoltase brusc în interiorul ei. Intrarea lui lady Arabella, nepăsătoare, trufaşă, arogantă, mări efectul, astfel că atunci când cele două au stat alături una de cealaltă bătălia s-a reluat. Domnul Caswall, de asemenea, a primit un nou impuls din venirea ei şi toată stăpânirea lui şi puterea i-au revenit. Privirera lui, intensificată, avea un efect hipnotic mai evident decât fusese până atunci. Lilla era copleşită, faţa ei deveni

roşie şi albă, roşu aprins şi îngrozitor de palidă, într-o succesiune rapidă. Genunchii ei cedară şi ea practic se prăbuşea la podea, când, spre surprinderea şi bucuria ei, Mimi intră în cameră, alergând grăbită şi răsuflând din greu.

Lilla îşi reveni şi cele două îşi strânseră mâinile. Cu aceasta, o nouă senzaţie de putere, mai intensă decât simţise Lilla vreodată în ea, păru să o însufleţească. Mâna ei mătură aerul în faţa lui Edgar Caswall, împingându-l înapoi din ce în ce mai mult, cu fiecare mişcare, până când în cele din urmă el păru să fie pur şi simplu azvârlit prin uşa pe care Mimi o lăsase deschisă şi căzu cât era de

lung pe aleea cu pietriş din afară.

Apoi se produse colapsul final şi definitiv al Lillei, care, fără un sunet, se prăbuşi la pământ.

Capitolul XXVI. FAŢĂ ÎN FAŢĂ

Mimi a fost extrem de tulburată când a văzut-o pe verişoara sa zăcând nemişcată. De puţine ori în timpul vieţii, o văzuse pe Lilla pe punctul de a leşina, dar niciodată nu arăta aşa, iar acum era înspăimântată. Se aruncă în genunchi alături de Lilla şi încercă, masându-i

mâinile să o readucă în simţiri. Dar toate eforturile ei au fost în zadar. Lilla încă zăcea palidă şi fără simţiri. De fapt, cu fiecare clipă arăta mai rău; pieptul ei care palpitase de efort era nemişcat, iar paloarea feţei ei deveni ca de marmură.

La toate aceste schimbări succesive frica lui Mimi crescu, până când puse stăpânire pe ea cu totul.

Lady Arabella îl urmase pe Caswall, după ce el îşi revenise suficient ca să se ridice şi să meargă, deşi împiedicându-se, în direcţia castelului. Când Mimi rămăsese absolut singură cu Lilla era înnebunită de durere şi nu ştia ce să m-ai facă.

Ea îi ridică Lillei capul şi îl aşează pe

pieptul său tânăr, cald, dar în zadar. Încremenirea trăsăturilor albe trimiseră un fior prin ea şi abia atunci îşi dădu seama că Lilla trecuse pe lumea cealaltă.

Amurgul se lăsă treptat şi umbrele înserării păreau să anunţe o furtună, dar Mimi nu observa şi nici nu-i păsa. Ea se aşeză pe podea cu braţele în jurul trupului verişoarei pe care o iubea. Mai întunecat şi mai negru deveni cerul în timp ce apropiata furtună şi noaptea care venea îşi alăturau forţele. Era singură, fără lacrimi, incapabilă să gândească. Mimi nu a ştiut cât a stat acolo. Deşi i se părea că au trecut epoci întregi, nu se putea să fi fost mai mult de o jumătate de oră. Brusc ea îşi reveni şi fu surprinsă să descopere că

bunicul ei nu se întorsese. Mâna Lillei era într-a ei şi spre surprinderea ei încă era caldă. Uluită peste măsură făcu un act de voinţă şi se ridică în picioare. Aprinse o lampă şi se uită la verişoara ei. Nu era nici o îndoială că verişoara ei era moartă, dar când lumina lămpii căzu pe ochii ei, aceştia păreau să privească la Mimi, fără intenţie, fără înţeles. Pe loc luă o hotărâre: îl va înfrunta pe Caswall şi îl va face să dea socoteală pentru asasinarea Lillei. Va lua, de asemenea, măsuri, nu ştia care sau cum, să se răzbune şi pe lady Arabella pentru rolul jucat de ea.

În această stare mentală ea aprinse toate lămpile din casă, aduse apă şi pânze şi începu pregătirea cadavrului Lillei

pentru înmormântare. Aceasta a luat ceva timp şi când a terminat, şi-a pus pălăria şi mantia şi a pornit liniştită spre Castra Regis.

În timp ce Mimi se apropia de castel, nu văzu nici un fel de lumini, în afară de cele din turn, semnalându-i că domnul Caswall se afla acolo; intră prin uşa holului care era, ca de obicei, deschisă şi căută drumul pe pipăite în susul scării până în turn. Uşa camerei era întredeschisă şi lumina dinăuntru se zărea strălucitoare. Îl văzu pe Edgar Caswall mergând neliniştit de colo colo, cu mâinile strânse la spate. Ea deschise uşa, fără să bată, şi intră în cameră. Când o văzu, el încetă să mai umble şi se uită fix

la ea plin de surprindere. Ea nu făcu nici o remarcă, nici un comentariu, dar continuă să-l ţintuiască cu privirea.

Pentru un timp domni tăcerea şi cei doi au stat privind fix unul la celălalt. Mimi a fost prima care a vorbit.

— Criminalule! Lilla este moartă!

— Moartă! Doamne, Dumnezeule! Când a murit?

— A murit în această după-amiază, chiar după ce dumneata ai plecat.

— Eşti sigură?

— Da, la fel că dumneata ai omorât-o!

— Eu am omorât-o! Ai grijă ce spui!

— Aşa cum Dumnezeu ne vede, este adevărat; şi dumneata ştii. Ai venit la

Ferma Mercy intenţionat ca să o distrugi. Şi complicea vinovăţiei dumitale, lady Arabella March, a venit cu acelaşi scop.

— Fii atentă, femeie, spuse el înfierbântat. Nu folosi asemenea cuvinte, sau vei suferi pentru asta.

— Sufăr pentru asta, am suferit, voi suferi pentru asta. Nu pentru că am grăit adevărul aşa cum am făcut-o, ci pentru că voi doi, cu o răutate diavolească, aţi împins-o pe draga mea verişoară la moarte. Dumneata şi complicea dumitale ar trebui să vă temeţi de pedeapsă, nu eu.

— Ai grijă! spuse el din nou.

— Oh, nu mă tem de dumneata sau de complicea dumitale, răspunse ea înflăcărată. Mă mulţumesc să susţin

fiecare cuvât pe care l-am spus, fiecare faptă pe care am făcut-o. Mai mult, eu cred în dreptatea lui Dumnezeu. Nu mă tem de măcinarea morilor Lui; dacă este necesar, voi pune norile în mişcare chiar eu. Dar dumitale nu îţi pasă de Dumnezeu şi nici nu crezi în El. Zeitatea ta este zmeul tău cel mare care înfrisoşează păsările dintr-un district întreg. Dar să fii sigur că mâna Lui, atunci când se ridică, întotdeauna cade la momentul potrivit. E posibil ca numele dumitale să fie chemat chiar acum la Marea Judecată. Căieşte-te cât mai este timp. Fii fericit, dacă ţi se va permite să intri în acele săli măreţe însoţit de îngerul cu suflet pur a cărui voce trebuie numai să şoptească un cuvânt de

dreptate şi dumneata vei dispărea pentru totdeauna în chinurile veşnice.

Moartea bruscă a Lillei a provocat supărare printre prietenii şi cei care îi doreau binele lui Mimi. O asemenea tragedie era complet neaşteptată întrucât Adam şi sir Nathaniel se aşteptaseră ca răzbunarea Viermelui Alb să cadă asupra lor.

Adam, lăsându-şi soţia liberă să îşi urmeze propriile dorinţe în legătură cu Lilla şi bunicul ei, se ocupă cu umplerea gurii de puţ cu nisipul fin pregătit pentru acest scop, având grijă să coboare la intervale stabilite cantităţi din stocul de dinamită, astfel încât să fie pregătită pentru explozia finală. Avea sub

supravegherea sa un grup de muncitori şi era asistat de sir Nathaniel, care venise în acest scop.

Domnul Salton, de asemenea, arăta mult interes în această muncă şi venea şi pleca în mod constant, fără să-i scape nimic de sub observaţie.

De la căsătoria ei cu Adam Salton şi sosirea lor la Turnul Blestemat, Mimi fusese înfricoşată monstrul oribil de la Dumbrava Dianei. Dar acum ea nu se mai temea de el. Ea accepta faptul că el putea să îşi ia oricând forma lui lady Arabella. Ea încă trebuia să o pedepsească şi să îi ceară socoteală pentru rolul jucat în nefericirea Lillei şi pentru participarea la uciderea ei.

Într-o seară, când Mimi a intrat în camera sa, se duse la fereastră şi aruncă o privire de-a lungul întregului orizont, privire care o convinse că Viermele Alb nu era vizibil. S-a aşezat în intrândul ferestrei şi s-a bucurat de plăcerea unei privelişti de care fusese îndepărtată de multă vreme. Camerista care o servea îi spusese că domnul Salton încă nu se întorsese acasă.

Cum se uita pe fereastră, ea văzu ceva subţire şi alb mişcându-se de-a lungul aleii. Ei i se păru că recunoaşte silueta lui lady Arabella şi instinctiv se retrase în spatele perdelei. După ce înţelese, trăgând cu ochiul de câteva ori, că doamna nu o văzuse, ea privi cu mai

multă atenţie, toată ura ei instincitvă trezindu-se la vederea ei. Lady Arabella se mişca repede şi cu îndrăzneală, uitându-se în spatele ei la intervale, de parcă se temea să nu fie urmărită. Aceasta îi dădu lui Mimi o idee că nu avea gânduri bune şi se hotărî să profite de ocazie ca să o urmărească mai de aproape.

Punându-şi în grabă o mantie şi o pălărie întunecate, aleergă pe scări în jos şi afară pe alee. Lady Arabella se mişcase, dar strălucirea rochiei ei albe era încă vizibilă printre stejarii tineri din jurul porţii. Menţinându-se în umbră, Mimi o urmări, având grijă să rămână la distanţă ca să nu-i trezească suspiciunea şi îşi privi obiectul urmăririi mergând de-

a lungul drumul în direcţia Castrei Regis.

Ea îşi continuă urmărirea cu hotărâre prin întunericul copacilor, ghidându-se după sclipirea rochiei albe, păstrând-o în vedere. Pădurea începu să devină mai deasă şi imediat ea pierdu orice indicaţie a locului unde se afla. În aceste condiţii îi era imposibil să mai facă ceva; după ce aşteptă puţin, încă ascunsă în umbră, să vadă dacă mai putea zări puţin rochia albă, se hotărî să meargă încet spre Castra Regis, încredinţându-se norocului, să ia urma din nou. Ea continuă încet, profitând de fiecare obstacol ca să rămână nevăzută.

În cele din urmă ea intră pe pământurile castelului, într-un loc de unde ferestrele turnului nu erau vizibile, fără să

ştie unde era lady Arabella.

Cât timp Mimi Salton se mişcase cu precauţie prin întuneric, ea era de fapt urmărită de lady Arabella, care o observase părăsind casa şi nu o pierduse din vedere de atunci. Era un caz al urmăritorului urmărit. Când o văzu pe Mimi aproape de uşa holului de la Castra Regis şi urcând pe trepte, se furisă după ea. Când Mimi intră în holul întunecat şi îşi găsi pe pipăite drumul în susul scării, încă, urmărind-o pe lady Arabella. Când au ajuns la turn, Mimi credea că obiectul căutării ei se afla în faţa ei.

Edgar Caswall stătea în întunericul camerei din turn, dar nimic nu îl interesa acum, de parcă moartea Lillei îl

împietrise. Neatent la nimic, nu auzi nici un sunet, simţurile sale fiind parcă amorţite.

Când Mimi ajunse la uşă, bătu uşor. Neprimind nici un răspuns, strângându-şi curajul, deschise uşa cu îndrăzneală şi intră cu inima tremurând, aflându-se în faţa unei dificultăţi neaşteptate.

Capitolul XXVII. PE ACOPERIŞUL TURNULUI

Furtuna era pe cale să izbucnească, nu doar afară, ci şi în inimile fiinţelor

omeneşti, indiferent de firea lor: Edgar Caswall, egoist şi nemilos, Mimi Salton, generoasă şi devotată celor pe care îi iubea, lady Arabella, cu instinctele şarpelui primitiv, amestecate în dorinţele şi obiceiurile feminine, care sunt întotdeauna vechi şi întotdeauna noi; toţi trei, în acest moment, erau sub aceleaşi influenţe ale naturii înconjurătoare.

Edgar, după ce şi-a îndreptat ochii spre Mimi, şi-a reluat poziţia apatică şi tăcerea mohorâtă. Mimi luă loc în linişte ceva mai încolo, de unde putea privi semnele prevestitoare ale furtunii care se apropia. Lady Arabella, în spatele uşii de acum deschise, aştepta momentul potrivit să-şi facă prezenţa cunoscută.

Afară, norii deveneau mai denşi şi mai negri; forţele, din a căror înfruntare ţâşneşte fulgerul, erau gata să se dezlănţuie şi tăcerea naturii proclama calmul dinaintea furtunii. Caswall simţi efectul acumulării forţelor electrice. Un fel de avânt sălbatic veni asupra sa, aşa cum simţise, uneori, chiar înainte de izbucnirea unei furtuni tropicale. În timp ce devenea conştient de aceasta, îşi înălţă capul şi o zări pe Mimi; în starea în care se afla simţea nevoia să facă o faptă disperată. Nu ştia că lady Arabella era la doi paşi şi se gândi că era singur, cu trăirile lui nesăbuite şi cu femeia care se luptase cu el şi îl dovedise şi asupra căreia îşi va revărsa preplinul urii sale.

Edgar Caswall, dacă nu era nebun, nici nu era departe. Nebunia în prima fază, monomania, atâta timp cât este generală, nu este întotdeauna observabilă, pentru observatorul neatenţionat fiind lipsit de mijloacele necesare de comparaţie. În această fază, deviaţiile ies în evidenţă într-un mod care nu poate fi negat. Cea mai obişnuită formă de monomanie începe de la o idee mult prea accentuată a importanţei de sine. Medicii psihiatrii probabil că ştiu mai multe despre vanitatea omenească şi efectele ei decât oamenii obişnuiţi. Tulburarea mentală a lui Caswall nu a fost greu de identificat. Ospiciile sunt pline de asemenea cazuri: bărbaţi şi femei care, în mod natural

egoişti şi egocentrişti, îşi apreciază atât de mult propria importanţă, încât orice altă circumstanţă din viaţă devine subordonată ei. Boala însăşi oferă material de autopreamărire. Când asta are loc în cazul unei firi mândre, egoiste şi orgolioase, dezvoltarea bolii este mai rapidă. Astfel de persoane devin pătrunse de ideea că ei au atributele Atotputernicului, identificându-se chiar cu el.

Mimi avea o suspiciune, sau, mai degrabă, o intuiţie a adevăratelor stări de fapt când l-a auzit vorbind repede şi sacadat, observând îmbujorarea anormală a feţei lui şi ochii care se roteau. Era speriată, gândindu-se că e singură cu un

om care şi-a pierdut echilibrul psihic şi poate fi în stare de orice.

Caswall se îndreptă spre scara prin care se ajungea pe terasa turnului şi i se adresă într-un mod poruncitor:

— Vino! Am nevoie de tine.

Ea se retrase instinctiv, nefiind obişnuită cu un asemenea ton. Răspunsul ei pregătea o nouă înfruntare.

— De ce să merg? Pentru ce?

El nu i-a răspuns pe loc, îşi alese cuvintele în aşa fel ca să sune mai politicos şi mai convingător, încercând s-o atragă cu o purtare amabilă.

— Am nevoie de tine, dacă vei avea bunătatea, să vii cu mine pe terasa turnului. Sunt foarte interesat de anumite

experimente cu zmeul, care ar fi, dacă nu o plăcere, cel puţin o experienţă nouă pentru tine. Ai vedea ceva care nu este uşor de văzut altfel şi nici nu-i este dat oricui să vadă.

— Voi veni, răspunse ea simplu şi Edgar se îndreptă în direcţia scării, ea urmându-l îndeaproape.

E nu-i plăcea să rămână singură la o asemenea înălţime, într-un asemenea loc, pe întuneric, cu o furtună gata să izbucnească. De el nu mai avea nici o teamă; tot ceea fusese părea să fi trecut alături de cele două victorii ale ei asupra lui în lupta voinţelor. Mai mult, suspiciunile acelea referitoare la nebunia lui încetaseră de asemenea. În conversaţia

din ultimele minute el părea atât de raţional, atât de clar, atât de neagresiv, încât ea nu mai vedea motive de îndoială. Atât de convinsă era ea, încât, atunci când el întinse o mână ca să o conducă pe scara abruptă, îngustă, ea o luă fără să se gândească în cel mai convenţional mod.

Lady Arabella, ghemuită în holul din spatele uşii, a auzit fiecare cuvânt care fusese spus şi îşi formase propria opinie despre ele. Ei îi părea evident că fusese o apropiere între cei doi care de curând fuseseră atât de ostili unul faţă de celălalt şi aceasta o făcea să clocotească de furie. Mimi se amesteca în planurile ei! Ea credea că se asigurase de atragerea lui Edgar Caswall şi nu putea tolera nici cea

mai mică şi demnă de dispreţ înclinare din partea lui care l-ar putea abate de la scopul ei. Când auzi că el voia ca Mimi să meargă cu el pe acoperişul turnului şi că ea acceptase, mânia ei deveni fără limite. Nu mai ţinu seama de pericolele care puteau să apără şi se hotărî să îi împiedice. Se strecură cu îndrăzneală şi fără zgomot şi, urcând pe scară, ieşi după cei doi pe terasă. Era foarte frig, pentru că rafalele teribile ale furtunii care măturau totul în jurul turnului intrau peste tot unde nu întâmpinau rezistenţă, şuierând şi răsucindu-se în jurul stâlpului cu steag fluturând. Sfoara zmeului şi sârma care controla alergătorii făceau un acompaniament de sunete ciudate, o

vibraţie de o harpă drăcească, potrivită pentru uvertura tragediei care părea gata să înceapă.

Inima lui Mimi bătea cu putere. Luminile camerei îi revelaseră pe moment, în timp ce ieşeau, faţa lui Edgar, concentrată aşa cum era ori de câte ori intenţiona să îşi folosească puterile hipnotice. Acum sprâncenele negre formau o linie groasă, sub care ochii săi străluceau şi sclipeau ameninţător. Mimi recunoscu pericolul şi îşi luă atitudinea sfidătoare care de două ori deja îi serivse atât de bine. Ea se temea că circumstanţele şi locul erau împotriva ei şi dorea să fie înarmată dinainte.

Cerul era acum luminat de fulgere

îndepărate care se succedau din ce în ce mai repede. Părea să îi afecteze şi pe bărbat şi pe femeie. Edgar părea cu totul sub influenţa sa: spiritul său era înflăcărat, mintea sa exaltată. Acum era mai nebun decât se arătase mai devreme, în timpul serii.

Mimi, încercând să stea cât mai departe de el posibil, se deplasă pe podeaua din piatră al terasei turnului şi găsi o nişă care o proteja. Nu era departe de locul se ascundea lady Arabella.

Edgar, lăsat astfel singur în mijlocul terasei turnului, se simţea stăpân, cu toată lumea la picioarele sale. Ştia că Mimi este în apropiere, deşi o pierduse din vedere. Vorbi tare şi sunetul propriei

voci, purtat de vântul în rafale se adăuga concertului furtunii, mărindu-i excitarea. I se părea că însăşi manifestările naturii erau supuse propriei lui voinţe. Ajunsese la sublimul nebuniei sale; acum, în mintea lui, el era chiar Atotputernicul şi orice s-ar întâmpla ar fi îndeplinirea propriilor porunci. Deoarece nu o putea vedea pe Mimi, fără să se întoarcă, strigă tare:

— Vino la mine! Acum vei vedea ce dispreţuieşti, vei înţelege împotriva cui te lupţi. Tot ceea ce vezi este al meu: întunericul şi lumina, tot ce există, sau a existat, sau va exista. Când Stăpânul Răului l-a luat pe Christos într-un loc înalt şi i-a arătat Lui toate împărăţiile pământului, el a făcut ceea ce credea că

nimeni nu putea face. Greşea! M-a uitat pe mine. Eu îţi voi trimite lumină, până în puterile cerului. O lumină atât de mare încât va împrăştia norii negri care se rostogolesc şi se strâng în jurul nostru. Uite! Uite! Chiar la atingerea mâinii mele acea lumină capătă viaţă şi se ridică în sus, tot în sus, şi tot mai sus!

În timp ce vorbea se îndrepta spre colţul turnului, unde zbura zmeul uriaş şi pe care urcau alergătorii. Mimi se uita îngrozită şi prea înspăimântată să mai scoată o vorbă ca nu cumva să precipite vreo calamitate. Înăuntrul nişei, lady Arabella se ghemuia într-un paroxism al fricii.

Edgar luă o cutie din lemn, care avea

o gaură prin care trecea sârma alergătorului, declanşând un mecanism deoarece se auzi un sunet ca un vâjâit. Dintr-o parte a cutiei atârna un fel de panglică ţeapănă, care pocnea după cum o legăna vântul. Pentru câteva secunde Mimi o văzu în timp ce era trimisă în sus de-a lungul sforii, către zmeu. Apoi a auzit o trosnitură puternică şi o lumină bruscă a ţâşnit din fiecare colţ al cutiei. Apoi o flacără a aprins panglica pocnitoare, strălucind cu o lumină atât de puternică, încât întregul ţinut din jur se reliefa în faţa fundalului de nori negri. Preţ de câteava secunde lumina rămase, apoi brusc dispăru, făcând întunericul şi mai dens. Era pur şi simplu o lumină de magneziu,

care fusese aprinsă de mecanismul din interiorul cutiei şi purtată către zmeu. Edgar era într-o stare de agitaţie exaltată, strigând şi urlând cu toată forţa vocii sale şi ţopăind, în acelaşi timp, ca un nebun.

Lady Arabella, cu ciudata ei natură dublă, uită de planurile matrimoniale şi se hotărî să-l atragă pe Edgar Caswall în gaura Viermelui Alb. Dar cum? Privi în jur şi soluţia îi veni repede. Toate gândurile bărbatului erau absorbite de zmeul şi de parada cu care spera s-o fascineze pe rivala ei imaginară, Mimi.

Într-o clipă ea se furişă prin întuneric la roata în jurul căreia era înfăşurată sârma alergătorilor şi cu degete abile o înhăţă. Apoi se furişă, încuind uşa în urma

ei.

Alergă în josul scării turnului, lăsând sârma să se desfăşoare liberă de pe roata pe care o ţinea cu grijă şi, ieşind afară, se grăbi pe alee cu toată viteza. Ajunse curând la propria poartă şi apoi la uşa din fier care ducea la gura puţului, pe care o deschise.

Se simţi mulţumită de ea însăşi. Toate planurile ei dădeau rod. Stăpânul de la Castra Regis era aproape în îmbrăţişarea ei mortală. Femeia de al cărei amestec se temuse, Lilla Watford, era moartă. Cu adevărat, totul era bine şi ea simţi că putea lua o pauză ca să se odihnească. Îşi deschise hainele cu degete febrile şi bucurându-se pe deplin de

libertatea sa naturală, îşi întinse silueta subţire cu o încântare animalică pe o canapea, în aşteptarea victimei! Sângele vieţii lui Edgar Caswall va fi mai mult decât satisfăcător pentru o perioadă.

Capitolul XXVIII. IZBUCNIREA FURTUNII

După ce lady Arabella dispăruse în obişnuitul ei mod lipsit de zgomot, ceilalţi doi au rămas, în tăcere, pentru un timp la locurile lor pe terasa turnului: Caswall pentru că nu mai avea nimic de spus,

Mimi pentru că avea multe de spus şi dorea să îşi pună ordine în gânduri. Pentru un timp domni tăcerea între ei. În cele din urmă, Mimi începu – se hotărâse cum să acţioneze.

— Domnule Caswall, spuse ea tare, ca să fie sigură că era auzită prin vâjâitul vântului şi pârâiturile continue ale electricităţii.

Caswall mormăi ceva ca răspuns, dar cuvintele lui au fost luate de furtună, dar ea ştia acum exact unde se afla el pe terasă şi încercând să-l supravegheze, vorbi din nou, ridicându-şi vocea aproape până la un strigăt.

— Uşa este încuiată. Vă rog să o descuiaţi. Nu pot să ies.

În timp ce vorbea, ea căuta în tăcere revolverul pe care i-l dăduse Adam în caz de urgenţă şi care acum îl ţinea la pieptul ei. Se simţea prinsă precum un şoarece în cursă, dar nu avea de gând să fie luată prin surprindere, orice s-ar fi întâmplat. Şi Caswall se simţea prins în capcană şi toată bruta din el se trezi la această urgenţă. Cu o voce răguşită şi brutală – foarte asemănătoare cu ce a care se aude când o soţie este bătută de soţul ei în mahalale – spuse printre dinţi:

— Ai venit de bună voie, fără permisiune, fără să te fi poftit. Acum poţi să stai sau să pleci după cum doreşti. Dar trebuie să te descurci singură; nu mă interesează deloc ce faci.

Răspunsul ei calm ascundea foarte bine neliniştea din sufletul ei.

— Plec. Învinovăţeşte-te singur dacă nu îţi place momentul şi maniera. Îndrăznesc să spun că Adam, soţul meu, va avea de spus câteva cuvinte despre aceasta!

— Să spună şi naiba să-l ia, şi pe tine! O să-ţi fac lumină. N-o să pretinzi că nu ai văzut ce făceai.

În timp ce vorbea, aprindea o altă bucată de panglică de magneziu, care dădu o lumină orbitoare în care totul era perfect vizibil, până al cel mai mic detaliu. Aceasta îi convenea perfect lui Mimi. Ea observă cu atenţie uşa şi încuietoarea ei înainte ca strălucirea să se stingă. Ea

scoase revolverul şi trase în încuietoare, bucăţile zburând în toate direcţiile, dar fără să rănească pe nimeni, din fericire. Apoi alergă în jos pe scara îngustă şi tot aşa spre uşa din hol. Deschizând-o şi pe aceasta, fugi pe alee, fără să-şi micşoreze viteza până când ajunse gâfâind în faţa uşii de la Lesser Hill. Uşa a fost deschisă pe loc când a sunat.

— Este soţul meu înăuntru? întrebă ea.

— Tocmai a sosit, de câteva minute. S-a dus în birou, răspunse un servitor.

Ea alergă în sus pe scări şi i se aruncă în braţe. El părea uşurat când o văzu, dar îi scrută faţa îndeaproape. Văzu că era agitată şi o conduse spre canapeaua

de la fereastră, aşezându-se lângă ea.

— Acum, dragă, spune-mi totul!

Ea îi relată trecu în grabă toate detaliile aventurii ei de pe terasa turnului. Adam ascultă cu atenţie, fără să o stânjenească cu vreo întrebare. Tăcerea lui grijulie a fost de mare ajutor pentru ea, deoarece îi permise să îşi strângă şi să-şi organizeze gândurile.

— Trebuie să merg să îl văd pe Caswall mâine dimineaţă, să aud ce are de spus despre acest asta.

— Dar, iubitule, de dragul meu, să nu te cerţi cu domnul Caswall. Am trecut prin prea multe încercări şi dureri de curând, să ţi se întâmple şi ţie ceva rău.

— Nu se va întâmpla, dragă, dacă pot

face eu ceva, cu voia Domnului, spuse el solemn şi o sărută.

Apoi, punând cap la cap tot ce deja ştia şi tot ce tocmai aflase, zise:

— Caswall s-a implicat într-un joc periculos. Mi se pare că tânărul ăsta, deşi nu pare să-şi dea seama, e gata să se prăbuşească!

— Cum? Nu înţeleg.

— Zmeul care pluteşte într-o noapte ca aceasta deasupra unui loc precum turnul de la Castra Regis este, ca să ne exprimăm cel în mai blând mod, periculos: invită moartea sau alte accidente provocate de fulger, aducându-l în interiorul locului unde trăieşte. Zmeul acela este sus în aer şi va atrage,

inevitabil, fulgerul. Va trăzni turnul cu o forţă de sute de ori mai mare decât un întreg parc de artilerie şi va face praf şi pulbere Castra Regis. Dacă există vreun metal prin care se poate scurge, acesta nu numai că îi va arăta drumul, dar va fi însuşi drumul.

— E periculos să fii pe afară când se produce un astfel de lucru? întrebă ea.

— Nu, soţioară. Ar fi cel mai sigur loc posibil – atâta timp cât nu se află în drumul curentului electric.

— Atunci, hai să ieşim afară. Nu vreau să ni se întâmple ceva rău. Dacă afară este cel mai sigur, acela este locul pentru noi.

Fără un alt cuvânt, ea îşi puse la loc

mantia pe care o dăduse jos şi o pălărie mică pe cap.

Adam îşi puse şi el şapca şi, după ce şi-a verificat revolverul, îi dădu mâna şi au părăsit casa împreună.

— Cred că cel mai bun lucru ar fi să dăm o raită pe la toate locurile de care suntem cumva legaţi.

— În regulă, dragule, sunt pregătită. Dar, dacă nu te superi, am putea merge mai întâi pe la Mercy? Sunt neliniştită în privinţa bunicului şi am putea vedea dacă – până acum, în orice caz – nu s-a întâmplat ceva pe acolo.

Au pornit drumul înalt de-a lungul vârfului Dealului. Vântul avea aici o forţă mare şi făcea un zgomot bubuitor când

trecea repede pe deasupra. Mimi de-abia putea să se ţină pe picioare. Nu îi era frică, dar forţa căreia i se opunea îi dădea o scuză bună ca să se ţină foarte strâns de soţul ei.

La Mercy nu era nimeni treaz, cel puţin, toate luminile erau stinse. Pentru Mimi, obişnuită cu regulile de noapte din casă, erau semne clare că totul era bine, în afară de cămăruţa de la primul etaj unde erau lăsate storurile. Mimi nu putea suporta să se uite la ea sau să se gândească la ea, era camera Lillei. Adam îi înţelese durerea, deoarece el fusese interesat îndeaproape de biata Lilla şi o regreta. El se aplecă spre Mimi şi o sărută şi apoi o prinse de mână şi i-o ţinu strâns.

Astfel au mers mai departe împreună, întorcându-se către şoseaua spre Castra Regis.

La poarta de la Castra Regis au devenit şi mai atenţi. Când se apropiau, Adam se împiedică de sârma pe care lady Arabella o lăsase pe pământ.

Adam îi şopti soţiei la ureche:

— Nu vreau să te sperii, Mimi dragă, dar pe oriunde se află sârma aceasta este periculos.

— Periculos! Cum?

— Este drumul pe care va călători fulgerul; în orice moment, chiar acum în timp ce noi vorbim şi căutăm, o forţă înfricoşătoare poate fi eliberată peste noi. Aleargă înainte, dragă; ştii drumul spre

locul în care aleea se uneşte cu şoseaua. Dacă vezi sârma, stai departe de ea, pentru numele lui Dumnezeu. O să vin lângă tine la poartă.

— Ai de gând să urmăreşti sârma singur?

— Da, dragă. Unul este suficient pentru această muncă. Nu voi pierde nici o clipă până când voi ajunge lângă tine.

— Adam, când am venit cu tine pe câmp deschis, dorinţa mea principală era ca noi să fim împreună, în caz că se întâmplă ceva grav. Nu îmi vei refuza acest drept, nu-i aşa, dragule?

— Nu, dragă, nici pe acesta şi nici vreun alt drept. Slavă Domnului că soţia mea are asemenea dorinţe. Haide; vom fi

împreună. Ne aflăm în mâinile Domnului. Dacă El vrea, vom fi împreună la sfârşit, oricând sau oriunde ar fi acesta.

Au luat urma sârmei pe trepte şi au urmărit-o în josul aleii, având grijă să nu o atingă cu picioarele. Era destul de uşor de urmărit, deoarece sârma, chiar dacă era foarte subţire se vedea clar. Au urmărit-o dincolo de poartă şi spre Dumbravei Dianei.

Aici o nouă grijă a înnegurat chipul lui Adam, dari Mimi nu ştia despre ce este vorba. Aceasta era uşor de explicat. Adam dirijase umplerea puţului cu nisip şi explozibil, dar nu-i spusese nimic soţiei, iar acum voia s-o îndepărteze, aşa că o rugă pe Mimi să se întoarcă pe drum,

spunându-i să verifice dacă nu cumva mai exista o a doua sârmă şi să vadă unde ajunge. Ea trebuia să caute prin tufişuri şi dacă o descoperea, trebuia să îl avertizeze

În timp ce ei stăteau alături, se produse un fulger orbitor, care lumină pentru câteva secunde tot cerul şi pământul. A fost doar începutul unui şir, ce părea nesfârşit, de fulgere însoţite de tunete asurzitoare.

Adam, îngrozit, îşi trase soţia lângă el şi o ţinu strâns. Pe cât putea estima el din intervalul dintre fulger şi tunet, inima furtunii era încă la ceva distanţă, dar fulgerele erau din ce în ce mai apropiate unul de altul şi bubuitul de tunet era aproape continuu. Adam continua să se

uite în sus în direcţia unde zmeul se lupta cu sfoara care îl ţinea pe loc, observându-l la lumina fulgerelor.

În cele din urmă, se produse un fulger atât de îngrozitor, încât în strălucirea lui Natura părea să stea nemişcată. Atâta timp a durat, încât a fost timp să-i distingi forma: părea ca un copac grozav de strălucitor, întors cu susul în jos, atârnând din cer. Apoi o panglică lată de foc trăzni turnul de la Castra Regis. La lumina sa, Adam putu să vadă turnul scuturându-se şi tremurând şi în cele din urmă căzând în bucăţele, ca un castel din cărţi de joc. Trecerea fulgerului lăsă cerul întunecat din nou, dar o flacără albastră se scurse din turn chiar când se prăbuşea şi, cu o

rapiditate inimaginabilă, alergând de-a lungul pământului în direcţia Dumbravei Dianei, ajunse la casa întunecată şi tăcută, care într-o clipă izbucni într-o jerbă de flăcări.

În acelaşi moment un zgomot teribil de zdrobire a lemnăriei şi zidăriei, amestecat cu răcnete cumplite care le îngheţă sângele în vene. Instinctiv, soţ şi soţie îmbrăţişaţi aşteptau tremurând. Urletele au continuat, deşi mai puţin ascuţite, parcă înăbuşite. În mijlocul lor s-a produs o explozie zguduind măruntaiele pământului.

Flăcările de la Castra Regis şi de la Dumbrava Dianei au făcut ca totul în jur să fie luminat ca ziua. Căldura de la casa

care ardea făcea uşile masive din fier să se contorsioneze şi să cedeze, dezvăluind interiorul. Familia Salton putea acum să vadă până în camera unde se căsca gura de puţ, un abis circular întunecat şi profund, din care se ridicau ţipetele de agonie, devenind din ce în ce mai înfricoşătoare cu fiecare secundă care trecea.

Dar nu era doar zgomotul care îşi sfâşia inima ceea ca aproape a paralizat-o pe biate Mimi de teroare. Ceea ce a văzut a fost suficient ca să o umple de coşmaruri pentru tot restul vieţii. Întregul loc arăta de parcă o mare de sânge l-ar fi scăldat. Fiecare din exploziile de dedesubt aruncase din gura de puţ, de parcă ar fi

fost gura unui tun, o masă de nisip fin amestecat cu sânge şi o mocirlă greţoasă în care se aflau bucăţi mari şi roşii de carne sfâşiată. Era o erupţie dezgustătoare de bucăţi de carne din ceva care fusese viu până de curând, zvârcolindu-se şi contorsionându-se în chinuri, unele acoperite de piele albă omenească şi altele, cele mai mari şi mai numeroase, cu piele îngroşată şi solzoasă de reptilă. La un moment dat, ţâşni un izvor artezian şi Adam zări o parte din trupul subţire al lui lady Arabella, împins cu forţă în sus prin conţinutul clocotitor şi puturos al puţului. De câteva ori au fost împinse prin gura de puţ, revărsându-se cu forţă, bucăţi monstruoase de măruntaie ale Viermelui

Alb pe care Adam şi sir Nathaniel îl văzuseră privind pe deasupra copacilor cu ochii săi enormi, verzi ca smaraldul, strălucind hipnotic.

În cele din urmă forţa explozivă, care nu se epuizase, ajunse la depozitul principal de dinamită care fusese coborât în gaura viermelui. Rezultatul a fost îngrozitor. Pământul până departe în împrejurimi s-a scuturat şi s-a deschis în abisuri lungi şi profunde, ale căror margini au tremurat şi s-au prăbuşit înăuntru, aruncând în sus nori de nisip care au căzut înapoi plesnind apa care se ridica spre suprafaţă. Casa solid construită s-a zgâlţâit din temelii. Pietre uriaşe despicate au fost aruncate în sus ca

dintr-un vulcan. Copacii de lângă casă au fost smulşi din rădăcini şi azvârliţi în aer. De acum, flăcările izbucneau cu violenţă din toate ruinele, atât de periculoase, încât Adam îşi luă soţia în braţe şi alergă cu ea departe de dogoarea flăcărilor.

Apoi aproape la fel de repede cum începuse, dezastrul încetă şi doar un huruit în profunzime continuă intermitent pentru o vreme. Apoi tăcerea se lăsă atotcuprinzătoare. Pentru tinerii care înduraseră lunga ororare a acelei nopţi îngrozitoare, uşurarea a venit când razele roşii ale răsăritului de soare se iviră peste marea îndepărtată de la est, aducând promisiunea unei noi ordini a lucrurilor împreună cu lumina zilei.

În acea noapte nu s-au mai culcat. Adam şi Mimi s-au plimbat ţinându-se de mână în zorile strălucitoare, pe Deal până la Castra Regis şi în continuare spre Lesser Hill. Au făcut asta încercând să-şi liniştească mintea după experienţa îngrozitoare din noaptea trecută. Dimineaţa era clară şi înviorată, aşa cum se întâmplă după o furtună devastatoare. Norii nu mai aduceau a furtună. Toată natura era strălucitoare, fiind în contrast cu dezastrul produs de furtună şi urmele lăsate de foc.

În locul castelului de la Castra Regis, cândva majestuos era o grămadă de sfărâmături, vizibilă nedesluşit, iar briza pătrunzătoare îndepărta norul de miros

înţepător care se ridica deasupra resturilor.

Unii dintre stejarii din Dumbrava Dianei se mai vedeau încă, apărând dintr-o învolburare de fum, trunchiuri măreţe, solide şi drepte ca întotdeauna, dar având ramurile mari frânte şi sfâşiate, cu scoarţa jupuită, iar ramurile mai mici retezate şi răvăşite de forţa şi tăvălugul nestăpânit al furtunii.

Din casa impunătoare rămăsese doar o ruină jalnică şi fumegând. Adam şi Mimi erau amândoi foarte obosiţi, dar şocurile pe care le suferise Mimi, în plus, o făceau să nu se mai ţină pe picioare. Când au ajuns la Lesser Hill, Adam a dus-o în dormitor şi a culcat-o, rămânând

lângă ea şi alinând-o până ce a cuprins-o un somn binefăcător, sub razele soarelui care se strecurau prin perdelele de mătase atingându-i fruntea. După ce o mai sărută o dată, Adam ieşi fără zgomot. Îşi găsi unchiul şi pe sir Nathaniel în birou la o ceaşcă cu ceai, dis-de-dimineaţă, în aşteptarea micului dejun. Adam le spuse că intenţionează să inspecteze locurile devastate, dar că Mimi nu ştia, pentru că altfel n-ar fi vrut să rămână acasă, să doarmă şi, în ciuda epuizării ei, l-ar fi însoţit din nou.

Sir Nathaniel fu de acord.

— Noi ştim, băiete, spuse el, că nefericita lady Arabella este moartă, şi că stârvul împuţit al Viermelui a fost sfâşiat

în bucăţele şi sufletul său nu va mai scăpa din cel mai adânc iad.

Au vizitat mai întâi Dumbrava Dianei, nu doar pentru că era mai aproape, dar şi pentru că Adam a considerat că şi-ar putea spune mai bine povestea la faţa locului. Distrugerea totală a locului văzută la lumina zilei părea aproape de neînchipuit. Pentru sir Nathaniel era o poveste de groază deplină, iar pentru Adam era, practic, doar începutul. El ştia că mai aveau de cercetat şi altceva, văzuseră doar exteriorul casei, sau mai degrabă, unde fusese odată exteriorul casei. Marea ororare se afla înăuntru.

O schimbare stranie se petrecuse în

peisaj de la răsăritul soarelui. Părea că Natura însăşi încercase să şteargă semnele rele a ceea ce se întâmplase. Ruinarea casei era şi mai evidentă în lumina iscoditoare a zilei, dar ceea ce era mai îngrozitor, ce zăcea dedesubt nu era vizibil. Lucrătura în piatră era sfărâmată şi fundaţiile dislocate. Bucăţile de zidărie şi crăpăturile adânci din pământ, toate arătau ca după un cataclism geologic. Gaura Viermelui era încă evidentă, o fisură rotundă care cobora direct către măruntaiele pământului şi în care bolborosea un amestec dezgustător. Dar toată acea grămadă oribilă de sânge şi carne sfâşiată, cu duhoare de putreziciune, rămăşiţe ale morţii violente dispăruseră

din jur unde fuseseră împrăştiate, fie fuseseră spălate de mocirla care ţâşnise şi apoi se retrăsese cu ele cu tot, fie le arsese focul exploziilor. Un praf cenuşiu acoperea totul ca un giulgiu, acoperind dezastrul.

După ce au privit, cei trei bărbaţi au înţeles că tumultul de dedesubt nu încetase încă. La intervale neregulate, scurte, fiertura diavolească din gaură părea să dea în fiert. Se ridica şi scădea la loc şi se întorcea, scoţând la iveală bucăţi informe şi puturoase din ceea ce fusese Viermele Alb. Putrezirea este accelerată dacă distrugerea se datorează întrutotul sau parţial fulgerului – trupul monstrului părea să fi putrezit dintr-o dată!

Fragmentele de carne erau acoperite de insecte, viermi şi paraziţi de tot felul. Imaginea era destul de oribilă, dar, cu mirosul groaznic adăugat, era pur şi simplu insuportabilă. Gaura Viermelui părea să răsufle moarte în cele mai respingătoare forme ale ei. Prieteniise întoarseră şi urcară spre vârful Dealului, unde sufla o briză proaspătă dinspre mare.

Privind din vârful Dealului în jos, au văzut o întindere albă, stranie, care nu putea fi zăpadă. Adam sugeră să se ducă să o vadă mai de aproape.

— Nu este nevoie să coborâm; ştiu ce este, spuse sir Nathaniel. Exploziile de noaptea trecută au detonat stâncile de la suprafaţă dezgolind un strat întins de

caolin prin care îşi găsea drumul Viermele, la început, spre sălaşul său. Băiete, ţi-am spus că o să te îmbogăţeşti!

Ororile din ultimul timp zdruncinaseră atât de mult nervii lui Mimi, încât o schimbare de decor era necesară, dacă se dorea evitarea unei căderi nervoase definitive.

— Cred, spuse bătrânul domn Salton cu o sclipire în ochi în timp ce vorbea, că ar cam fi momentul ca voi, tinerii să plecaţi în luna aceea de miere!